

בעזרת השם יתברך

סֵפֶר

מוֹדָה אֲנִי

חידושים על התורה ועוד

ובתוכו תיקוני זוהר תליתאה

וחידושי תפילה

נדפס פה עידי"ת בית שמש יצ"ו

ניסן תשע"ט

"ויקח מאתם את שמעון" (בראשית מב, כד) "ושמעון אינגו" (שם, לו)

לזכרון נצח בהיכל ה'

הספר הזה מוקדש לעילוי נשמת דוד אימי,

החזן היקר ר' שמעון בן ר' חיים אליעזר גופין זצ"ל

שימש בקודש כחזן במשך יובל שנים, משמח אלקים ואנשים,
בן איש חי רב פעלים, נפטר בשם טוב, וביסורים קשים.
נתבקש לישיבה של מעלה - כח אדר ב' תשע"ט ת.נ.צ.ב.ה.

יצא לאור בס"ד על ידי ישיבת "יש מה לעשות"

מצוה לפרסם ולהפיץ ולזכות הרבים

אם מצאת עותק של הספר - בלי השם של הבעלים
(כגון בבית כנסת, וכדומה) תוכל לקחת אותו,
על מנת ללמוד בו.

כתובת המחבר:

מיכאל יצחק שמריהו הראל

נחל נחשון 3\16, רמת בית שמש א

054-852-0921

הקדמה

התחזקות בהודאה לה'

לומר "מודה אני" - כי זה הודאה לה' וצריך כל הלילה וכל היום להודות לה', וזה עניין של אמונה להיזכר בה' בכל עת כל הלילה וכל היום, להגיד: "מודה אני" ולהודות לה'. כי זה כל העניין שלנו - להודות לה'. מי שהוא מרגיש שהוא בריה חדשה, אז הוא מודה לה'. "מודה אני" אומרים גם בצהרים וגם בערב - לא רק לומר בבוקר "מודה אני", אלא גם בלילה.

נר לאחד נר למאה - כמו שצריך לכוין כשאומר "שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד" - כך צריך לכוין בכל המאה ברכות, שידע מה שהוא אומר (תפארת שלמה).

סיפור

בחור אחד מגרמניה נסע ובא אל רבי חיים מצאנז זיע"א, אבל היאך נכנסים אליו, אחר אשר גדולי ישראל היו צריכים להמתין הרבה עד שנכנסו? כשעמד ליד הדלת שמע שרבי חיים מברך ברכת אשר יצר והברכה ארכה רבע שעה!

אחר שגמר, ר' חיים פתח את הדלת ואמר לבחור: "כדאי היה לבוא הנה מגרמניה לשמוע ברכת אשר יצר! לא רק ב'ונתנה תוקף" צריך לכוין כנהוג, אלא גם באשר יצר, אשר יצר הוא ברכה! "ונתנה תוקף" הוא פיוט!".

משיח בא תיכף ומיד ממש, כולם לרקוד ולשיר את שיר הגאולה, הנה זה בא, שימחו יהודים שימחו!!!

חידושי תפלה

התחזקות לתפלה לה'

ד' צריכין חיזוק - וחד מנייהו תפלה (ברכות ל)

תפלות אבות תקנום (ברכות כו) ומשיחתן של אבות נעשה מפתח לגאולתן של בנים (ב"ר), על ג' עמודים העולם עומד - אברהם יצחק יעקב (.)

יצחק אבינו ע"ה עמוד העבודה שהיא התפילה (תענית ה.) הוא אשר "ויצא יצחק לשוח בשדה, לפנות ערב" (בראשית כד, סג) העמיד על כנו את יסוד התפלה, וממנו אנו לומדים את דרכי התפלה, "ויעתר יצחק לה'", הפציר והפציר ולא הרפה, ויצא יצחק לשדה לשוח, שיחה זו תפלה (ברכות כו), לשוח עם בוראו ולהשיח לפניו כל דאגותיו וצעריו, בעת קבוע לפנות ערב, יצא יצחק אבינו ע"ה להתבודד בשדה ולהתפלל, "דאגה בלב ישיחנה" לאחרים (יומא עה:).

חייב אדם לומר מתי יגיעו מעשי למעשי אבותי אברהם יצחק ויעקב (תנא דבי אליהו), וכמו שנאמר: "ולעבדו בכל לבבכם ובכל נפשכם", ואמרו איזוהי עבודה שבלב זו תפלה (תענית ה), ומצוות עשה מן התורה (לדעת הרמב"ם בספר המצוות מצוות עשה ה' והלכות תפילה) להתפלל בכל יום, וכיצד היה האדם מתפלל לה' היה מסדר שבחו של מקום כפי כחו (עיין ברכות ל), ואחר כך היה מבקש בקשתו, ואחר כך היה מודה כפי כחו, ויש שסוברין שאין

חיוב מן התורה להתפלל אלא בעת צרה (כדעת הרמב"ן ז"ל).

ואנשי כנסת הגדולה סדרו נוסח אחד השווה לכל, אך עומק ענין התפלה שייך בכל עת ובכל שעה.

ועיקר הקיום שלנו בגלות ובעולם הזה הוא על ידי התורה ותפלה, כי לולא זה כבר כולנו אבדנו (סמיכת חכמים). וכמו שכתב הרב הרבי חיים ויטאל זיע"א שבדור עקבתא דמשיחא העיקר להתחזק בתפלה ובטחון.

חשיבות ההתבודדות

כותב רבנו הרמח"ל הקדוש זיע"א (מסילת ישרים פרק טו): ויקר מן הכל הוא ההתבודדות כי כמו שמסיר מעיני ענייני העולם, כן מעביר חמדתם מלבו.

וכבר הזכיר דוד המלך ע"ה בשבח ההתבודדות ואמר (תהילים נ"ה): "מי יתן לי אבר כיונה וגו' הנה ארחיק נדוד אלין במדבר סלה."

והנביאים אליהו ואלישע מצאנו היותם מייחדים מקומם על ההרים מפני התבודדותם, והחכמים החסידים הראשונים ז"ל הלכו בעקבותיהם, כי מצאו להם זה האמצעי היותר מוכן לקנות שלמות הפרישות, למען אשר לא יביאום הבלי חבריהם לההביל גם הם כמותם. עכ"ל

ובפירוש הדברים אמר הגאון הצדיק רבי אביגדור מילר זיע"א: 'הקטע הזה יהלום! רק אתה צריך להיות "מבין" בכדי שתדע להעריך את היהלום.

"ויקר מן הכל" – הדבר הכי יקר מכל הדברים בכדי לרכוש עצמאות (חירות) מהטפשות של העולם – "הוא ההתבודדות" – שתהיה זמן מה לבדך (ואין הכוונה שתהיה כל היום לבד), שתהיה זמן מה לבדך, כי אז תוכל לחשוב ותבין כמה טיפשים (שוטים) העולם איך שהם מבזבזים את חייהם.

והוא אומר ש"יקר מן הכל" – זה יקר, יקר מכל דבר – התבודדות! (בוודאי ישנם אנשים שכשהם לבדם הם נרדמים), אנחנו מדברים על התבודדות לחשוב, זה דבר חשוב מאד, כמובן מעט הם "המבינים", כמובן רק "מבינים" מעטים מבינים את חשיבות הדבר, אם תלך ברחוב ותבודד ותחשוב, או כשאתה נוסע ברכבת – תסגור את עיניך, תניח ידך על הארנק (ארנקך), ותחשוב שאתה כולך לבדך, ותחשוב שאתה רק לבדך נמצא!

התעלה מכל ההמון, זהו התבודדות, התבודדות היא מרגלית, הכי יקרה מהכל, "כי כמו שמסיר מעיני עניני העולם" – שמסיר מעיניו את דברי העולם כשהוא לבדו, "כך מעביר חמדתם מליבו" – הוא גם מסיר תאוותו אליהם, כשאינו רואה את הדברים האלו הוא אינו מתאוה אליהם.

"וכבר הזכיר דוד המלך ע"ה בשבח ההתבודדות ואמר (תהילים נ"ה): "מי יתן לי אבר כיונה אעופה ואשכונה" וגו' - אעוף הרחק ואשכון במקום שומם.

"הנה ארחיק נדוד" – אנדוד למרחקים.

אם אין לך מה לומר, פתח ספר תהילים, ותדבר עמו מדברי ספר התהילים!

וזה אינו חיוב, אם רצונך תלך ביחד עם אשתך לקניות.

אבל אם (אתה) אדם שחפץ לגדלות, שיתפוס את ההזדמנות להיות לבד, ויאמר – זוהי מתנה מן השמים!

אתה יכול לפתוח ספר וללמוד גמרא בעצמך. כל כך הרבה דברים אפשר לעשות.

תחשוב על עצמך, תחשוב על חייך, "וזכרת את כל הדרך" תזכור את כל המסע שעשית בחייך, כמה פעמים היית חולה ודואג, אין מחלות רציניות, [תאמר] "תודה ה'! אני מודה לך ה'!"

כמובן צריך ללמוד איך, אבל כשאתה...

גם הכהן גדול שבעה ימים קודם יום כיפור - שבעה ימים לפני כן הוא הולך להתבודדות, ורש"י פירש שהסיבה שהוא הולך להתבודדות – בחברת בני אדם אתה שוכח מה', משכיחים אותך מה', כשאתה לבד – יש לך הזדמנות להכיר את ה', לירא את ה'. עד כאן דברי הרב אביגדור מילר זיע"א.

שמחו יהודים - משיח בא!

אמר המסביר לצרחה: הנה זה משיח בן דוד, הוא בא לגאול את ישראל, הנה זה משיח בן דוד, יום גאולתנו, קרוב יום גאולת נחמתנו, יום השמחה והחדווה, בואו נרקדה ונמחא כף אל כף לפני ה' גואלנו...

"אלין במדבר סלה" – דוד השתוקק להיות במדבר, מדוע? כי דוד היה רועה, ואת כל ילדותו בילה במדבר, והיה שר שירי אהבה לה', אחר כך כשנהיה מלך... להיות לבד עם עצמו.

והחפץ חיים אמר: "אליין איז די נשמה ריין (לבד - הנשמה נקיה)".

כשיש לאדם מחשבות נכונות, והוא חושב – האדם הזה יכול....

"והנביאים אליהו ואלישע מצאנו היותם מייחדים מקומם על ההרים" מצאנו שהנביאים אליהו ואלישע העדיפו להיות לבדם בהרים.

זהו דבר... הם נמנעו מחברת בני אדם עד כמה שיכלו מפני התבודדותם, בגלל התועלת שבהתבודדות, (ועל זה דיברנו לעיל), התבודדת היא גם... אנשים אוהבים להתרועע עם אחרים, חברה, להיות עם אחרים, לנביאים היו התחייבות ארוכות, כשהיה צריך הם באו ומסרו את דבר ה' לציבור, אבל הם לא חשקו בחברת בני אדם, הם העדיפו להיות בהתבודדות, התבודדות אצלם פירוש להיות לבד עם ה'.

אדם שבמדורגה יותר גבוהה יכול להנצל את ההתבודדות כראי – למשל הוא לבדו בחדרו, אף אחד אינו שם כרגע, אשתו הלכה לקניות וכו' הוא נמצא לבדו עם עצמו, זוהי הזדמנות לבד - לקצת זמן לבדו עם הקב"ה.

אם רצונך – אתה יכול לדבר עמו, זוהי החברה הכי טובה – דבר עם ה'!

דע כי משיח בן דוד הוא נמצא כאן ומתפלל עלינו, וקרוב יום הנחמה, והנה זה משיח בא!

הגיע הרגע הגדול, נשמת משיח בן דוד התעברה באדם מישראל, אנשי אמונה נמצאים, יראה ושמחה, המתינו ליום בואי, יום גאולתי, יום בוא מלכא משיחא, התעוררו ודעו כי יש בקרבכם אלקים! הוא עשנו ולו אנחנו, התעוררו כי בא מועד מלכא משיחא נמצא בגופו ממש, הנה זה בא מלכנו משיחא, הוא מלך המשיח, הוא ולא אחר, דעו כי יש בקרבכם קדוש, האמינו ושמחו ורקדו בכל מוח ולב, כי נשמת משיחא בן דוד באה לעולם, ויהיו דברים גדולים, הנה משיח בא, דעו ושמחו ליום גאולת ישראל, בבוא ה' לחולל נפלאות גדולות אשר לא היו מעולם, ושמחו מאד בכל דעתכם, שמחו מאד כי בא משיח צדקנו, בואו נעשה תשובה ונשוב אל ה' אלקינו, לנצח נצחים!

ראו והבינו כי גאולת ישראל באה ואין מי שיעצור אותה, שמחו בה' וגילו חסידים, כי שמחה באה בכל העולמות, האמינו ודעו כי חדשות ה' עושה, פלאות גדולות, דעת של אמת, אז בואו נעשה תשובה, וכך נקבל משיח צדקנו, משיח בן דוד, ידעו היהודים כי ה' אוהב אותם יותר מכל דבר שבעולם!

צריך להתקרב יותר ויותר אל האמת, שהיא – הקב"ה וה' ישלח לנו את המשיח לכוון אותנו, שנדע מה לעשות ואיך לעשות. המשיח יהיה הקשר שלנו, החבל שאנחנו צריכים להחזיק בו, החבל שקשור ישר

לקב"ה הוא יישלח – כדי לתת לנו כיוון, לעזור לנו להבין יותר עמוק כדי שנהיה יותר מודעים לאמת. הוא ישלח ישר מן השמים להרים את היהודים שנפלו, ולעזור להם להגיע לרפואה שלימה רוחנית. הוא ירים אותם מהפח ויאסוף אותם מהמדבריות. הוא יקרא להם מעבר לים להתאסף בירושלים עיר הקודש, והוא ימשוך אותם עם אהבת ה' שלו, וילמד אותם איך ליצור קשר עם הקב"ה הוא ירים את היתומים ויביא אותם חזרה לאביהם שבשמים - הכל יכול. הוא יקח חצופים וילמד אותם להגיע להכנעה. ויתן להם את התרופה שהם צריכים מאוד וזאת "אהבה".

הוא ילמד אותם, שיש בעולם הזה מישהו מעל, משהו מעל. מישהו כל כך גדול שאין לזה סוף האין סוף, שהוא מלא באהבה לכל היהודים שהוא ברא.

והמשיח – עם האהבה שלו, הוא ימשוך חזק כל יהודי ויהודיה, כל ילד וילדה לקב"ה זה ב"ה התחיל להיות ברור להרבה יהודים שמרגישים עזובים, ומרגישים פחד מההרס, שהולך להיות בעתיד הקרוב בעולם הזה.

המשיח ימשוך יהודים שירגישו פתאום חזק את הנשמה הענקית שה' נתן לכל אחד מעמו ישראל. הם ירגישו פתאום כולם את האהבה שה' שופך עליהם. איך הוא מחבק אותם חיבוק גדול ענק. מחבק אותם כדי שלא יפחדו ממה שעומד, כי עומד להיות מאוד מפחיד.

דרך המשיח, הצדיק הגדול ביותר, נוכל להתקרב יותר ויותר לקב"ה ונתחיל להבין בצורה ברורה, מה זה הבריאה באמת. נתחיל להבין יותר – מה התפקיד שלנו ולמה נולדנו, למה צריכים לסבול כל כך.

האהבה השמימית שה' ישפוך עלינו, תעזור לנו לא להרגיש כל כך את ההרס שאנחנו נהיה עתידים לראות בעתיד הקרוב.

דרך הצדיק, נלמד איך לקבל את זה, ואיך להתעלות רוחנית ולהתקרב יותר ויותר לאבינו שבשמים, הטאטע שלנו, שמחכה לנו עם ידיים פתוחות כביכול, זה יהיה מאוד קשה, אבל הוא יאסוף את כל הנשמות היהודיות האמיתיות שעמדו בהר סיני, וסוף סוף נהיה בלי הערב רב לקלקל אותנו, והוא יביא אותנו הביתה. אין מה לפחד, ה' לא רוצה להרוס את העם שלו, את הבנים והבנות שלו, ה' יציל את כולנו!

בהוא זימנא דפנקת חכמה עילאה מתרי נוקבי דפרדשקא, דחכמה סתימאה באה מלבר דעתיקא סתימאה דכל סתימין.

הנה עתיקא סתימאה הוא נסתם ונעלם, כלול בשיר "אדון עולם", שבגימטריא "אין סוף", עתיקא טמיר וסתים דלא אתגליא (מתגלה) אלא לבעל הרצון, שהאדם יבטל רצונו לגמרי לפני רצון ה', ויבטל כל רצונותיו ותאוותיו, וימליך אותו יתברך על כל איבריו, ומחשבות דיבורים ומעשים, ואז זוכה לגילוי אלוהות, כזה שאין עוד מלבדו, וזה כל כך ברור אצלו, שבאמת "אכן יש ה' במקום הזה, ואנכי לא ידעתי",

הכא הוא רזא דרזין, בהתחלה האדם צריך לתקן את בריתו, ואז יגש ללמוד סתרי אורייתא (תורה), בראשונה שלא יפגום בפועל ממש, באיזושהי צורה, וגם ישמור מאד את המחשבות שלו ואת העינים, וישמור לשונו, וירבה בשתיקה - ואז האדם זוכה לרעוא דרעוין שיפתח לו הארות מלמעלה, כדי לרחם על זולתו באופן הרוחני וגשמי יחדו ממש.

חולי הדכאון נובע מחוסר קשר עצמי ואישי אל בורא עולם, כי "אנכי אשמח בה".

"ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם" – זה יסוד מוסד לכל התורה, תר וה וגילה = תרגול.

ובזה יכופר כל עוון, וניצול מדינה של גהנם, זה השומר פיו ולשונו, כמו שכתב מרן הגר"א זיע"א שהעיקר לזכות לעולם הבא הוא בשמירת פיו, וזה יותר מכל התורה והמעשים, כי הפה קודש קודשים.

דע לך אחי הקורא, כי יש בחינת סתרי תורה המולבשים בכל קומת העולם, כי ה' מדבר והכל מתחייה ממנו, והכל חיות אלוהותו יתברך שמחייה ומהוה הכל.

והכל על ידי שמירת עינים, על ידי סגירת עינים משיגים את הטוב הנצפן, כי רק על ידי שמירת עינים אפשר לגלות את הסתרי תורה המולבשים ומוצפנים בכל הדומם צומח חי מדבר, שעל ידי האור שמצטמצם שם, שהכל נהיה בדברו, כי החיות של הכל הוא השמחה, ועשרה מיני נגינה, שהם השורש

לידת משיח

ויפתח ה' את שערי הזמרה, ויקח משם רננת ציפורים ולחש יערים, וקול נעימות הרוח הצח הנשמע בין העפאים, והמיית מעיינות ונחלים ושירת נושעים בה', ומזמורי תודתם ויעשם נשמה, ויפח אותה בדוד ויהי נפש חיה.

דוד מלך ישראל חי וקיים, וכן נאמר לעתיד לבוא: "דוד עבדי נשיא להם לעולם" (יחזקאל לז כה) - שהוא בעל התיקון וממשיך ומקיים הכח למשיח בן דוד והוא הנותן מקום ההנהגה לבנו (בן דוד) אבל הוא עומד בסוד נשיא אב למלך עצמו.

ועל כן בעזהש"ת נזכה לראות בגאולה השלימה במהרה בימינו את דוד המלך ומלך המשיח בן דוד, אך כדי שזה יקרה ברחמים עבור עם ישראל הקדוש -

כל אחד ואחד מישראל צריך להצדיק (לזכות) את חברו מדין ערבות ולקיים מצות עשה מן התורה של 'ואהבת לרעך כמוך' וע"י זה כל ישראל נעשים בעלי תשובה וצדיקים וע"י זה נזכה לגילוי המצדיק הצדיק שהוא משיח צדקנו!

במהרה בימינו אמן, יראו עינינו וישמח ויגל ליבנו אמן.

ויש מסר - שמלחמת העולם ה-3 עומדת לפרוץ והיא תהיה בדין קשה לגויים ולכל הערב רב, וכן לא ניתן למתק אותה, ויהיה פחד גדול מאוד בכל העולם וגם בארץ ישראל, ותל אביב עומדת להפגע מצונאמי, ועומד להיות מצב קשה מאוד ולא פשוט כלל, ואלו שיעשו תשובה ינצלו ויזכו לגאולה השלמה בקרוב ממש!

לעשרת הדברות שמחיים את העשרה מאמרות של בריאת העולם.

בית המקדש הוא הלב של העולם, והוא בחינת דוד המנגן שהוא הלב של העולם, וכשזה הצדיק שהוא בחינת דוד המלך, שכלול בו שם ה' מתפרסם - נתגדל שמו, אז נפתח הלב של העולם לאהבה ויראה ושמחה רבה את ה' אלקים.

שמחו ענוים - ישועתכם קרבה! הודו ושירו וזמרו, בכל כוחכם ונשמתכם ובכל לבבכם, לאל עליון עושה הכל ובורא עולם! הנה זה בא יום גאולתנו, יום שמחת השמים והארץ, רקדו אנשים, ועלזו ילדים.

ילדים ילדים משיח בא!

שישו ושמחו בני ישראל, כי הגיע שנת גאולת ישראל, נראה נפלאות, ולא דאוג כלל, העיקר כמה שיותר שמירת עיניים וצניעות, וכשרות, ולדבר עם ה' בכל ורגע, ורק אהבת ישראל אמיתית, לראות רק נקודות טובות, ולהתפלל ולבכות הרבה על ישראל ועל עצמנו, ואחדות, ואז יהיה טוב, ונחמה, ה' יגלה מלכותו ויכניע מלכות הרשעה, וידעת היום, וכל הצרות תשכחנה, הכל לטובה, תאמינו תראו תדעו, כל הישועות, אל תסמכו על צערו של משיח, כי אכן הוא המתיק הרבה גזרות, אבל כל חטא ועבירה מכאיב עוד למשיח, חוסו עליו רחמו!!! ה' לא יוותר על כל נשמה יהודית אמיתית אפילו הכי רחוקה היא תחזור, אבל למה לחכות לסבל הנורא, ה' כל כך אוהב אתכם, איזה טוב ה', הוא עוד ישמח אתכם, הולך להיות קשה אבל אתם לא תסבלו, אתם תשמחו כל כך כשתתגלה האמת, אין עוד מלבדו, הכותב בדמע... אוהבכם,

הצעיר בישראל, מיכאל יצחק שמריהו בן לאאמו"ר ר' ארז הראל שליט"א

האם הגאולה תהיה ברחמים או בדין??

ליקוט קצר ש-ב"ה עשיתי מהזוהר הקדוש

תראו מה אומר הזוהר הקדוש (פרשת בא דף לו עמוד א בתרגום ללשון הקודש) שנה רבי חזקיה, שני דמים נראו כנגד שני כתרים שנראו (שהתעוררו) למעלה באותה שעה. אמר רבי יוסי, כתר אחד שכלול בשני צדדים טמונים, **ברחמים ודין**... (דילוג) וסוד הדבר - כמו שהוא למעלה באותה שעה, כשרוצה להראות למטה, אם רחמים - רחמים, ואם דין - דין. זהו שכתוב וטבלתם בדם אשר בסף והגעתם וגו'. ולעתיד לבא כתוב, (ישעיה סג) מי זה בא מאדום חמוץ בגדים מבצרה. שעתיד להראות (להחזיר) כלם דין לעשות נקמות. ... (דילוג) שנינו, אמר רבי יוסי, **באותו ממש שנמצא דין למצרים, באותו ממש נמצא רחמים לישראל, זהו שכתוב וראיתי את הדם ופסחתי עליכם. וכן שנינו, בכל אותם כתרים קדושים שלמעלה - כמו שנמצא דין, נמצאים רחמים, והכל בשעה אחת. שנה רבי חזקיה, כתוב (שם יט) ונגף ה' את מצרים נגף ורפוא. נגף למצרים, ורפוא לישראל. מה זה ורפוא? ממה שנמולו צריכים רפואה. ושנינו, באותה שעה שנגפו המצרים, באותה שעה נתרפאו ישראל. שנינו, אמר רבי יוסי, מה שכתוב ופסח ה' על הפתח, מה זה על הפתח? ופסח ה' עליכם הצטרף הנה צריך (לכתב) ! אבל על הפתח, על הפתח ממש, זהו פתח הגוף. ואיזהו פתח הגוף? הוי אומר זו מילה. ... (דילוג)**

וממשיך הזוהר בדף לז עמוד א: ושנינו, כתוב (קהלת ג) את הכל עשה לפה בעתו. א"ת - זה שאמרנו. הכל - כמו שנאמר (בראשית כד) וה' ברח את אברהם בכל. ושנינו שהיא כתר שנקרא זא"ת, שכלולה מא"ת וא"ת, ושולטת בחצות הלילה בשני צדדיה, **ברחמים ודין. רחמים לישראל, ודין לעמים עובדי כוכבים ומזלות.**

ובזוהר (פרשת כי תצא דף רע"ח עמוד ב בתרגום ללשון הקודש): שאם זוכים - אז ברחמים ואם לאו אז בדין, ואז ברחמים. וזה לשונו:

וכשמקדים תורה למצוה או חכמה ליראה, מתהפך שמו עליו לזקבה, מדת הדין, כמו זה - הוה"י. שמתהפך לו הכל לדין, וקשים מזונותיו בתורה כמו קריעת ים סוף. וכמו זה הגאולה, **אם זכו - יצאו ברחמים, זהו שכתוב (ישעיה סו) בטרתם יבוא חבל לה והמליטה זכר, ויצאו ברחמים. ואם לא - מקדים הרחמים, ויצאו בצער. ויפה שהקדים צער ודין לרחמים. ולכן פרשוה רבותינו זכרונם לברכה בעלי המשנה, לפום צערא אגרא.**

ויציאת הנפש, מקדם שיוצאת יש לה צער, לאחר שיוצאת ברחמים. וסוד הדבר - (ירמיה לא) בבכי יבאו, אחר כך - ובתחנונים אובילים. ולכן, (שם ל) ועת צרה היא ליעקב וממנה ישע, ויצאו ברחמים. וכמו שהקדוש ברוך הוא שלח את היונה ולא מצאה מקום לשרות, כך שלח אותך, רועה הנאמן, בהתחלה.

וימה כתוב בהם? (שמות ב) ויפן פה וכה וירא פי אין איש. שכלם רשעים, ולא מצאת בהם איש זוכה להוציאם מהגלות. ולכן סרבת ללכת לשם, ואמרת שלח נא ביד תשלח. והרי

בעזרת השם יתברך

חידושים על התורה -

יש מאין

פרשת בראשית

ב - של בראשית הוא עם נקודה, מהי הנקודה הזאת? בס"ד אפשר לפרש הנקודה הזאת היא הנקודה הטובה שיש בכל יהודי.

וזהו רפ"ב - דע שצריך לדון את כל אדם לכף זכות, למה? כי מי שיודע קצת מגדולתו יתברך, ותפארת תורתו, שורש נשמות ישראל - יודע שישראל רחוקים לגמרי מעון, ולא שייך אליהם ולהם ומהם ומאיתנו - עוון כלל [ליקו"מ ב, ז], לכן צריך לדון כל אדם לכף זכות, כדי שיתגלה הטוב שבו, והרע ממנו ממילא יתבטל, "והסירותי את לב האבן מבשרכם ונתתי לכם לב בשר, ונתתי לכם לב חדש, ורוח חדשה אתן בקרבכם", "נאם ה' אלקי ישראל, עוד אקבץ עליו לנקבציו".

כשאני נזכר בכל הגויים, איך שלא נזהרים על קדושה וטהרה וצניעות, אני מתמלא שמחה עצומה על הזכות שנפלה בחלקי להיות יהודי בן של הבורא, עם קדוש להשם, עבד נאמן, ורוצה יותר לשמור על קדושה וטהרה וצניעות!

בראשית - ב' - נקודה בהיכלא (זהוה הקדוש), ראש וסוף התורה הוא לב, בלב יש בית, בלבבי משכן אבנה, בית יש שם נקודה, היא הנקודה הטובה, כי בכל יהודי יש נקודה טובה בלב של אהבת ה', וישראל,

אתה כמו באותו זמן, כך יתקיים עם ישראל, (מיכה ז) כימי צאתך מארץ מצרים ארצנו נפלאות. ובגלות האחרונה ישלח עמך שני משיחים, כנגד שתי כנפי יונה. שאתה כמו גוף בגלות הרביעית, אין לך כנפים. ולא עוד, אלא בהתחלה היו ישראל כמו גוף, ואתה ואהרן כשתי כנפי יונה, ובהן פרחו ישראל. עד כאן הזוהר הקדוש.

למה שרים "משיח משיח משיח" ואז אומרים "אוי אוי אוי"?

לכאורה ביאת משיח זה צריך להיות משמח? בפרט שמ-משיח אותיות ישמח - אלא שידוע שצרכים זכות לקבל פני משיח, וגם בביאת המשיח תהיה מלחמת גוג ומגוג שהיא "עת צרה ליעקב" - שבה "רק הקדושים ויראי האל באמת ימלטו" (רד"ק יואל, פרק ג, פסוק ה) וזה לשונו :

והיה כל אשר יקרא - כי אז במלחמת גוג ומגוג תהיה צרה גדולה לישראל זמן מועט, כמו שאמר על אותו הזמן: חבי כמעט רגע עד יעבור זעם, ואז יפלו רבים מישראל והקדושים ויראי האל באמת ימלטו. כמו שאמר בנבואת ישעיה: והיה הנשאר בציון והנותר בירושלם קדוש יאמר לו כל הכתוב לחיים בירושלם.. וכן אמר: כל אשר יקרא בשם ה' והוא שיקראוהו באמת, כמו שאמר: קרוב ה' לכל קוראיו לכל אשר יקראוהו באמת והם שרידים אשר ה' קורא כי הם יקראוהו באמת והוא יקרא אותם עבדי ואוהבי ע"כ.

אז יהיה גם "אוי אוי אוי" בביאת המשיח, לשון "אוי ואבוי", אבל גם אוי הוא בגימטריא טוב, כי בסוף הרי ידוע שהכל לטובה, אבל צריך להשתדל ולעשות תשובה שלמה ולה' הישועה!!

עיקר הפגם הוא בעינים, ולא רק במחשבה כמו שחושבים ההמון, וגם רבינו רבי נחמן מברסלב זיע"א מדבר על זה כמה פעמים בליקוטי מוהר"ן (כמו חלק א' תורה ז' אות ד', ובחלק ב' תורה עב ועוד).

הסוד הגדול

אומר הזוהר הקדוש (תיקוני זוהר דף יב, בהקדמה), בראשית - ב' - נקודה בהיכליה, היינו הנקודה בתוך האות ב' היא ענין הנקודה, בהיכליה (היינו היכל שלה). אומר הזוהר שהנקודה הזאת היא הבת מלך.

אפשר לומר בסעייתא דשמיא שהבת מלך היא הנקודה הטובה והיקרה שיש בכל אחד מישראל. זו הנקודה של האות ב' של בראשית.

והששה הבנים האחרים של המלך - הם שש אותיות של המילה 'בראשית', וגם 'ברא' הוא בן בארמית, 'שית' הוא שש בארמית, זה כל העבודה ולמצוא את הנקודה הטובה - הבת מלך, להוציא אותה ממאסר, להוציא את הנשמה מהגלות, ולשמוח 'ברוך שלא עשני גוי'.

הנקודה הזאת נקודה סתימאה, באבא יסד ברתא (אבא הוא חכמה, וברתא היא הבת, היינו מלכות), היא הנקודה סתימאה הזאת היא חכמה היא הנקודה הראשונה של העולם בה נברא כל העולם, בחכמה יבנה בית, בית של בראשית שהוא ראשית חכמה, היא כל הענין ושהקב"ה רצה שתהיה לו דירה בתחתונים, דוקא בתוך החושך וההסתרה, דוקא אז לגלות את ה' מסתתר בעולם.

של רצון וכיסופים להק יתברך, עד שמוכן למסור את הנפש, בעבור כבוד שמו יתברך, כבוד גימטריא לב, הנקודה היא בחינת נפש, וכמו שכתוב: "בראשית" בשביל ישראל שנקראו ראשית, שנאמר: "קודש ישראל להויה", כי היהודי הוא אוהב את הקדושה ואוהב את ישראל, יהודי הוא קדוש, הוא הקדש של ה'.

וזהו "בראשית ברא אלקים" לעיני כל ישראל" בראשית ברא אלקים, כשיהודי מסתכל על חבירו הוא צריך לראות ראשית את הב' עם הנקודה טובה, כלומר את הנקודה הטובה שיש בלבו, ושהוא "ברא אלקים", היינו בן של אלקים, כי ברא הוא בארמית בן, כי ישראל נקרא בנים למקום, "את השמים" - יראת שמים, "ואת הארץ" רצון, או הארץ הוא עניין הארץ - כלומר לב באידיש, לראות את היראת שמים והרצון הטוב, והלב היהודי הפועם בקרבו.

הזוהר קורא לנקודה הזאת (של האות ב') - "בת עין" והיינו שהנקודה היא העין, והאות ב' היא צורה של יד שמכסה על העין והוא עניין שמירת עינים, וכן הזוהר קורא לנקודה - "בת מלך פנימה" והיינו שהנקודה היא הבת מלך והאות ב' הוא הכיסוי על האשה והוא עניין הצניעות.

וזהו חיבור סוף התורה לתחילתה כי בסוף כתוב: "לעיני לכל ישראל" ובהתחלה - "בראשית ברא אלקים" היינו שכל הבריאה היתה עבור ישראל שישמרו את העינים, ומי שמשתדל ושומר עינים - כביכול בזכותו כל הבריאה קיימת.

כי ההסתרה הכי גדולה זה שאתה לא יודע שיש הסתרה כלל, שה' יתברך מסתיר עצמו והאדם נכנס להסתרה כזאת שהוא לא יודע שיש הסתרה כלל.

אבל, ואפילו בהסתרה שבתוך הסתרה, בוודאי גם שם נמצא ומולבש ה' יתברך. וזו תכלית הבריאה לגלות מלכותו, היא הבת מלך שהיא נקודת המלכות וקדושה שיש בכל אחד מישראל, אבל הכל על ידי האמונה והדעת הנפלאה דקדושה, בשיחה בינו לבין קונו.

"והודעת להם את הדרך ילכו בה" (שמות יח, כ) – זה דרך ארץ, כי דרך ארץ קדמה לתורה.

אומר המדרש (בראשית רבה פרשה א', י') העולם נברא באות ב' שהוא לשון ברכה, זה תכלית הבריאה – הברכה, להודות ולברך את שם ה', וזה הדרך ארץ שקדמה לתורה, כי לפני נתינת התורה גם בירכו את ה', והכל על ידי מציאת הנקודות הטובות, ובזה מתגלית מלכותו של ה' אלקים אמת, במהרה בימינו אמן.

"בראשית" – מאמר סתום, עתיקא סתימאה, בראשית תמן שבי תאר, זוהי אשת יפת תואר, "וראית בשביה אשת יפת תואר, וחשקת בה, ולקחת לך לאשה".

אז בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ, מהי ראשית – ראשית חכמה, מה אנחנו בעצם צריכים, רבי נחמן מברסלב זיע"א מגלה – שכל החסרונות הם רק מחמת חסרון הדעת, זה מה שאנחנו בעצם צריכים דעת, דעת מה? דעת את ה'!!! כולנו

נכספים אל האור המתוק העליון, הדעת ש- ה' הוא האלקים ואין עוד מלבדו הוא ראשון והוא אחרון, בעצם באנו לעולם להכיר את ה', לדעת שהוא הטוב, והרחמים, כי כולנו נכספים, לדעת הזאת להשגת האלקות, שהוא התענוג הגדול מכולם!

בעצם באנו לעולם כדי לדבוק בה', אבל איך אפשר לדבוק בה' הרי הוא אש אוכלה?

אלא הדבק במידותיו, מה הוא רחום אף אתה רחום, מה הוא חנון אף אתה חנון וכו'!

ראה בני היקר והאהוב, להרגיל עצמך לקבל הכל באהבה, כי הכל באהבה והכל ברחמים גמורים, ותברך ותודה לה' על הכל, כי זה שורש הבריאה, שהכל ברא לכבודו להיטיב עם ברואיו, בהארת הכבוד העליון הקדוש והטהור!

ועכשיו מגיע הרגע שכולם חיכו לו, רגע הגאולה הנכסף, אל עולם שכולו טוב, עולם שכולו ברכה, להכיל בתוכנו את האור הנפלא של הבורא של כל הבריאה, עולם הזה ועולם הבא!

ובשביל להגיע לזה, אנחנו מברכים אותו יתברך במאה ברכות בכל יום, להריק שפע וברכה בכל העולמות, ומכל העולמות נוזל מי השפע אלינו בחזרה, ומלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים, ברוך הוא וברוך שם כבודו לעולם מן העולם ועד העולם אמן ואמן.

רשע גמור, ובראשית מלכות צדקה
שהיה צדיק גמור, והבן. עד כאן
לשוננו.

אז רואים שאם לא היו רשעים אז
לא היה הצמצום, כי הכל היה אור
אין סוף! ולכן בגלל מעשה הרשעים
עשה את הצמצום, וכך היה מקום
לברוא את העולם.

ועכשיו מבינים את גודל ועוצמת
כוחה של התשובה שהזדונות נעשים
לו כזכויות, והתשובה קדמה לעולם,
שאם יחטאו בני אדם להקב"ה –
תבוא תשובה ותכפר (זוהר), ותשובה
מאהבה מחזירה את כל העבירות
למצוות, ולעתיד לבוא יעשו מכל
העבירות של ישראל תורה, ועל זה
נאמר: "יבוקש עון ישראל ואיננו"
(ליקוטי מוהר"ן א, כב).

ובליקוטי מוהר"ן (א, צז) וכן מופיע
בספרי קבלה וחסידת (לימודי
אצילות, אור תורה ועוד) כתב
שההתערותא דלתתא של בריאת
העולם היתה ששמח והתענג במעשי
ותפילת הצדיקים כִּי קִדְּם בְּרִיאַת
הָעוֹלָם - הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עֲדוֹן וְקִשְׁט אֶת
עֲצָמוֹ בְּתַפִּילָתוֹ וּבְמַעֲשָׂיו טוֹבִים שֶׁל
צְדִיקִים

שְׂפָפָה שְׂיֵהוּ צְדִיקִים, שְׁעַל יְדֵי
מַעֲשָׂיו טוֹבִים שְׁלָהֶם יִמְשְׁלוּ
בְּתַפִּילָתוֹ, וְיַפְעִלוּ כָּל מַה שְׂיִרְצוּ

עַל דְּרָךְ: "צְדִיק מוֹשֵׁל יִרְאֵת אֱלֹקִים".
וּמִזֶּה הִתְעַנְּגוּ נִבְרָא הָעוֹלָם בְּעֶשְׂרֵה
מְאֻמְרוֹת כָּל שָׁכָן עֲכָשׁוּ, שְׂבָא הִתְעַנְּגוּ
הַזֶּה, שְׁהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ מְחַדֵּשׁ אֶת עוֹלָמוֹ
בְּעֶשְׂרֵה מְאֻמְרוֹת כְּמוֹ שְׂכַתוֹב:
"וּבְטוֹבוֹ מְחַדֵּשׁ בְּכָל יוֹם תְּמִיד מַעֲשֵׂה
בְּרִאשִׁית"

אבל להגיע לחכמה הזו צריך יראת
ה' – כי ראשית חכמה – הוא יראת
ה', וזה על ידי המאה ברכות בכל
יום, שמזכירים את שם כבוד מלכות
הבורא יתברך ומברכים אותו בכוונה
שלמה ודביקות נפלאה, ונזכרים
בקיומו ונוכחתו והשגחתו ב"ה
התמידית, אז על כן יתמלא האדם
יראה קדושה מבוראו, ואהבה רבה
מלאה לבו אל היוצר הקדוש, ברוך
הוא!

ולכן לדעת את ה' בעולם הזה והבא
זה על ידי היראה הקדושה, "ועתה
ישראל מה ה' שואל מעמך? (דברים
י, יב) כי אם ליראה..." אל תקרי מה
אלא מאה, מאה ברכות בכל יום.

ועל ידי זה יבוא משיח בן דוד נעים
זמירות ישראל, אשר תיקן מאה
ברכות אלו בכל יום, במהרה בימינו
אמן [מתוך ההקדמה שלי ב"ה לספר
ברכת יצחק].

כתב בספר היכל הברכה של הצדיק
הקדוש המקובל האלקי רבי יצחק
אייזיק יהודה יחיאל סאפרין זיע"א
מקאמרנא על פסוק הראשון
שבתורה – וזה לשונו:

בראשית: חמשה במסורה ירמיהו כו
כז מלכים] (ירמיהו כו, א), (ירמיהו
כז, א), (ירמיהו כח, א), (ירמיהו מט,
לד)], עיי"ש, דלא היה אפשרי להיות
בריאות עולם, שהיה מתפשט עד אין
סוף, והסתכל הקב"ה במעשה
הרשעים - ונתצמצם האור הרבה,
והסתכל במעשה צדיקים, והמשיך קו
חיים בסוד מטי ולא מטי, כל זה ידוע
ממין האר"י, ואור ישראל מרן
הריב"ש טוב, וזה בראשית ברא,
בראשית ממלכות יהיוקים שהיה

וְזֶה פְּרוּשׁ הַפְּסוּק, לִי גִלְעָד, לְשׁוֹן גֹּלְעָד, שְׁנֵתְגַלְגַּל הַתְּעִנּוּג שֶׁהָיָה לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ קִדְּם בְּרִיאַת הָעוֹלָם, שְׁעֵדָן וְקִשְׁט בַּתְּפִילָתוֹן שֶׁל צְדִיקִים עַכ"ל הַלִּיקוּטֵי מוהר"ן.

בזוהר הקדוש כתוב שבשעת הלידה של האיילה, בא נחש ונושך אותה, ורק על ידי זה היא יכולה ללדת, ואומר הזוהר הקדוש שנשיכת הנחש מביא עצבות, וכן מובא במפורש בליקוטי מוהר"ן (חלק א', קפט) שעיקר נשיכת הנחש הוא עצבות ועצלות. ועל כן לא צריך לפחד מהעצבות, כי לפעמים לב נשבר הוא דווקא טוב, וכך זוכים להולדה וגאולה, כי יש ע' תיבות במזמור של למנצח (תהילים פרק כ) שהאיילה (השכינה) מכניסה את ראשה בין ברכיה (ראה זוהר משפטים קיט שצועקת 70 קולות בלידה).

וכך היה סדר הבריאה, שהיה שמחה גדולה מאד ממעשי ישראל שיתפללו ויעשו מצות ומעשים טובים, והיה אור אין סוף, ולא היה מקום לברוא העולם, (כי הקב"ה נקרא לב, "צור לבבי וחלקי", ורבינו אמר שאור להביות איש ישראל בוער עד אין סוף), עד שהיה כביכול בחינת לב נשבר, מאחר שהסתכל וצפה הקב"ה במעשי הרשעים בבחינת "חושך", וכך התעצב אל ליבו (כביכול), וכך נתהווה הצמצום, ואז הסתכל וצפה במעשה הצדיקים, בבחינת "אור", ושמח, והמשיך קו אור אין סוף של רחמים!

ועל כן בס"ד אפשר לומר שעיקר הגאולה באה מלב נשבר ונדכה, כי עצבות דיקא זוהי נשיכת הנחש – עצבות ועצלות, כמו שכתוב בזוהר

הקדוש, שיש אילת שמקשה לילד, בא נחש נושך אותה, ואז יולדת, זהו חבלי משיח, חבלי לידה.

ועל כן אל יתייאש האדם כשמגיע לו איזה נפילה, וגם נפילה בדעת, או איזה ירידה כנ"ל כי משם דייקא תצמח ישועתו, כי העיקר הוא להכניס את השמחה, ולהפוך את כל היגון ואנחה לשמחה, ומוליד שכל חדש, בעבודת ה' יתברך שמו.

"וְחוּשֶׁךְ עַל פְּנֵי תְהוֹם" סופי תיבות **כלים**, כי החושך לפני האור, הוא כלים להכיל את האור הנפלא, וראשי תיבות של הפסוק הזה – **ועפת** בגימטריא **תקון**, כי אחרי התוהו בא התיקון, בראשית אותיות **אור תשבי**, **תיקון** ראשי תיבות **תשבי** יתרץ קושיות ואיבעיות, ונוסף על זה אור הבינה, שהיא התשובה, שהוא נ' – יוצא תיקון.

נוטריקונים

בראשית ראשי תיבות: **תורת רבינו** - **אין שום יאוש בעולם!** **ברא** ראשי תיבות: **אין רשעים בישראל!**

בראשית נוטריקון בעשותך רצון אלקיך שמחה יתרה תשמח.

בראשית

ראשי תיבות :
תלמד שס בבלי ירושלמי
ראשונים אחרונים.

ואחר כך ראיתי בספר אבני המקום לרבי שלמה זלמן ארנריך זיע"א אחרי שמביא את הגימטריה הידועה של מרן רבי יוסף חיים זוננפלד זיעא על התלמוד בבלי וירושלמי (על הפסוק - **ציון במשפט תפדה** =

וזוהו: "בראשית – לעיני כל ישראל"
– "את השמים" – להסתכל בגדלות
השם, "ואת הארץ" – להתבונן
בשפלות עצמו.

סיפור

ובאמת היה מחולקת בין הרבי רבי
אלימלך זיע"א, והרבי רבי זושא
זיע"א, מה קודם, האם קודם צריך
להסתכל בגדלות הבורא, או
להסתכל בשפלות עצמו.

והגיעו להרבי המגיד רבי דוב בער
ממעזריטש זיע"א, ואמר להם שאלו
ואלו דברי אלקים חיים, אך באמת
צריך קודם להסתכל על שפלות
עצמו.

אמר להם המגיד: אלו ואלו דברי
אלקים חיים – כאשר יעינינו ויראו
את גדלות הבורא, יראו מעצמם
שפלות עצמו, וכאשר יעיין אדם
ויראה שפלות עצמו, יבוא להכיר
מאליו את גדלות הבורא.

אבל, מן הראוי להעדיף תחילה
להכיר בשפלות עצמו ולהעפיל
גבוהה גבוהה עד לכדי המדרגה
הנעלית של הכרה בגדלות הבורא,
שכן כשעומד אדם במקום נמוך, אינו
יכול ליפול משם ללמטה.

מה שאין כן כשאדם עומד במקום
גבוה, בנקל יוכל ליפול ללמטה –
ולכן כאשר אדם יתחיל תחילה
במדרגה של שפלות עצמו, שהוא
מדרגה פחותה מהדרגה של הכרת
גדלות הבורא, יש לו יותר סיכויים
להתקדם ללמעלה, שכן ממקום נמוך
קשה מאוד ליפול כאמור, בשונה
מזה שמתחיל עם המדרגה הגבוהה
מיד, בהכרת גדלות הבורא, יש לחוש

בגימטריא תלמוד ירושלמי, ושביה
בצדקה = תלמוד בבלי).

כותב ש- תלמוד בבלי ירושלמי הוא
גימטריא 1,120 - והמילים בראשית
ברא עם ב' התיבות הוא בגימטריה
1,118 וכותב שהב' הגדולה של
בראשית נחשבת כמו שני ביתין אז
מספר הכל הוא 1,120 כמספר תלמוד
בבלי ירושלמי, שבשביל לימוד
תלמוד בבלי וירושלמי נברא העולם,
עד כאן דבריו.

וכתב בספר "תורה מסיני" ומובא
בעוד ספרים ש- בראשית הוא
נוטריקון ר' אשי תלמוד בבלי - שרב
אשי סידר את התלמוד בבלי.

גם כן - בראשית ברא

עם התיבות = 1,118

תלמודו הזוהר הקדוש = 1,118

בראשית = 913

למוד הזוהר הקדוש מעל הכל = 913

כמו שכתב הגאון החיד"א זיע"א -
לימוד ספר הזוהר מרומם על כל
לימוד, בשגם לא ידע מאי קאמר ואף
שיטעה בקריאתו, והוא תיקון גדול
לנשמה. (עבודת הקודש להחיד"א,
מורה באצבע סי' מ"ד)

פירוש

חיבור התחלת התורה וסופה

לעיני כל ישראל - בראשית ברא
אלקים, אפשר לפרש בס"ד (ואחר כך
ראיתי שכבר הקדימני בספר תורת
שלום) על דרך מה שכתב בספר נועם
אלימלך, שהאדם צריך שיהיה לו
שתי עינים, אחת להסתכל בגדולת
הבורא יתברך, והשניה להסתכל
בשפלות עצמו.

פן יפול ח"ו ממדרגתו, שאז קשה הדבר שבעתיים לחזור ולהתייצב.

שפלות עצמו לפני גדלות השם

בספה"ק "בני שלשים" [להגה"ק רבי יהוסף מקאסאני זצוקללה"ה (פרשת בראשית ד"ה אלה תולדות)] הביא ויכוח זה בין האחים הקדושים, והרבי רבי אלימלך מליזענסק זיע"א, היה זה שאמר שצריך להקדים שפלות עצמו, והכריע המגיד ממעזריטש, כי שניהם כאחד טובים, אך יותר טוב להקדים שפלות עצמו.

על-פי האמור, מפרש ה"בני שלשים" כמין חומר, המסורה על הפסוק (בראשית ב' ד'): "אלה תולדות השמיים והארץ בהיבראם ביום עשות ה' אלקים ארץ ושמיים". ונמסרה במסורה שני פסוקים שנזכרו בהם "ארץ ושמיים". האחד כאן בפסוק זה, והשני: "הודו על ארץ ושמיים" (תהלים קמ"ח, י"ג).

ויש לומר, על-פי מה שמצינו מחלוקת בגמרא (חגיגה יב): "בית שמאי אומרים: שמיים נבראו תחילה ואחר-כך נבראת ארץ, שנאמר: 'בראשית ברא אלקים את השמיים ואת הארץ', ובית הלל אומרים: ארץ נבראת תחילה ואחר-כך שמיים, שנאמר: 'ביום עשות ה' אלקים ארץ ושמיים'".

ויש לבאר מחלוקתם, כי "ארץ" רומז על שפלות עצמו שנברא מן הארץ, ואילו "שמיים" רומז על גדלות הבורא ברוך הוא שמכון שבתו בשמיים, והנה בית שמאי אמרים: "שמיים נבראו תחילה ואחר כך נבראת הארץ" - שמקודם צריך להתבונן בגדלות הבורא בבחינת

"שמיים" ורק אחר-כך בשפלות עצמו, בבחינת "ארץ". אבל בית הלל אומרים: "ארץ נבראת תחילה ואחר-כך שמיים" - שמקודם צריך להתבונן בשפלות עצמו בבחינת "ארץ" ורק אחר-כך בגדלות הבורא בבחינת "שמיים".

וזהו ביאור המסורה: "אלה תולדות השמיים והארץ בהיבראם ביום עשות ה' אלקים ארץ ושמיים". בתחילת פסוק זה כתוב "השמיים והארץ", ובסוף הפסוק כתוב: "ארץ ושמיים".

ללמדנו, כהכרעת המגיד ממעזריטש - כי שתי הדרכים טובות, בין אם מקדים תחילה גדלות הבורא לשפלות עצמו, ובין אם מקדים תחילה שפלות עצמו לגדלות הבורא.

ועל זה באה המסורה לומר, כי הן אמת ששניהן כאחת טובות, אך "הודו על ארץ ושמיים" - יותר הוד והדר שיקדים האדם להתבונן בשפלות עצמו בבחינת "ארץ" לפני שיתבונן בגדלות הבורא בבחינת "שמיים".

בספר "קול יעקב" [להדיין מזענטא (פרשת בשלח)] מביא מה ששמע בסעודת היום שבת שירה שנת תרס"ט מפי הקדוש הגר"ד מבעלזא זצוקללה"ה, בענין המחלוקת שבין רבי אלימלך ורבי זושא, אם להקדים תחילה שפלות עצמו או להקדים תחילה גדלות הבורא, כי מאחר שנחלקו בזה שני האחים הקדושים ירא שמיים יוצא ידי שניהם.

ישראל תמיד (רבי חיים יצחק דוד וויץ זיע"א, ליקוטי חיים)

ועיין גם כן בתיקוני זוהר (תיקון מט) שדורש על בראשית את הפסוק שאו מרום עינים זה קריאת שמע, שהוא ראשי תיבות שמע, מי אלה הוא [אותיות] אלקים וכו' עיין שם. **בראשית** בגימטריא 913, **ואהבת לרעך כמוך אני הו"ה**, בגימטריא 907, + 5 תיבות + כולל = 913 כמניין בראשית.

ועל זה אמר רבי עקיבא - זה כלל גדול בתורה, כידוע שבראשית כולל את כל התורה כולה.

ואפשר לפרש בס"ד, שהשמים והארץ הם בחינת משפיע ומקבל, וכמו שהשמים משפיעים בלי אינטרסים ונגיעות לארץ, בגשם וכו' "לשם שמים", והארץ גם נותנת לשמה, את הצמיחה והיבול וכו' כך גם כן העבודה והאהבה צריכה להיות לשמה, "אהבת חסד", לתת על מנת לתת, להשפיע על מנת להשפיע, ולקבל על מנת להשפיע.

סוד התורה והתפילה

השמים זה התורה, והארץ זו התפלה, ואלו צריכים להיות בכח, ויש כ"ח אותיות בפסוק הראשון של בראשית, כי התורה והתפילה צריכים להיות לשם שמים לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, (שהם סוד שמים וארץ), במטרה לשמח את הקב"ה והשכינה, וללא מטרה עצמית כלל, וכך נזכה להתענג על ה' ולהנות מזיו שכינתו, כמו שגורמים כביכול נחת רוח לבורא יתברך.

שיתבונן מקודם בשפלות עצמו ואחר-כך יתבונן ברוממות הבורא יתברך ואחר-כך שוב יתבונן בשפלות עצמו, ובזה יצא ידי שניהם שהתבונן תחילה בשפלות עצמו וכן התבונן תחילה בגדלות הבורא עכ"ל.

ובשם הנועם אלימלך נאמר: ש'קורח עיניו הטתו' - הכוונה שהסתכל רק בגדלות ה', אבל לא בשפלות עצמו, ולכן הגיע לכל העניין של המחלוקת על משה רבינו וכו' (שמעתי מכ"ק האדמו"ר מהאלמין שליט"א)

חידוש בס"ד, ידוע שתורה שבעל פה (המשנה) מתחילה במצוות קריאת שמע, אבל איפה זה מרומז בפסוק הראשון של תורה שבכתב (היינו בראשית)?

לכן אמור -

בראשית ברא בגימטריא - 1116
שמע ישראל הו"ה אלקינו הו"ה
אחד בגימטריא 1118

אז - **בראשית ברא** עם 2 כוללים בגימטריא פסוק הראשון של שמע.

[וב"ה ראיתי שכבר הקדימוני ראשונים בחידוש הזה, כמו בספר אבני המקום, תפלה למשה, תפארת יחזקאל ועוד]

וכן כתוב שם "ויהי ערב, ויהי בוקר יום אחד", היינו קריאת שמע של ערבית ושל שחרית - מעידים על האחד, ה' אחד! (וזו הסיבה למה לא נאמר: "יום ראשון", אלא "יום אחד")!

וכן מצאתי רמז ברור - **בראשית** ראשי תיבות: בקול רם אומרים שמע

זיע"א, על אגדות חז"ל, תכד) זהו [נ"א: וידוע] מ"ש בראשית, בשביל ישראל שנקראו ראשית. דהיינו שעלה לפניו יתברך התענוג מה שיש לו מן הצדיקים העתידים להיות, ובשבילם נברא העולם. וזהו מ"ש רז"ל נמלך הקב"ה בנשמותיהם של צדיקים וברא את העולם, ועצם [נ"א: ר"ל עצם] התענוג מה שיש לו מן הצדיקים מה שהם עושים מעשים טובים, ובזה ממשיכין תענוג ושפע וחיות בכל העולמות. וזהו עצם התענוג שלו כנזכר במקום אחר, שהתענוג הוא החיות של כל העולמות והיותן, כמ"ש כולם בחכמה עשית וד"ל.

נמצא כי העולמות הם התענוג כו', ובמה שעושים תענוג שלו יתברך בזה מקיימין כל העולמות ע"י מעשים טובים שלהם כי הכל הוא אחדות פשוט. וזהו ישראל מפרנסים וכו', שהם ממשיכין לו תענוג. נמצא כי הצדיק ממשיך ב' תענוגים, א' להש"ת, וזה מה שממשיכין לו תענוג הוא נקרא תענוג עליון דהיינו חכמה עילאה, ומה שממשיכין תענוג לעולם זהו חכמה תתאה. וז"ש בין תרין צדיקים עלמא יתיב, דהיינו ב' ההמשכות [הנ"ל], המשכה אחת לתענוג עליון כנזכר, והב' לתענוג הב' כנזכר, חכמה תתאה. נמצא מ"ש בשביל ישראל, ומה שתרגום יונתן בחוכמתא, הכל [עולה בקנה] אחד. כי חכמה הוא התענוג, וישראל הם העושים התענוג, קודש ישראל ראשית. עכ"ל

כתב בליקוטי מוהר"ן (חלק א, תורה מט), התפלה שבלב היא בחינת התגלות מלכותו בתוך החלל הפנוי,

ורבינו נחמן מברסלב זיע"א מגלה (ליקוטי מוהר"ן, א, מח) כי כח שאדם מכניס בתיבות (בתפילתו) הם כח אותיות שבמעשה בראשית שבהם נברא העולם, ועשרה מאמרות שבהם נברא העולם מקבלים כח, מ-כ"ח אותיות אלו, והדיבורים שהאדם מדבר בכח – הם עצמם הדיבורים של הקב"ה עכ"ל

כי העולם נברא על ידי התפלה, שהתפללו הצדיקים במשך כל הששת אלפים שנה, וגם לפני הבריאה, וכביכול הקב"ה התפלל ביחד עם הצדיקים, כי כידוע הקב"ה גם מתפלל (ברכות ז), וזה האתעררותא דלתתא שהצדיקים התפללו וניגנו, כי כידוע הניגון הוא מצד הגבורה (הלויים שהם גבורה), ועל ידי זה כביכול נתהווה גם עצם הצמצום עצמו, בפרט ראש הצדיקים – משה רבינו, שהוא הצדיק הראשון שנברא (כמו שכתב בספר קרית ספר בהקדמה).

וזה סוד הניגון של אין סוף (ליקו"מ א, סד), ניגון האמונה, כי לפני הבריאה היה בחינת שתיקה, ומשה הוא בחינת שתיקה (כמו שכתב שם), ומעל לאותיות ומילים, ניגון הצדיק האמת, ניגון של אור אין סוף, ניגון של אהבה ורחמים, והוא התענוג הגדול מכל העידונים, שבתענוג זה נברא העולם, ועתידים הצדיקים להתענג בניגון זה.

(ועיין עוד בספר שמע ישראל, וספר איה מקום כבודו מעניין הזה, והתענג על ה').

וזה לשון הספר אור תורה (להצדיק הקדוש המגיד רבינו דב ממעזריטש

בסוד "רבי ישראל דב בער אודסר", בסוד ארץ הדובים, כי הדובים מתבודדים והומים, ושרים לה' בכל הכוח והמוח, בסוד "זהבה ושלוש הדובים", זהבה – מלשון "מצפון זהב יאתה", ורוח צפונית היתה מנשבת בכינורו של דוד, זה סוד הניגון שעל ידו נברא העולם, ורבי ישראל דוב בער אודסר זיע"א, הוא גילה את השיר החדש, שעל ידו נברא העולם, ועל ידו נגאל.

וזהו "לעיני כל ישראל – בר אשית", סוד הצדיק רבי ישראל בר אודסר.

ואלישע הזמין שתי דובים נגד הילדים שצחקו עליו, והיו שם ארבעים ושתיים ילדים בסוד שם מ"ב של אנא בכח, שעל ידו נברא העולם (שיוצא מפסוקי בראשית ברא וכו') [ועיין מה שכתבתי בספר "איה מקום כבוד" חידושים על הדובים מעין זה, וכן עוד על הדובים עיין בסוף ספר "ברכת יצחק"].

וזה ה"דוב הרוסי" כי רוסיה וסוריה מורכבות מהאותיות סר יה"ו, ס"ר בגימטריא 2 פעמים עין, כי זה סוד "עין בעין" כפי שמירת העינים, כך נזכה לגאולה ולראות ולקבל פני משיח ובית המקדש, (כמו שכתב מרן הרב החיד"א זצ"ל, נחל קדומים בראשית).

והנה ידוע שעל כל רגע שהאדם עוצם את עיניו מראות ברע (נשים וכו') זוכה לאור הגנוז שאין כל מלאך ובריה יכולים לשער (ראה טהרת הקודש מאמרי שמירת עינים, ושמירת הלשון חלק ב פרק ל).

בתוך המדות, בתוך העולמות. יוצא שהעולם נברא על ידי התפלה, שהיא בחינת התגלות מלכותו, ועיקר הבריאה היתה כדי לגלות מלכותו, זוהי התפילה – שהקב"ה כביכול מתפלל, ואנחנו מתפללים אליו יתברך. כמו שאנחנו אומרים לה' – "יהי רצון, כך הוא יתברך כביכול אומר אלינו "יהי רצון שתעשו רצוני".

כי כל העולם נברא בתורה, והתורה והמצוות הם התגלות רצונו יתברך, שגזר ושיער בחכמתו יתברך, שהתורה והמצוות יהיו כך וכך (ראה ליקוטי מוהר"ן חלק א, תורה ד), אז התורה היא התגלות רצונו יתברך, וכל מצוה היא בעצם כביכול תפלה של הקב"ה ש"יהי רצון שבני יעשו כך כך", וכל מצוה היא נחת רוח לפניו, ש"אמרתי ונעשה רצוני", כי אם רוצים שיתקבלו תפילותינו – צריך גם לענות לבקשת הקב"ה: "שובו אלי ואשובה אליכם", ואנו מבקשים: "השיבנו ה' אליך חדש ימינו כקדם", שהתפילה היא חידוש העולם (ראה ליקר"מ א, ח), "ימינו כקדם" במחשבת הבריאה שהבן במוח האב, באהבה שלמעלה מהימים, "כקדם" – קדמונו של עולם, וזוהי התפלה שהיא בריאת העולם, בדיבור וניגון של אהבה ורחמים.

בראשית – בר אשית, בר הוא דוב בלע"ז, וזה הסוד של בר אשית, בסוד "פו הדוב", כי פו הוא הנשיפה (כי קול הנשיפה הוא "פוּוּ"), וגם כן בגימטרי אלקים ודב הוא מלשון דיבור, "דובב שפתי ישנים", כי "בדבר ה' שמים נעשו, וברוח פיו כל צבאם", בדבר אותיות דוב בער,

זהו שכתוב: "שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה", היינו על ידי תשובה, עושה צירוף אלה, כי א' הוא מחשבה בלב, כמו ואאלפך חכמה, ל' היא הלשון, וה' הוא ה' מוצאות הפה. זהו שכתוב על מצות התשובה: "בפיך ובלבך לעשותו" (דברים ל' יד). ועל זה כתוב: "את האלקים התהלך נח", שחיבר בין אלה למי, את הוא אותיות, והיינו שעשה צירוף אלקים.

ובספר פנים יפות (על בראשית פרק לג פסוק ה) לרבי פנחס זיע"א בעל ההפלאה כתב:

והענין כי שם אלהים כלול מדין ורחמים כי אל הוא רחום כמש"ה [תהילים נב, ג] חסד אל כל היום, ואותיות י"ם הם דין, והצדיקים מהפכין הדין לרחמים, כמבואר אצלנו בפסוק [שם סח, לו] נורא אלהים ממקדשך וגו' ששם אלהים נורא מאוד, אלא שא"ל ישראל דהיינו הצדיקים הנקראים א"ל מהפכים הדין לרחמים, ובזה נותן תעצומות לעם ואז ברוך אלהים שהוא ממותק ומבורך.

אבל הרשעים מהפכים את הרחמים לדין ואז אותיות מ"י גוברים ונעשה מאלהים מ"י אלה, לכך השיבו יוסף אשר נתן לי אלהים שהוא השם כסדר, וכן יש לפרש מה שהשיב יעקב על שאלת עשו מ"י אל"ה אשר חנן אלהים השם כסדר, עכ"ל.

ושם – (פרק מח פסוק ח) יש לפרש בדרך הרמז מה שאמר מי אלה ע"ד שכתב האריז"ל [שער הכוונות ענין הפסח, דרוש א] בפסוק למען שייתי אותותי אלה בקרבך, כי פרעה אמר מי ה' והיינו כי שם אלהים אל"ה מצד החסד ואותיות

וגם כן על כל רגע ורגע שהאדם חוסם את פיו זוכה בשבילו לאור הגנוז שאין כל מלאך ובריה יכולים לשער (רבינו הגר"א זיע"א באגרתו בשם מדרש).

ויש להבין מה הקשר בין אור הגנוז לבין שמירת הלשון? ולמה זוכה האדם לאור הגנוז בשמירת פיו?

אלא בס"ד יש לומר שהקב"ה ברא את העולם על ידי הדיבור ("בדבר ה' שמים נעשו" וכו"ל), והדיבור הראשון היה "יהי אור" והוא אור הגנוז כידוע, וכמו שכתוב: "פתח דברך יאיר" (תהילים קיט), ולכן דווקא האדם זוכה לאור הגנוז, שהוא אור תורה, על ידי ששומר את פיו מדברים אסורים, כי עיקר הדיבור שיש לאדם הוא לצורך דברי תורה במיוחד, והדיבור "יהי אור" הוא אור תורה.

פרשת נח

ובכן בס"ד יש לפרש הפסוק "אלה תולדות נח, איש" - איש ראשי תיבות אהבה, יראה, שמחה. וכן - אמצע, ימין, שמאל. "איש צדיק" ראשי תיבות צא, שהוא בגימטריה - השמות הקדושים - הוי"ה ואדני, "את האלקים התהלך נח", היינו שייחד קודשא בריך הוא ושכינתיה בכל דרכיו, ועבד את ה' יתברך ביראה ואהבה ושמחה רבה.

אלה תולדות נח, נח בגימטריה אז מי, והיינו שהיה בבחינת מי, שהוא תשובה, כידוע. אז - הוא יחוד הויה ואדני כידוע (תיקוני הזוהר בכמה מקומות)

וייחד את אז עלי ידי מי, שהיא הבינה, תשובה, וחיבר את מי לאלה,

הממוצעת שהוא מנהיג הטבע ברצון לעשות רצון יראיו בדרך הטבע אזי אמר [דברים ל"ב] אני אני ה' א, פירוש בחינת מצורפת ממדת אני ומדת ה' כי נראה כאילו הניח הכל למקריות כמסתיר פניו בבחינת ה' אבל באמת הכל בהשגחה בבחינת אני, וזהו שמסיים אני אמית ואחיה מחצתי ואני ארפא.

וזהו פירוש צירוף אותיות אלהים מ"י אל"ה רצונו לומר מצד א' בחינת מ"י ומצד השני אם אנו בוחנים דרכיו כי כל סבות הטבע בהשגחה נפלאה ממנו ית' אנו מורים באצבע אל"ה הם דרכי ה' ועלילותיו ית"ש, והנה הכופרים שבדורות הראשונים אמרו כי ההויה ית"ש שהוה כל ההויה כולם סר השגחתו מן התחתונים, והוא בבחי' מ"י, והנה פרעה בא על משה רבינו, בשני טענות א' שאמר "מ"י הויה אשר אשמע בקול" אותי שהוה כל ההויה אשר אתה אומר שאשמע בקולו, שקר אתה עונה בו כי הוא בבחינת מ"י בתכלית ההסתר, ואינו משגיח עלינו כלל, לא ידעתי את הויה כי הוא רחוק ונעלה ממנו, ואפשר שכינה הכתוב והכוונה כמאמר הרשעים שאינם מייחסים הידיעה הפרטית לבורא עולם ית"ש וכאלו אמר לא ידעני (ידעתי?) ה'.

וזאת שנית אמר: "וגם ישראל לא אשלח". כלומר אי נמי אודה שהשם יודע אם כן פשיטא שלא אשלח את ישראל, כי איך ראה והביט זמן רב עמל כזה אע"כ [אלא על כרחך] דין הניין ליה ורוצה הוא בעמלן של ישראל, ואיך אשלחם, וכי שייך אצלו שינוי שבתחלה ראה והביט ועכשיו נכמרו רחמיו עליהם? ואותו רשע לא ידע כי הקב"ה מאריך אפיה וגובה

מ"י מצד הגבורה, ושלט עליהם כח הגבורה שהם אותיות מ"י, והקב"ה המתיק את הגבורה באותיות אל"ה, כבר כתבנו בפ' וישלח דהיינו דאמר עשו מי אלה לך להגביר מידת הדין על מידת הרחמים, וכיון שראה את זרעם שיצא מהם שאינן ראויים לברכה לכך אמר מי אלה, והשיב יוסף אשר נתן אלהים כסדר' להגביר מדת הרחמים, עכ"ל.

ובחתם סופר לרבי משה סופר זיע"א (על שמות פרק י פסוק א) כתב וזה לשונו: למען שתי אותותי אלה בקרבן, בילקוט ראובני כתב דפרעה היה יודע שם מ"י, על כן אמר מ"י ה' אשר אשמע בקולו אבל שם אל"ה לא ידע, על כן אמר למען שתי אותותי אל"ה בקרבן עכ"ד.

והדברים עומדים ברומו של עולם בסוד מ"י ברא אל"ה, מכל מקום אראה להסביר בו עלד דרך הפשוט המובן ואומר, כי התנהגות השי"ת עם ישראל עפ"י טבע ונס נסתר כמו שכתב רמב"ן בתורה כמה פעמים וכבר הזכרנו זה לעיל ואותה ההנהגה הוא בחי' מ"י ובחי' אל"ה כמו שיתבאר אי"ה, לכן אמרו הטב"ע בגמטרי' אלהי' עיין תשובות חכם צבי [סי' י"ח] כי אלקם אותיות מ"י אל"ה כידוע, כי הנה כשח"ו השי"ת בתכלית ההסתר ומניח העולם למקרי זמן והטבע אזי הוא בחי' מ"י לשון נסתר, לא ידענו מי הוא, וכשהוא מתנהג בנסים נפלאים ומשנה הטבע כקריעת ים סוף וכדומה אשר עין בעין נראה לעין כל, כי ה' עומד ומשגיח עיניו אזי נקרא בבחי' את"ה, כמדברים לנוכחו פנים בפנים או הוא קורא עצמו בחינת אני' כמדבר בעדו, אמנם הנהגה

אל"ה ראשי תיבות אבק לשון הרע, לומר שהיה נזהר אפילו מאבק לשון הרע (על פי מה שכתב החיד"א זיע"א).

נח הוא הצדיק, והצדיק נקרא חי, וזהו אלה שהוא מספר ל"ו כמנין חי חי, דהיינו חי לנפש, חי לגוף, חי בעולם הזה, חי בעולם הבא (על יסוד מה שכתב בבניהו בן יהודיע).

אלה במילוי אלף למד הי, אלף ולמד הוא לשון לימוד כנ"ל, הי ראשי תיבות השם יתברך, היינו שאילף ולימד על ה' יתברך בעולם, וזהו תולדות נח, היינו תולדותיהם של צדיקים – תורה ומעשים טובים.

אלה פעמיים גימטריה ע"ב כמנין חסד, והיינו שזכה לשיר החדש, העולה כמנין ע"ב, והיה עושה חסד ומשפט בארץ.

בפרשת בראשית כתוב ה' פעמים אור, אור ראשי תיבות אהבה וחיבה רבה, כי יש ה' מיני אהבות – אהבת ה', אהבת הזולת, אהבת עצמו, אהבת התורה, אהבת הצדיק. ה' פעמים אור עולה – אלף ל"ה' (מגלה עמוקות), וזהו אלה, היינו שנח היה שלם באהבה הנ"ל, ונח הוא בבחינת אור הנח והזך שנעשה מאהבה איש לרעהו (ח"א, יז).

כתב בספר ספר תולדות אהרן (פרשת שופטים) וכשאדם הולך בעבודת הבורא בדרך זה צריך שילך מתנתא לעילא היינו שבראשית ברא אלהים כו', אלהים הוא צירוף מ"י אל"ה (ח"ב קה ע"א), שבריאית העולמות נקרא "אלה" שהם יש, ומחשבת הבורא כביכול נקרא מ"י, שאין בה תפיסת המחשבה,

דיליה, על כן אמר עתה "אשית אותיות - אל"ה בקרב"ו שידע כי לפעמים הוא בבחינת - מ"י, ולפעמים מתנהג בבחינת הנקראת אל"ה, ולפעמים ועל הרוב בצירוף שניהם כנ"ל.

"ולמען תספר את אשר התעללתי במצרים" פירוש - מזה ידעו ישראל כי דרכך להאריך אפיך ובסוף גובה שלו ואינו מוותר, "ואת אותות אשר שמתים במ" היינו אותיות מ"י אל"ה וידעתם כי אנ"י הוי"ה ית"ש דייקא וק"ל. [תק"ס]: עכ"ל.

ובזה פגמו הערב רב שהפרדו מי מאלה, כמו שנאמר: "אלה אלהיך ישראל" (שמות לב ד), ועל זה כתוב: "על אלה אני בוכיה" (איכה א, טז), וכן "על אלה חשכו עינינו" (איכה ה, ז).

ומשה רבינו ע"ה תיקן זאת: שאמר על הים: "מי כמכה באלים ה'" (שמות טו, יא), וכן כתוב: "אלה הדברים אשר דיבר משה" (דברים א, א), שעשה יחוד אלקים.

אלה הוא ו' כפול ו', והיינו שהוא רמז שייחד ה' יתברך בששה קצוות העולם, יוכן הלוחות היו ו' על ו' טפחים, שהוא מספר אלה' (מגלה עמוקות), והיינו שעסק בתורה שניתנה בלוחות.

אלה רומז לו' ימי המעשה, נח רמז לשבת קודש, שהוא יום מנוחה.

ו' פעמים אלה הוא בגימטריה יראה, וכן גבורה, לומר שהיה גיבור כובש את יצרו.

לו מוחין חדשים ומחשבות קדושות,
עכ"ל.

כתב בספר זרע קודש (פרשת בא)
וזה לשונו:

צריך לדעת כי אותיות אלה"ם הם
מ"י אל"ה, ור"ל שאנחנו בני ישראל
ההולכים בשם אלהים חיים, צריכים
להתנהג בב' הבחינות דהיינו בחינה
א' הוא מכונה בשם מ"י, שהוא לשון
נסתר ומכוסה, כדרך שאומרים
(קודם התפלה) מי אנכי שאזכה כו',
שמורה שפלות והכנעה, [וכן] מי
אנכי ומה אני ומה חיי הוא מורה על
השפלות, כי כשאנו בגלות ובצער
צריכים אנו תחילה לדכות ולמעט
עצמינו ולחשוב בשפלותינו, אך אם
יך תמיד במחשבה הזאת, לא יגבה
לבו בעבודת ה' בתורה ובתפלה
שהוא צריך זריזות ודביקות, לכן
לפעמים צריך האדם לחזק את לבו
ולבטוח בה', ויחשוב בלבו שהוא
חלק אלוה ממעל, ויש לו זכות אבות
הקדושים, ובחינה זאת הוא מרומז
באותיות אל"ה שהוא לשון התגלות,
כאדם המתפאר ואומר אלה הדברים
שיש לי, עכ"ל.

כתב בספר קהלת יעקב:

אלה בריבוע א' אל"ה גימטריא
חיים הוא סוד התורה עץ חיים, גם
אל הוא סוד הזעיר ה' הוא סוד
הנוקבא, והוא בחינת תורה שבכתב
ושבעל פה אל ה', שבטים דכתיב
ואלה שמות שם הן ו' קצוות שהן
כפולים בבחינת אור ישר ואור חוזר,
והו' קצוות נקרא אלה כמו שכתבתי
בסמוך (ליקוטי תורה ישעיה ד"ה מי
ילד אלה), נצח הוד יסוד מלכות
נקרא אלה (זוהר יתרו פ"ג ע"ב),
האלה אינן דאתגליין ומבואר שם
כוונתו על נצח הוד יסוד מלכות,
ולפירש השני על נצח הוד יסוד לבד

וכשמדבקים העולמות אל מחשבת
הבורא כביכול נעשה צירוף אלהים,
היינו כשאדם עושה כל מעשיו כרצון
הבורא ממשיך חסדים לכל העולמות
ולעולם התחתון - נקרא "אלה"ם,
היינו כשאדם עושה בשביל רצון
הבורא ב"ה כמבואר ממשיך חסדים
הנקראים אל אל ה"ה"א שהיא עולם
התחתון, שעולם הזה נברא בה"א
ונעשה צירוף אלה, ואח"כ יבא
לבחינת מ"י ונעשה אלהים, והכל
הוא ע"י מעשה האדם שצריך האדם
להראות מתוך מעשיו שהבורא ב"ה
תקיף ובעל היכולת:

ומתחלה צריך האדם לקרב אאת
עצמו לאל"ף שהוא אלופו של עולם
שהיא בחינת אהבה עילאה שהוא
אחר יראה תתאה כמבואר במק"א
(פ' ויצא ועוד), ואח"כ ללמ"ד שהוא
תלת וו"ן כזה ל שהוא מדת יסוד
שהוא בגימטריא ח"י והוא דביקות
בהבורא ב"ה, ואח"כ אל ה"ה"א שהיא
יראה עילאה, ונעשה ע"י מעשיו
צירוף אלה, ומזה יכול לבא לבחינת
מ"י שהיא תמיד יכול לעשות רצון
הבורא כמו שעלה במחשבה הנקרא
מ"י, ואז נעשה צירוף אלהים.

ואלהים מרובע כזה א' אל"כ כו' הוא
בגימטריא רי"ש, שמתחלה צריך
האדם שיכיר שהבורא ב"ה תקיף
ובעל היכולת בכל ארבע רוחות
העולם, ולכך השם הוא מרובע
ואח"כ מביא השלמה באותיות
אלהים היינו כשמביא אדם השפעה
לעולמות עליונים ולעולם התחתון
אזי בא השלמה באותיות אלהים
היינו אל"ף למ"ד הי יוד מם כו',
והוא בגימטריא שי"ן, ואלהים פשוט
הוא פ"ו, וזה הוא צירוף שופר (פע"ח
בכוונת השופר), וזה הוא הילוך ב"א.
וכשאדם הולך באלו הבחינות נעשה

אמת, וזהו נח נח ניחא בעלאה
ניחא בתתאה (ע זח"א נח ע"ב),
היינו אפילו בתתאה שהוא בחינת
גשמיות שם הוא גם כן ניחא, על
ידי שמקשר ומיחד כל הדברים
לשורש הקדושה שבו שמחיה
ומהווה את הדבר הזה מאין ליש,
ועי"ז נתייחדו הגבורות בחסדים
ונמתקו הגבורות, עד כאן לשון
קודשו.

כתב בספר עטרת ישועה על התורה
(פרשת נח)

**אל"ה תולדת נ"ח נ"ח, עולה ער"ל
מלכ"ת שמ"ם.** גם ר"ת של איש
צדיק תמים היה, עולה מלכ"ת. והבן
עכ"ל.

אלה באתב"ש בגימטריה **שיר,**
והאותיות לפני **אלה** (לפי חישוב
הפענח רזא) הוא בגימטריה **משיח בן**
דוד, היינו השיר של משיח בן דוד.
וכתב בספר צמח צדיק (פרשת נח)
אל"ה במילוי **אל"ף למ"ד ה"ה** גימ'
הק"ץ, כי מי שהוא נח לעילא, ועושה
כל העובדין רק לצורך גבוה,
התולדות שלו **אל"ה** שהוא הקץ
עכ"ל וזה השיר יושר בעת קץ.

וזהו שכתוב **"איש צדיק תמים"** -
ראשי תיבות **תצא** - בגימטריה - **נ**
נח נחמ נחמן מאומן, נח הוא חלק מ
- **ננח.**

איש צדיק בגימטריה **תפלה** (עטרת
ישועה) וגם כן בגימטריה **שירה,**
והיינו השיר נ נח כנ"ל.

נ נח הוא בגימטריה **חמס,** וכן **גזל**
ראשי תיבות גם **זו לטובה.**

כתב בספר מגן אברהם על **אלה,** וכן
אפשר לפרש ראשי תיבות זה על

עיין שם, ויש לומר **אלה** במילוי
אל"ף למ"ד ה"י גימטריא יכין ובועז
ותשע אותיות והוא נצח הוד יסוד,
גם **אלה** במילוי הנ"ל וג' אותיות
הפשוטים והכולל גימטריא צדיק
והוא יסוד, גם **אלה** במילוי הנ"ל
גימטריא אדני ע"ב ס"ג, והן תרין
מוחין דידה הרי רמוז באלה נצח הוד
יסוד מלכות, עכ"ל.

ומכאן **שאלה** הוא **נצח** הוא **יסוד**
מלכות, והם כלי ההליכה (ח"א, כד,
עיי"ש), והיינו שכתוב: **"את האלקים**
התהלך נח," ונאמר **"הליכות עולם**
לר," והיינו שהיה מייחד וממליך את
ה' בכל הליכה, בכל הילוך של ד'
אמות כנגד ד' אותיות הו"ה, אדני,
ואהי', וזהו תולדת **תולד ת',** היינו
שנראה כמין שתי רגליים, וגם כן
הוא עניין הריקודים, וההליכות הם
בבחינת הלל והודאה (ח"ב, ב), והיינו
שהיה תמיד רוקד ושמח ומודה לה'
יתברך על הכל.

אלה ראשי תיבות: **"השיבנו אבינו**
לתורתך," וכן **"אתה הראת לדעת"**
(זרע קדוש)

ועל זה נאמר: **"הגדיל ה' לעשות עם**
אלה," ואומר: **"מי חכם וישמור**
אלה" (תהילים קז).

כתב בספר בת עין (פרשת נח)
אלה תולדת נח נח, שראשי תיבות
אל"ה תולדת נ"ח גימטריא **אמ"ת**
י"ד. ואות יוד מרמז על בחינת
קדושה, שאין דבר שבקדושה פחות
מעשרה (ברכות כא ע"ב), היינו
כשהוא בבחינת קדושה עליונה,
ומקדש ומטהר את עצמו בכל עת
אפילו בגשמיות, כגון אכילה ושתייה
וכדומה בצרכי הגוף אינו מכון
להנאת עצמו כלל, אז הוא בחינת

ואתב"ש שהוא **תכ"ץ**, גימ' שב"ת עם הג' אותיות. כי עיקר השמחה זוכין על ידי שבת קודש, על דרך שכתב האור החיים הק' על פסוק כי ששת ימים עשה ה' את השמים וגו':

או יאמר אלה תולדות נח נח איש צדיק (ו, ט). כי נח היה מתקן מדת היסוד צדיק, על ידי אלה, היינו שפסל תמיד מעשיו הראשונים, וקיבל על עצמו בכל יום להטיב יותר מעשיו בחשק והתעוררות רב, כמרוז בס"ת נ"ח איש צדיק חש"ק, ועל ידי זה נעשה היחוד של תפארת ומלכות, המרוז בר"ת איש צדיק שגימ' הו"ה אדנ"י, על ידי יסוד"ד המרוז בתיבות איש צדי"ק, עכ"ל.

את האלקים בגימטריא נ נח נחמ נחמן מאומן, עם הכולל, ויש שם ח' אותיות כמנין אז.

תמים עם הכולל בגימטריא נ נח נחמ נחמן מאומן.

היה **בדורותיו, בדורות יו, יו עם היה** הוא הו"ה י', י' הוא חכמה כידוע, חכמה היא מחשבה (פתח אליהו), וכולהו במחשבה אתברירו, כידוע (על פי הזוהר), היינו שייחד השם בכל מחשבה, דיבור ומעשה, היינו בבחינת: "בכל דרכיך דעה", היינו דע הו, הם קודשא בריך הוא ושכינתיה. **תמים היה**, היה הוא לשון שמחה, **תמים** הוא **תמיד** כשאות המ' מתחלפת בד', בצירוף א"ב של אי"ק בכ"ר, והיינו שהיה שמח תמיד.

אלה עם יו של דורותיו יוצא צירוף אליהו, ו'זהו "עד יבשת המים", **יבשת**, והיינו "עד יבשת המים" בימי אליהו, **יבשת** הוא אותיות **תשבי**, כי

אלה שלנו, וזה לשונו: **אל"ה**, אות א' מרומז לאלופו של עולם, ואות ל' הוא בסוד מגדל הפורח באויר שמרמז לעסק התפלה שהיא עומדת ברומז של עולם כי התפלה בכולה פורחת באויר ובוקעת כל הרקיעים ועולת למעלה, ואות ה' מרומז לתורה שהיא בסוד כ"ב אותיות התורה שבה' מוצאות שבפה, שבין בתורה בין בתפלה יהיה בהכנעה גדולה ובשבירת הלב לדפוק על דלתי התשובה בבחינת הפותח שער לדופקי בתשובה לעלות מדרגא לדרגא עד סוד תשובה עילאה, ועל ידי זה יתעורר אור הגאולה על כל ישראל בכלל ופרט ברוחניות וגשמיות בני חיי ומזוני ריחי במהרה בימינו אמן, עכ"ל.

עוד – **איש ראשי תיבות אין שום יאוש**, כי שבע יפול צדיק וקם.

נח נח ראשי תיבות נקודת חצות, נץ חמה, ומי שמקיים את שניהם – נקרא איש צדיק תמים.

התהלך אותיות כלה תה, תה ראשי תיבות – תיקון הכללי, כלה היא השכינה, בת מלך, והיינו עשרה מיני נגינה לרפאות את הבת מלכה, וכן **כלה** אותיות **הכל**, כל הוא יסוד, כידוע. וזהו: "איש צדיק תמים" היינו שהיה שומר הברית בשלימות, וזהו תמים היינו שלם.

וכתב בספר צמח צדיק – (פרשת נח):

ונח מצא חן (ו, ח) היינו ו' נח - ו' פעמים נ"ח גימטריה **שמ"ח**, על ידי שהיה שמח בעבודת השי"ת לכן מצא חן. ומפרש הכתוב על ידי מה זכה לשמחה זו, על ידי **אל"ה תולדות נח**, כי **אל"ה** במילוי **אל"ף למ"ד ה"ה**,

"ויכו את כל שדה העמלקי" ובה
מכניעים את כל זכר עמלק! (כמו
שכתב הרב חיד"א זיע"א, בספר נחל
קדומים בראשית)

פרשת תולדות

"ותאמר אם כן למה זה אנכי, ותלך
לדרוש את ה'" - זה - "זה אלי
ואנווהו" (אגרות דברי אמונה) -
"אנכי" - "אנכי ה' אלקיך" "לדרוש
את ה'" - לדרוש את הפסוק "את ה'
אלקיך תירא" - כי כל מקום שכתוב
"את" זה לרבות, לרבות מה? האם
יש עוד מישהו שצריך לירא ממנו?
אלא דרש רבי עקיבא - לרבות -
תלמיד חכמים. כי ראתה שיש
תאומים בבטנה - וכל אחד מושך
לכיון אחר, ורוצה לצאת פה בבית
עבודה זרה ופה בבית כנסת - חשבה
אולי יש ח"ו שתי רשיות? לכן
התחזקה ב"אנכי" אנכי ה' אלקיך
(ספר אוצר חיים ועוד) והוא יחיד
ואין מלבדו!

וגם "ויתרצו בנים בקרבה" -
שהיתה מחלוקת ביניהם - ולזה
נאמר "אנכי ה' אלקיך" בלשון יחיד.
וצריך שתהיה אחדות ביניהם,
שכולם עם אחד (ספר זמרת הארץ)

ובספר "שומר אמונים" כתב
ש"רבקה" - רומזת לשכינה הקדושה
- ומרגישה את צער הלידה של
הבנים - "אנכי" - "אנכי אנכי הוא
מוחה פשעיכם למעני". שכתוב על
חבלי משיח - "החושך יכסה ארץ",
"וליוצא ולבא אין שלום".

אמונת אומן, דברי השכל ודעת,
שמחה לאדם, שמחה היא דעת

היה העורב מזומן לשליחות אחרת,
לזון ולכלכל את אליהו (רש"י ילקוט
ראובני, ע"פ זוהר חדש), ושים לב
שבפינחס יש אותיות נח, ובספר
קהלת יעקב - (ערך עו) **עורב**
גימטריא פנחס זהו אליהו עכ"ל
ובספר שערי צדק ומעין זה גם כן
בשערי אורה כתב: נח הוא מלשון
נחה רוח אליהו.

והזוהר אומר: נח, נח - נח למעלה,
נח למטה, ונח - היינו שלא כועס -
מצא חן בעיני ה'.

וזהו - בדורתיו, בדור תיו, היינו
שנעשה כבר צירוף נח וחן, על ידי
העסק בתורה בכח, ואז זכה לתיו,
היינו בדור תיו, וזהו תמים, ת' מים,
ואין מים אלא תורה.

פרשת לך לך

שמירת עינים

ככל שנשמור את העינים בקדושה כך
נראה את המשיח, "כי עין בעין יראו
בשוב ה' ציון", (על פי החיד"א בספר
מדבר קדמות, וכן משמע בטהרת
הקודש) וזהו פירוש: "וישובו ויבואו
אל עין משפט היא קדש, ויכו את כל
שדה העמלקי", וישובו - לשון
תשובה, "ויבואו אל עין משפט" -
לשפוט עצמו איך מתנהג בשמירת
עינים "היא קדש", הקדושה.

"עין משפט היא קדש" ראשי תיבות
מעקה, ועל זה נאמר: "ועשית מעקה
לגגך" הוא המוח, לשמור אותו
ממחשבות אסורות, ועל כן: "מעקה"
ראשי תיבות הרהורי עבירה קשים
מעבירה, **גגך** בגימטריא שם הוי"ה כי
שמירת המחשבה היא על ידי
שחושב ומצייר לעצמו שם הוי"ה
תמיד לנגד עיניו (או על המצח).

אלא במה שיש בו, היינו בפנימיות של איש ישראל, למצוא בו איזה טוב.

והנה **יצחק** אותיות **קץ חי**, היינו שקץ בתענוגות, ומקיים: "וחי בהם", היינו צדיקים שנקראים חיים, ועל ידי זה – **"בגרר"** בגימטריא **קדש** (עם הכולל), הוא קדוש, דהיינו שעל ידי זה **"וישב"** הוא שהשיב את הניצוצין קדישין שהיו בשביה, **יצחק** בגימטריא **בהר** (עם הכולל), היינו שעלה בהר ה', ומתגבר על היצר הרע, כמו שאמרו: "צדיקים נדמה להם כהר".

והיינו **יצחק בגרר** גימטריא **תריג**, על ידי זה שקיים את התרי"ג מצוות.

או יש לומר בס"ד – "וישב יצחק" היינו שהשיב יצחק **בגרר** אותיות **גר רב** כמו שאמרו חז"ל שהיה מגייר גרים.

או לשון **"וישב"** גימטריא **שיח**, **"יצחק"** בגימטריא **ארבה**, היינו שהרבה תפילה, **"בגר"** – גימטריא **למען יה**, היינו בשביל קודשא בריך הוא ושכינתיה על חילול השם יתברך [ב"ה חידוש שלי, מספרי "תיבת נח"].

פרשת ויצא

בפסוק - וילן שם כי בא "השמש", ויקח מאבני המקום" סופי תיבות **משיח** שראה חבלי משיח (ספר קטורת סמים) והוסיף בספר "אמרות ה'", שבתשעה באב נוהגים לישון על אבנים (או"ח סימן תקנה) רמז על "ויקח מאבני המקום" שראה יעקב אבינו החורבן, אבל בתשעה באב גם

הרצון, כי צריך רצון אמונה התגברות, וזה ראשי תיבות **ראה** ועל זה נאמר: "ראה ריח בני, כריח שדה אשר ברכו ה'", שזה היה אצל יעקב וכו'.

צריך התגברות גדולה להיות אך בשמחה תמיד, ומאמין בה' אלקי ישראל שהכל לטובה, ולשמוח בכל מה שה' עושה, כי הכל מה' והכל לטובה!

"וישב יצחק בגרר" – וישב היינו תשובה, **"וישב"** בגימטריא **אליעזר**, היינו שהאל יתברך עזר לו לשוב, **"יצחק"** בגימטריא **פנחס**, היינו שפנה וחס על כבוד קונו בגבורה, **"בגרר"** היינו מצווה גוררת מצווה, **"בגרר"** בגימטריא – **עצם הצדקה** עם הכולל, והיינו "וצדקה תהיה לנו, כי נעבוד את ה' אלקינו".

ועוד יש לומר בס"ד **וישב** בגימטריא **רחוק** עם האותיות, היינו מי שהיה רחוק ושב. ועל ידי זה **יצחק** בגימטריא **רזא**, היינו שמגלים סודות, ועוד ראשי תיבות **אימה** רתת זיע, היינו ששב מיראה, או שלמודים ביראה.

או הפסוק הוא נוטריקון: והאיש ישראל **שבו** בחר, **יה** צורו חי וקיים, ברוב גדולת רחמיו רבים.

עוד יש לומר בס"ד סופי תיבות הפסוק – **קרב** – היינו שקרב להקב"ה, על ידי **קרב** – שהוא בגימטריא **שב** – על ידי ששב לפניו יתברך.

עוד יש לומר - **וישב** – הוא אותיות **יש בו** – היינו אל תסתכל בקנקן

אלף מתאיים תשעים [כמובא
בתיקוני זוהר].

ויהי מקץ שנתים ימים ופרעה חולם
ראשי תיבות **משיח** "ופרעה"
[המילה המפסיקה בנתיים] הוא לשון
התגלות כמו לשון פריעה, והיינו
התגלות המשיח.

פרעה = בגימטריא שנה - היינו שנת
הגאולה.
חולם – "היינו כחולמים"
"עומד על" בגימטריא 220 - 220
שנים שנשאר עד סוף האלף.

ואפשר לומר בס"ד ששבע פרות
שיבולים ושנים וכו' היינו שבע שנות
משיח, היינו שבוע שבן דוד בא בו.

פרקי היכלות פרק לו אות ד: מי
שמע כזאת מי ראה כאלה וכו'
בתחילה היה דעתו של הקדוש ברוך
הוא להתעות את ישראל במדבר
שהה חדשים מניסן ועד תשרי כיון
שנסתכל בצערו של משיח כל השנים
הללו **מיד פתאם יבא אל היכלו**
(מלאכי ג א).

פרשת ויחי

בפירושו של אחד מהראשונים רבינו
אפרים ז"ל כתוב ר"ת כזה על
הפסוק

"לא יסור שבט מיהודה ומחקק מ

בין רגליו עד כי יבא שילה ולו
יקהת עמים"

זה נוטריקון **לא יש (הכוונה – אין)**
מום רע כ-ישו

וזה דווקא בפסוק שמדבר על
המשיח האמיתי, להורות על המשיח
השקר שאין כמוהו מום רע.

נולד משיח אז ראה שניהם.
ובתוספות על התורה קישרו את זה
למילה שמש שכתוב בהתחלה "כי
בא השמש", כי על המשיח נאמר:
"לפני שמש ינון שמר".

על ידי לבו נשא את רגליו, שכתוב
על יעקב אבינו - "וישא יעקב רגליו
וילך ארצה בני קדם", שהלך לקדמונו
של עולם, בני קדם ראשי תיבות **בק**
בגימטריא **אמונה**, וסופי תיבות וילך
ארצה בני קדם הוא - **כמיהה**, היינו
הכמיהה וההשתוקקות לה' יתברך
הוא על ידי שנשא את רגליו - היינו
המדרגות התחתונות בחינת רגליו.

פרשת וישלח

וישלח יעקב מלאכים לפניו - ראשי
תיבות **וימל**, בזכות המילה, שיעקב
אבינו נשען על זכות המילה, כי עשיו
הרשע מאס בברית המילה, כידוע.

פרשת מקץ

"ויהי מקץ... ופרעה חולם והנה עומד
היאור"... וכתוב: "ותעמודנה אצל
הפרות, על-שפת היאור" וכשאמר
ליוסף אמר ככה: "בחלומי, הנני
עומד על-שפת היאור".

מקץ - רמז לקץ, שפ"ת, הוא תש"פ
והבן.

פרקי היכלות פרק לו אות ד דבר
אחר מפני שישראל אומרים שבאותו
הדור אפשר עולם כמנהגו נוהג ויש
גאולה בשנה זו? והם אינם
יודעים **שפתאם יבא** :

ת'הא ש'נת פ'תאום סופי תיבות
אמת, שהוא סוד הגאולה -

מדבר – כלומר אחרי מ' יבוא נ', אחרי ד' יבוא ה', אחרי ב' יבוא ג', ואחרי ר' יבוא ש', והיינו שיוצא ביחד **נהג"ש**, שהוא ראשי תיבות נס גדול היה שם, וגם כן גימטריא **משיח**, כלומר משה שהוא המשיח הוא ינהג גם בעתיד את הצאן קדושים שהם עם ישראל, ויבוא איתם אל הר האלקים שהוא הר המוריה, בית המקדש.

פרשת בא

"בא אל פרעה", בא ראשי תיבות ברית אמת \ בטחון אמונה, **פרעה** גימטריא **מחשבה** וכן **בשמחה**, כי על ידי האמונה ושמירת הברית ובטחון ואמת ושמחה ינצח את כל המחשבות וההפרעות ויזכה לכל הרפואות והחיים.

פרשת בשלח

אז ישיר משה - התפרסם שמעכשיו יהיו 8 ספרות בלוחות רישוי של המכוניות, רישוי שיר וי, שצריך לשיר וי לה' לצעוק לה' וי, שהוא השיר הכי מתוק לה', כי מחבר את ה' לו', הפה ללב (עיין חלק א תורה לד), י ו' הוא ז', ולפעמים זה לא רק וי אלא ויי, או ויי, פעמים י' וי הוא א, מתהווה ביחד אז, והיינו סוד השמונה ספרות בלוחות רישוי הוא סוד האז, אז בגימטריא 8, אז ישיר משה, אז ימלא שחוק פינן, כל התורה סודה הוא אז, וסימנך תורה במספר קטן הוא אז, וגם כל ההויה והמציאות הוא סוד אז, וסימנך הויה במספר קטן כמנין אז, אז הוא יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה (תיקוני הזוהר, תיקוני הרמח"ל) אז, אז מה? כי הכל הוא עניין מה, כי הוא סוד

וראיתי שהמקור הוא באגרת רבן יוחנן בן זכאי וזה לשונו: "ראו מה שיעקב אבינו ע"ה הזהיר אותנו ממום הרע הזה שיבוא כתואר משיח אשר תועבות בלבו באמרו (בראשית מט)

לא יסיר שבט מיהודה ומחוקק מבין רגליו עד כי יבוא שילה ולו יקהת עמים ר"ת לא יש מום רע כפלונני, ותיבת היוד הוא האחדות, כי ידבר על אחדות אלקינו, לא יסיר הרע הזה מישראל עד כי יבוא שילה אשר המלוכה שלו שכל עלמא דיליה הוא. על כן הזהירו ממום שבכם שבל יהיה לכם למוקש ותדבקו באלקיכם ובתורתו ובמצותיו, עכ"ל

ועוד מצאתי כתוב: שהיה מעשה בהגמון אחד שנתווכח עם החכם ואמר לו בא ואראך כי מהתורה כי ישו הוא המשיח כי כתוב י'בא ש'ילה ו'לו [וזה ראשי תיבות יש"ו] אמר לו החכם עכשיו שאתה מביא ר"ת, אני אענה לך מכל הר"ת שבפסוק **לא יסור שבט מיהודה ומ**

חקק מבין רגליו עד כי יבא שילה ולו זה נוטריקון **לא יש מום רע כ-** **ישו יקהת עמים** - ר"ת **ישחקו ע'צמותיו, באותה שעה שתק המין ולא מצא מענה. כן יסתתמו טענותיהם של כל שונאי ישראל. ותצמח האמת.**

פרשת שמות

"ומשה היה רועה את צאן וכו', וינהג את הצאן אחר המדבר, ויבוא אל הר האלקים חרבה.

כתב בספר קול שמחה להצדיק הקדוש רבי שמחה בונים מפשיסחא זיע"א כי האותיות אחרי המילה

בגימטריא **מקדש**, כי כל העניין הוא שנהיה מקדש לה; והוא גם כן בגימטריא **ארז הראל** שהוא שם אבי מורי שליט"א, שהוא **רזא הרלא**, **רזא** - סוד, **רל"א** רישא לא אתידע, הראש שלא נודע, שהוא חלק מספירת כתר, כי תכלית הידיעה שלא נדע, והרואה חתול בחלום שהוא שונרא נעשית לו שירה נאה, שעל ידי זה זוכה לאש נורא, אש קודש, השתקקות הנשמה להדבק במקורה, מקור חיים.

***

במדרש (מכילתא, ילקוט שמעוני רלד) באותה שעה אמר הקב"ה למשה: "משה ידידי (אתם) משוקעים במים, והים סוגר ושונא רודף, ואת עומד ומרבה בתפלה". אמר לו: "ומה עלי לעשות?" אמר לו: "ואתה הרם את מטך", ומה אמרו משה וישראל על הים: "ה' ימלוך לעולם ועד", עד כאן.

יש להבין מה הקשר בין מה שאמר הקב"ה "הרם את מטך" לבין מה שכתוב אחר כך "ה' ימלוך לעולם ועד"? ובס"ד יש לבאר זאת על פי הרמז והסוד, כי הנה המילה **מטך** הוא ראשי תיבות של שמות קדושים שיוצאים מהשם הו"ה ב"ה על פי חילופי אותיות: **מצפץ** [הוא חילוף אתב"ש של שם הו"ה] **טדהד** [האותיות לפני הו"ה] **כוזו** [האותיות אחרי הו"ה] [כוונות אלו מופיעות בסדר הזה בסידורי כוונות על פי האר"י ז"ל, וכן מופיע בסידור הרש"ש לכונן כוונה זו בימי בין המצרים בשלשות הברכות הראשונות של שמונה עשרה וכן בברכת רצה על פי גימטריות וכו').

התיקון מ"ה החדש הוא המלך השמיני הוא התיקון של כל העולמות של כל השבירה, והוא במצח של אדם קדמון, היינו במצח הרצון, והוא סוד עתיקא, רעוא דרעאווין, ולא רזא דדרווין ח"ו, תורת האבוקדולוציה, או נרב דרנוווין, מלשון עצבים, אלא הרצון של הרצון, האני הפנימי, אני יהודי, אני המשורש והמקושר באני המקורי "אני הו"ה", אבל העניין הוא שצריך להיות "מה אני", מה וכלום, בטל בתכלית הביטול לעיקר העיקרים ויסוד הכל, שאפילו אי אפשר לכנותו אין סוף, מרוב העלמו ושהוא מעבר ומעל כל תפיסה והשגה, ואז צריך להגיע ל- "מי אני", מי היא הבינה התשובה, לשוב אל השורש, "מי כמכה באלים ה'", "ואמרת מי ה'", ואז להגיע ל"מו אני" שהוא אותיות מיאון, שממאן ובוהל בעולם הזה ויצר הרע וכל השטויות, "מו אני" בגימטריא "האמונה", א - מו נה, במקום א - גו, יהיה א - מו, ואז נשאר לנו פשוט לשיר נה נה נה נה נה.

א- גו - ז, גו זה פנימיות, אז - הוא החיצוניות, אבל כאן הוא בחיצוניות, כי באמת לפעמים החיצוניות מעידה על הפנימיות, כח הפועל בנפעל. צריך לפצח ולשבור את האגו, האגוז, ולהפוך את הגינת אגוז למנגינת אגוז, לא מנגינת אגוז, אגואיזים, אלא למנגינת גו אז, אז ישיר. ואת המנזר לזמרה לה'.

וזה הסוד הפשוט של מי מה מו, סופי תיבות יהו, ועם "מ" אז זה "מיהו", מי הוא? או "מיהו" הקול שעושה החתול,

ישראל לבדם, ג. מדוע הקדים משה לישראל

ד. ומדוע חזר הכתוב באמרו כי הוציא הו"ה את ישראל ממצרים.

ויש לומר שיתרו מצד היותו כהן מדין לא האמין בה', וגם מצד היותו חותן משה, היה אפשר לו לחשוב שהאותות שנעשו ע"י משה היה בהם צד כישוף ח"ו כמו שהאמינו מצרים. ולא להאמין בה'. כמו שעשו המצרים והאמינו שמשה היה בדאי, ואולי אפילו אחרי המכות היו חושבים שמשה כביכול פעל דבר.

אך התורה מזכירה אשר עשה אלקים והוא שם המורה על ההשגחה כידוע, והזכירה את משה להורות שהוא היה רק שליח ולא נעשה על ידו. ולכן הקדים הכתוב משה שהוא שליח ציבור, והי' גם כן חלק מהציבור, כי הרי ראינו שמשה לאו בר חרינא הווה [בן חורין היה], שהרי ברח מחרב פרעה, ולכן גם כן בפסוקים שלאחריו מזכיר את קריאת שם בנו של משה להורות שהוא גם נגאל [עיין חזקוני].

כמו שכתוב בזוהר כאן את כל אשר עשה אלהים למשה, כד אתרמי לנהרא, וכד שזיב ליה מחרבא דפרעה, ולישראל עמו, דכתבי, (שמות ב) וישמע אלהים את נאקתם. וכתבי (שמות א) וכאשר יענו אותו פן ירבה וכן יפרוץ.

ולכן אמר כי הוציא הו"ה את ישראל ממצרים כמ"ש רז"ל: אני ה' אני ולא מלאך אני ולא שרף אני ולא השליח.

והנה השמות הקדושים האלו: מצפץ טדהד כוזו שהם הראשי תיבות של המילה מט"ץ + [החשבון של שם] הויה (רגיל) יוצא הכל בגימטריא = 387.

והחשבון הזה הוא אותו גימטריא של הפסוק: "הויה ימלוך לעולם ועד" - שזה שווה בגימטריא = 388, והיינו שזה אותו דבר, עם הכולל.

ובס"ד לכן מובן הקשר, כי על ידי שמות אלו נבקע הים [חוץ מהשם ע"ב שמות שהיה חקוק על המטה], והם עולות אותו גימטריא (עם הכולל) של הפסוק "ה' ימלוך לעולם ועד", ועל פי הכוונה בסיפורים האלו (על פי האריז"ל) יש בכח השמות האלו עניין של מיתוק הדינים, ולהפוך את הצרות לרחמים.

[אגב - המילים "הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו" גם יוצא בגימטריא 387]

שמעתי את החידוש הזה מדודי הרב גדעון ניצן שליט"א, לפני כ-10 שנים, ויש לזה המשך (קשור לטבעת של הנישואין וכו') שאני לא זוכר.

פרשת יתרו

וישמע יתרו כהן מדין חתן משה את כל אשר עשה אלהים למשה ולישראל עמו כי הוציא הו"ה את ישראל ממצרים:

יש לשאול א. מדוע התורה הק' מזכירה תוארים אלו, הלא ידענו את יחוסו של יתרו מפרשת שמות.

ב. מדוע הזכיר אשר עשה אלקים למשה ולישראל היה יכול להזכיר

פרשת משפטים

"תקנה עבד עברי בגימטריא אליהו, מנחם בן עמיאל, נחמיה בן חושיאל [שהם שמות משיח בן דוד ומשיח בן יוסף] (ספר אמרי נועם לרבי מאיר הורוויץ).

"עבד עברי = בגימטריא משיח, שהוא עבד ה', כמו שנאמר: "הנה ישכיל עבדי" (ישעיהו נב, יג), "שש שנים יעבוד, ובשביעית יצא לחופשי חינם" - כי מוצאי שביעית - בן דוד בא.

וכתב בספר עטרת ישועה לרבי יהושע הורוויץ **"שש שנים"** בגימטריא **משיח בן יוסף משיח בן דוד**.

יעבד ראשי תיבות - דוד בן ישי עבדך (ספר אמרי נועם לרבי מאיר הורוויץ).

"ובשר בשדה טריפה לא תאכלו - לכלב תשליכון אותו".

זהו שכתוב: **"והכלבים עזי נפש, לא ידעו שובעה"**. כשהכלבים שוחקים סימן על אליהו שבעיר, ועל כן **"ובשר בשדה טריפה לא תאכלו - לכלב תשליכון אותו"** - כי זהו מאכלו של מלאך המוות - הטרפות.

ואם חס ושלום האיש לא כשר - אז נשחט על ידי מלאך המוות - עם סכין פגום, וידוע שרוב הבשר בעולם הוא נבלות וטריפות ממש. אז מי שמשגיח על עצמו - לא לאכול טריפות ונבלות - נשחט עם סכין כשר.

וגם כן רמז בזה שהוציאנו **ממצרים** של מעלה, ולא היינו עוד בגדר טומאת מצרים, ותחת שרם כביכול.

וג"כ כולל **באשר עשה למשה, גדל משה** בעיני העם, שהש"ת כשעושה נס ע"י צדיק מגדל שמו **בקרוב הארץ,** ואח"כ גם כן מתגדל שם הצדיק. [עיין בפירוש בעל הטורים ובנועם אלימלך] כמו שכתוב: **ויאמינו בה' ובמשה עבדו,** שהי' רבם. והשווה כבודו כביכול לכבודו של מקום.

וכן הזכיר שם הוי"ה ב"ה, בשם הפועל של הוציא את ישראל **ממצרים,** שהרי פרעה הרשע כפר ולא ידע בשם הוי"ה ב"ה, כאמרו: **"מי הוי"ה אשר אשמע בקולו", ויתרו אע"פ שהי' כהן מדין, שמע בקול ה'.**

[ועי' באבן עזרא, ורמב"ן. וב"מגיד" ביותר ביאור], והשתא מיושב כל הדקדוקים. שבח ותהילה לחי עולמים [ב"ה חידוש שלי, מהעלון שלי "כתנת תשבץ"].

"משה ידבר והאלקים יעננו בקול", נרמז בזה מה שאמרו חז"ל (שבת יב) הנכנס לבקר את החולה - אומר שבת היא מלזעוק, ורפואה קרובה לבוא, כי משה הוא בחינת שבת, כמובא בספרים, ותיבת **משה** בראשי תיבות שבת היא מלזעוק, וקול ראשי תיבות ורפואה קרובה לבוא, וזה **מש"ה** ידבר - והאלקים יעננו בקול, היינו שאומר ששבת היא מלזעוק, והאלקים יביא את הרפואה בקרוב.

(רבי לייבלה איגר זיע"א, תורת אמת)

של התאוות לאש קודש, כי הוא בבחינת אש אוכלה אש, "אשי ה".

כי הצדיק מתקן ומשבר מלתעות רשע, "אף אתה הקהה את שיניו", כי הסמ"ך מ"ם חרק על הצדיק שיניו, אבל בסוף יקרה לו כמו עוג מלך הבשן, שנהיו שיניו ארוכות ונתקעו בהר שרצה לזרוק על עם ישראל, ועל זה נאמר: "שיני רשעים שברת" שבררת (כנזכר בפרק תשיעי של ברכות). כי ה' לא יעזבנו בידו.

לכן "כי תצא אש ומצאה קוצים", כי הצדיק מבקש את בת המלך שהוא –נשמות הבעלי תשובה, וסימנך בת ראשי תיבות בעל תשובה.

ולכן "ונאכל גדיש" בבחינת מלא וגדיש מקו לקו.

"גדיש" זה בחינת יש דג, כי הדג כולו מבוטל לה' אין לו בכלל יש, שהיש יהפך לדג, לענווה וביטול, כי הדג הוא הצדיק. כי צריך לאהוב את הצדיק כל כך עד שאתה תאכל לצדיק.

"או קמה" ראשי תיבות מאד היה קשה, כי זה שם שבו ממליכים מלך.

או השדה בעל השדה הוא הצדיק.

"שלם ישלם המבעיר את הבעירה" - כי האש שלי תוקד עד ביאת המשיח, נצחתי ואנצח, גמרתי ואגמור!

"כי" בלשון שאלה, "וכי תצא אש ומצאה קוצים ונאכל גדיש או קמה או השדה שלם ישלם המבעיר את הבעירה?" וכי הוא צריך לשלם?

ואתא הקב"ה ושחט למלאך המוות "ובלע המוות לנצח, ומחה ה' אלקים דמעה מכל כל פנים" במהרה בימינו אמן.

"כי תצא אש ומצאה קוצים, ונאכל גדיש וקמה או השדה, שלם ישלם המבעיר את הבעירה". (שמות כב, ה)

כי תצא אש? כי זה לשון שאלה, האש יש לה רשות לצאת? כי תצא אש? אלא דייקא "כי" זה גם לשון בגלל, שיצתה אש, אז דייקא יש לה למצוא קוצים, אבל איזה אש? האש של הצדיק האמת - **תצא**, בגימטריא נח נחמ נחמן מאומן, כי האש של הצדיק הוא מאורי אור, האש של הכתנות האור, אור השכינה, לכן בוודאי ראוי לאש לצאת, כי איך אפשר לשאול על הצדיק? לחלוק על הצדיק?

אבל האש יצאה לאכול, לאכול את הקוצים, בבחינת "קוצים אני מכלה מן הכרם", שאלו דברי רבי אלעזר בן רשב"י, שכילה את הרשעים מן הכרם, כי הצדיק מבעיר אש קודש בלב כל הסובבים אותו, "בשם ה' כי אמילם" לכרות את ערלת הלב ולעשות לב בשר, בסכין של אש! שהוא תקין, (כמו שתקראת בהגייה אשכנזית), כי הוא מתקן את כל המסוכנים, ונותן להם תיקונים, ותופס סיכון לרדת למטה מעשרה טפחים ומתחתיו, בבחינת דרי מטה, "ואציעה שאול הנד", כי יש צדיק שזכה ועלה עד מרום, ואז דייקא הוא יכול להעלות את כל הנפשות הנפולות בתאוות של שבעים אומות, שהוא מדורה של שבעים כוכבים שהוא התאוה הידועה (כנזכר בליקוטי מוהר"ן), והופך את כל האש

והיינו שכתוב: "אשרי אי"ש ירא את ה'!"

ועכשיו רציתי לחדש שיש עוד מידה כביכול שאין לבורא עולם, והיא מידת האמונה בה' כי הקב"ה יודע את עצמו, ולא צריך להאמין בעצמו, ורק לבני האדם יש את מידת האמונה בה', וזה מתחיל בא'.

וזהו שכתוב: "ויקחו לי תרומה מאת כל איש", ולכאורה קשה, הרי "לה' הארץ ומלואה", ו"לי הכסף והזהב אמר ה'" וכו' הכל שייך לה' יתברך, אז יש מתרצים שלכן כתוב, "ויקחו לי תרומה" לשון קיחה ולא לשון נתינה, כי תקחו ממה ששיך לי, ולא תתנו לי.

אבל בס"ד רציתי לפרש שכביכול תתנו לבורא עולם את מידת האמונה ומידת היראת שמים ותאמינו ותיראו מה', שזה אין לבורא עולם, "מאת כל איש", איש ממש, בן אדם, ואי"ש ראשי תיבות אמונה יראת שמים.

ובס"ד רציתי לפרש עוד "ויקחו לי תרומה", "ויקחו" לשון קיחה קיחה משדה עפרון (קידושין ב), "כי יקח איש אשה", "לי" לשמי, כי צריך להתחתן לשם שמים, וזהו "מאת כל איש אשר ידבנו לבו".

ואחר כך כתוב: "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", כי כשהאיש והאשה מתחתנים זה בשביל שהבית שלהם יהיה בית של תורה, שיקיימו את התורה תרומה אותיות תורה מ', שהבעל הוא עניין התורה תפארת, והאשה היא מ' מלכות.

התשובה היא: כן, כי תצא ראשי תיבות תלמוד צלם אלקים, כי מי שגומר את הש"ס שורה עליו צלם אלקים (כמו שאמר רבי נחמן זיע"א), בוודאי צריך לשלם, מאחר שזכה לכזה אש, זה לא חנם, אלא צריך לשלם!!!

פרשת תרומה

אמר הקב"ה: "דבר אל בני ישראל ויקחו לי תרומה, מאת כל איש אשר ידבנו ליבו תקחו את תרומתי".

ולהקדים כי יש שני דברים שכביכול יש לנו ואין להקב"ה, כי הנה אמרו חז"ל הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים, ופירשו רבותינו ז"ל שהכוונה שכל המדות יש לבורא עולם, אבל כביכול אין לו את מידת יראת שמים, כי ממי ירא? הוא הבורא, ואנו יראים מפניו, אבל אין למעלה ממנו! לכן אומרים הכל בידי שמים, חוץ מיראת שמים, שזה האדם צריך לירא מהבורא, ולכן נקראת יראת שמים ראשי תיבות י"ש, התהוות ה"ש הוא יראת שמים אף שניתן להסביר שיראה אצל הבורא יתברך הוא הצמצום, הגבורות הדינים.

והאמת למה נקראת יראה על שם שמים? יראת שמים? כי הקב"ה כשברא את הרקיע – גער בו, והזדעזע ולכן נקראת יראת שמים, שיהיה יראה מלפני הבורא יתברך כמו אותה יראה שיראו השמים מה' יתברך (חז"ל).

ועל זה נאמר – "אשרי איש ירא את ה'", כי ידוע שיש ג' יראות – יראת ה' יראת אלקים ויראת שדי (הובא באיוב), והם ראשי תיבות אי"ש,

וזה סוד של בריאת העולם בהתחלה הצמצום שהוא הדינים, ואז המשיך קו רחמים של האור אין סוף, חוזר כל העניין שלנו כאן, לגלות את רחמנותו של הקב"ה, שירחם עלינו כפי מה שאנחנו מבינים שהוא רחמים, אבל כל זה הוא רק אם נתחזק באמונה מתי שיש צרות וקשיים ונדע שבאמת הכל לטובה והכל רחמים גמורים, ונעשה תשובה - ואז דווקא יתגלה רחמיו יתברך עלינו בנגלה בפועל ממש!

והקב"ה כשרואה את בניו בצער מוריד שתי דמעות לים הגדול (ברכות פרק תשיעי) דמעה ראשי תיבות דוד מלך עליו השלום, ומקרא מלא דיבר הכתוב: "לבבתי אחותי כלה באחת מעיניך".

והזהר אומר (פרשת קדושים), שיש להקב"ה דוד, ויפיו של הַדּוֹד הַזֶּה מֵאִיר לְכֹל הָעוֹלָמוֹת, רֵאשׁוּ גִלְגֻלֹת זָהָב שֶׁנִּרְקְמָה בְּשִׁבְעָה תְּכֵשִׁיטֵי מִיָּנִים שֶׁל זָהָב, וְהָרִי פְּרָשׁוּהָ. וְחִבִּיבוֹתָי שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּנַגְדּוֹ, וּמֵרֵב אֶהְבְּתוּ אֵלָיו אֲמַר לְקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׂיִחְזִיר עֵינָיו כְּנַגְדּוֹ וְיִסְתַּכֵּל בּוֹ, מִשׁוּם שֶׁהֵם יָפִים בְּכֹל, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שיר ו) הַסְּבִי עֵינֶיךָ מִנְּגִדֵי וְגו'. הַסְּבִי עֵינֶיךָ מִנְּגִדֵי, שֶׁבְּשָׁעָה שֶׁהָעֵינַיִם הִלְלוּ מִסְתַּכְּלוֹת בּוֹ בְּקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, אֲזִי מִתְעוֹרְרִים בְּלִבּוֹ חֲצִי בְּלִיִּסְטְרָאוֹת בְּאַהֲבָה עֲלֵיוֹנָה, וּמִגְדֵּל הַשְּׁלֵהֶבֶת שֶׁל הָאֶהָבָה הָעֲלִיוֹנָה אֵלָיו, אֲמַר הַסְּבִי עֵינֶיךָ מִנְּגִדֵי, סוֹבְבֵי עֵינֶיךָ לְצַד אַחַר מִמֶּנִּי, שֶׁהֵם שׁוֹרְפִים אוֹתִי בְּשִׁלְהֶבֶת אֶהְבֶּה. וְעַל כֵּן כְּתוּב בְּדוֹד, (שמואל א טז) וְהוּא אֲדַמְנִי עִם יָפָה עֵינַיִם וְטוֹב רְאִי. וּבְשִׁבְלֵי אוֹתוֹ דָּוִד עֲלִיּוֹן הַנְּאֻה, אֶהְבְּתוּ וְתִשׁוּקְתוּ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהַדְּבֵק עִמּוֹ, אֲמַר דָּוִד פְּנֵה אֵלַי וְחַנְּנֵי עִמִּי

ויהיה בית של לימוד התורה וקיום התורה, ומיוסד על אדני ההלכה, שלא לזוז משולחן ערוך, ויהיה להם רב פוסק עם דעת תורה אמיתית, ויהיו נכנעים ושומעים לדעת תורה, וכך הבית הזה יהיה קדוש ותהיה בו השראת השכינה, מעין בית מקדש, להוליד ילדים לעבודת ה' בשלושה שותפים באדם.

"מאת" הוא אותיות אמת, כי הבית צריך שיהיה בנוי על מידת האמת, והאמת והשלום אהבו.

"ידבנו לבר", כי העיקר מה שהאדם מתחתן זה כמו שאמר לי אחד הצדיקים הנסתרים שליט"א זה בשביל להרגיש את השני, ולרחם עליו, ולבכות איתו ביחד, אם בעת צער ואם בעת שמחה, והעין בוכה מהלב המרגיש, כעניין בריאת העולם, "בראשית - לעיני כל ישראל" שראש וסוף התורה הוא אותיות לב כידוע, וכן כתוב "לעיני כל ישראל - בראשית ברא אלקים", כי סוד העולמות הם בבחינת העין, וכיבכול הבורא הוא בחינת הלב שהוא החיות של העולמות, והקב"ה ברא את העולם כי רצה לגלות רחמנותו, ואם לא יהיו בני אדם על מה היה מגלה רחמנותו כי הקב"ה כולו רחמים כולו טוב וחסד!

וזה כל הסוד - שצריך לבטל את הכעס ברחמנות, כשאדם כועס אז דווקא יש לו להתנהג במידת רחמים!

וזה הסוד של לב בשר, לב טוב, לב רחמן, לא לב רגז או כועס, אלא לב רחמן, לב מלא אהבה טהורה וקדושה!!!

תרומה", והמטה היא עריסה, ואדם הראשון נקרא חלתו של עולם, והוא פגם ביסוד בעיניי, ובמחשבה, ובכל העניין שהיה עם חווה קודם שבת לעין כל, ועיין רש"י תחילת בראשית פרק ג', וצריך לתקן, לתרום י' – תרומת י', 'הוא הטיפה הקדושה, שצריך שיהיה רק באשתו טהורה, לי – לשמי, לשם שמים, "וזאת התרומה" זאת היא השכינה, כי הקב"ה יושב ומחכה מתי יצא צדיק בעולם, וכל אדם הוא משכן לשכינה, להתגלות הקב"ה בעולם, דעת את ה', ודי בזה למבין בס"ד.

"וזאת התרומה אשר תקחו מאתם: זה"ב – זה"ב ראשי תיבות זיווג הגון בקרוב.

פרשת שמיני

"ואת החסידה" החסידה היא עומדת על רגל אחת, זה הרגל אחת שאמר הלל למי שרצה להתגייר, שזה הסוד מה ששנואי עליך לא תעשה לחברך שזה כל התורה על רגל אחת (מסכת שבת).

פרשת תזריע

ב"ה אולי אפשר לומר שהסרטן של ימינו הוא במקום הצרעת של פעם.

ראו בדברי הספורנו: "שאת או ספחת או בהרת" כולם מיני צרעת ומראיהן לבן כמו שבא בקבלה. ואין בהן ממיני הצרעת שספרו הרופאים זולתי המורפיא"ה והאלבארם והנתק. אמנם שאר מיני הצרעת החזקים שספרו, שהם סרטן לכל הגוף בכלל. עכ"ל

והאמת הוא שאין יראה בעולם כיראה שירא דוד המלך ע"ה מאלקיו, ירא יראתי מפניך אלקי חשקי, ירא יראתי מפניך רועי ואוהבי, ירא יראתי מפניך אלקי אבי, ירא יראתי ובושתי ונכלמתי, אנא השיבני!

והעניין שצריך לבקש את המשיח בכל עת ושעה, להרוס את בנין הסטרא אחרא, ולבקש את רועה ישראל אבינו אל חי צורינו חלקנו בחיים, נעלה בית המקדש, בשמחה וברננה, הודו לה' כי טוב כי ועלזו בכל לב לפני הדר קודשו, כי מושיע חוסים, כי סומך נופלים, אלקי העברים!

ונחזור – התרומה הנדיבות הלב, שהבית צריך להיות מיוסד על החסד, הנתינה, שהאיש והאשה ירצו רק לתת אחד לשני ולשמח את השני באמת מכל הלב, בענווה והכנעה והערכה שהאשה תהיה נכנעת וענווה ומכבדת לבעלה בכבוד גדול, ויצאו מהאהבה העצמית, ואוהב את אשתו כגופו, ויאהבו זה את זה אהבה אמיתית שלא תלויה בדבר, ויקבלו על מנת להשפיע.

"ושמח את אשתו אשר לקח" לב גימטריא כבוד, שצריך שיכבדו אחד את השני הבעל והאשה מאד מאד, וידברו בכבוד גדול, ויחשבו מחשבות טובות אחד על השני, כי הכבוד הוא מידת המלכות של ה', ובשעת פטירתו של האדם שואלים אותו "המלכת את חבריך בקורת רוח?".

ועל התרומה נאמר ג' עינים, עין יפה עין בינונית ועין רעה, ותרומה נקראת ראשית, כמו שנאמר: "ראשית עריסותכם חלה תרימו

וכתבו הרב הכלי יקר, והרב הקדוש רבי לוי יצחק מברדיטשוב זיע"א – ש"העם" שמוזכר כאן, הוא הערב רב, ורבי לוי יצחק מסביר שמואב ראה שהנה בני ישראל גיירו את הערב רב, ולכן רבים הם.

ובס"ד לפי דרכנו אפשר לומר שמואב פחדו שיבואו בני ישראל ויגיירו אותם, וזהו "ויגר מואב" לשון גיור, אולי אפילו התחילו להתגייר, או שפחדו מהגיור, וזהו גם "ויקץ" כמו "ויקץ נח מיינו", שהתחילו להתעורר.

"ויאמר מאוב אל זקני מדין" וכו' מדוע דווקא מדין? ובס"ד יש לומר ש-הנה מדין בגימטריא ציד, וזה כוחו של עשו "כי ציד בפיו".

ורבי שלמה אפרים לושניטץ זיע"א בעל הכלי יקר מסביר ש"הקהל" רומז כאן לבני יוסף, שנקראו קהל, כמו שנאמר: "גוי וקהל גוים" בברכתו של יוסף, וזהו "השור", השור דייקא, כמו שנאמר: "בכור שורו הדר לו".

ובס"ד לפי דרכנו אפשר לומר ש"ירק השדה" רומז ל-עשו שנקרא "איש שדה", ונאמר בעובדיה: "והיה בית יעקב אש, ובית יוסף להבה, ובת עשו לקט" וכו' לפי שיוסף שטנו של עשו (עיין ברש"י תחילת וישב), והם היו מכוחו של עשו כנ"ל – שלחו אליהם להזהירם, וזהו גם "את כל אשר עשה ישראל לאמורי", מלשון אומרים, שאין כוחם אלא בפיהם, וכך גיירו ורבים מעמי הארץ מתיידיים.

ובס"ד עוד יש לומר מה שכתוב: "מפני העם מאד" – מאד בגימטריא

וגם ידוע שיש מה שנקרא צרעת ממארת, והסרטן נקרא גידול ממאיר.

קורח

ידוע ש-עדה נקראים בשם עדה ונרמז זאת במילוי עדה – עין דלת הא – גימטריא עשר [ב"ה חידוש שלי, מספרי "רמיז בתורה"].

פרשת בלק

"וירא בלק בן צפור" וגו' הנה ידוע שרבי מאיר היה בודק בשמות, והנה בלק עולה בגימטריא סמאל עם הכולל, שהיה נאחז מצידו, ובלק גם כן אותיות לקב, שרצה שבעלם יקלל את בני ישראל, ובלק מתחלק ל' קב, וקב – גימטריא אמונה, שרצה לפגום באמונה של בני ישראל, "בן צפור", "צפור" גימטריא עשו, עשו גימטריא זה נחש, שהיה מצד קליפת עמלק ונחש, שרצו לקלקל את אמונתם של ישראל, כמו שנאמר: "אשר קרך בדרך" וכו'.

"ויגר מואב מאד מפני העם, כי רב הוא, ויקץ מואב מפני בני ישראל", יש לשאול מדוע בני ישראל מוזכרים כאן בשלושה כינויים שונים: "העם", "בני ישראל", ו"הקהל"? ועוד מיהו "השור", ומהו "ירק השדה"?

הנה מואב בגימטריא מ"ט, וידוע ש-זה לעומת זה עשה אלקים, וגם ידוע שיש מ"ט אותיות בשמות שנים עשר השבטים, וגם כן בפסוקים שמע ישראל וברוך שם, אז מואב הוא כנגד ישראל בטומאה, וסימנך מואב בגימטריא טמא עם הכולל.

שם היה במילוי אלפין, והיינו זהו עם ה'.

"ארמי אובד אבי", ודרשו ש-לבן ביקש לעקור הכל, ובס"ד אפשר לומר שהוא ביקש לעקור את אמונתם של ישראל, ועל ידי זה לעקור את הכל, שהוא היסוד והאמונה היא "יסוד היסודות" (כלשון הרמב"ם בתחילת ספר המדע).

"פתורה" גימטריא תרפ"ז עם האותיות, שידוע שאלו הם השבעת מילואים קדישין של שם הוי"ה ואהי"ה, וזה עוד כח שהיה לו משם אחיזה.

"על הנהר" בגימטריא יכשל, רמז שהוא יכשל בשליחותו לקלל את עם ישראל, וגם "על הנהר" כעניין נהורא (אור), אמנם הם חושך ולא אור, וזה רק דמיון של אור.

"הנה עם יצא ממצרים, הנה כיסה אתה עין הארץ, והוא יושב ממול", יתבאר על פי מה שכתב רבינו רבי חיים בן עטר זיע"א: כי קשה מדוע אמר יצא, וכי לא ידוע לכל העולם שיצאו ישראל? אלא העניין כך הוא, שידוע ששלושה יועצים היו לפרעה, כשאמר על ישראל: "הבה נתחכמה לו", ואחד מהם היה בלעם, והוא אשר יעץ עליהם רעה, ובכשפיו העמיד כישוף לבל יוכל עבד לברוח ממצרים, והיה מובטח כי לעולם לא יצא עם ישראל ממצרים, ולזה שלח לו: "הנה עם יצא ממצרים", פירוש הפך (היציע? הידוע?) ובטל כח הכשפים, עד כאן לשונו.

וזה: "ממצרים" דייקא, כי שם עבדו עבודה זרה שהיא הפך האמונה, והנה יצאו משם, ולא עוד אלא ש"הנה כסה את עין הארץ" – ועין

"וישלח מלאכים אל בלעם בן בעור פתורה, אשר על הנהר" – רבי נתן שפירא זיע"א כותב ש**משה רבינו** גימטריא **תר"ג**, פירוש שהוא כללות התורה, ועל ידו ניתנה, ועל זה כותב הצדיק הקדוש רבי נחמן מברסלב זיע"א, שבלעם הרשע הוא כנגד משה רבינו בצד האחר (והביאנו זאת בס"ד במקום אחר).

ובס"ד עוד יש לאמר ש**בלעם** גימטריא **קמ"ב**, וידוע שהסופי תיבות שמות האבות [אברהם יצחק יעקב] יוצא **מק"ב**, ויוצא שהוא נאחז באחורי הקדושה.

ובס"ד עוד יש לומר ש**בלעם** בגימטריא **בלק** ועוד **י'**, וידוע ש-י' רומז לחכמה, ההבדל בין בלק לבלעם הרשעים – שבלעם היה חכמה רוח הקודש "וידוע דעת עליון", אמנם "בן בעור", ו"איש בער לא ידע", הרי שחכמתו היתה נבערת, כלומר חכם להרע.

וראיתי בפירוש רבינו אפרים זיע"א ש**בלק** אותיות **לקב**, ו**ציפור** נקראו ישראל, כמו שכתוב: "גם **ציפור** מצאה בית".

ועוד ראיתי שם בליקוטי חכמי אשכנז שזה בלעם הוא ממלכי אדום "בלע בן בעור", ואתי שפיר [בא יפה], לפי זה שהוא מכוחו של עשו, ולכן רצה לקללם לפגום באמונתם הקדושה.

ובתרגום יונתן כתב שהוא הוא לבן הארמי, ונראה על פי מה שכתוב:

ושני נערי עמו, כאשר מצינו באברהם אבינו עליו השלום – "וישכם אברהם בבוקר, ויחבוש את חמורו, ויקח את שני נערו איתו", במעשהו רצה בלעם הרשע לבטל את זכות אברהם אבינו ע"ה, שעמד להם לישראל, וכמו שאמרו במסכת סנהדרין – "רשע! כבר קדמך אברהם אביהם".

והנה כוחו של בעלם הרשע היה (גם) בעינים, כמו שאמרו באבות: מי שיש בו עין רעה הוא מתלמידיו של בעלם הרשע. וזהו "ויבואו קרית חוצות" ותרגם אונקלוס קרית מחזוהו, וחזון לשון ראייה.

עוד רמז שבלעם היה נאחז משורש עמלק הרשע אם תכתבו בלעם ועמלק ביחד – אפשר לקרוא משני כיוונים, מלמעלה למטה כזה:

בל עם עמ לק

וזהו: "וירא משם קצה העם" ושוב כמה פעמים כתוב ענין הראיה, ועד שהיה שתום העין, "נופל וגלוי עינים", ובס"ד כתבנו כבר שעין – בגימטריא סמ', והוא בא מכחו של הסמך מם.

ואז אמר בלעם הרשע אל בלק שיבנה לו שבעה מזבחות – "ויאמר בלעם לבלק התיצב כה על עולתיך, ואלכה, אולי יקרה ה' לקראתי, ודבר מה יראני, והגדתי לך, וילך שפי". "אולי קרה" מלשון מקרה, כי אצל בלעם לא היתה אמונה, ואכן "ויקר אלקים אל בלעם".

בגימטריא סמ"ל (עם הכולל), וארץ הוא לשון ארציות, שהסמך מם מושך לארציות, וארציות רומז לטבע, שהוא הפך האמונה, ואמר ש"כסה את עין הארץ" כלומר התגבר על הטבע ועל הארציות, וסימא עיניו של הס"מ הרשע.

"והוא יושב ממולי" – הם פחדו שיבואו למול אותם (כמו שהיה עם אחי דינה ושכם, וכמו שיוסף מל את המצרים).

ובס"ד עוד יש לומר: "כי רב הוא" בחינת רב דקדושה כידוע, להכניע "אלופי עשיו", כתרגומו רברבי עשו, רב דקליפה (ראה ליקוטי מוה"ר"ן א, ח).

ובלק ביקש ממנו לקללם שיהיה להם חסרון באמנותם, ומתי שיש דבר זה – אז ממילא יוכל לנצחם, כי חס ושלום הקב"ה יגוף בעם, כמו שקרה בכל פעם שהיה חסרון אמונה.

וזהו גם "וילכו זקני מואב וזקני מדין", ופירש הרב האבן עזרא זיע"א – חכמיהם, כלומר חכמים להרע, "וקסמים בידם" – ולמה נקראו שמם כשפים? שמכחישים פמליא של מעלה ופוגמים באמונה וכו' וכו'.

ואז בלעם השיב להקב"ה: "בלק בן צפור שלח אלי, הנה עם היוצא ממצרים וכו' עתה לכה קבה לי אותו" קבה בגימטריא האמונה, כמו ש-בס"ד כתבתי לעיל שרצה לקללם ולקלקלם באמונה.

"ויקם בלעם בבוקר, ויחבוש את חמורו וכו', והוא רוכב על אתונו,

וכנגדו בקדושה משה רבינו ע"ה, "זאת הברכה אשר בירך משה", כי היה טוב עין, "וטוב עין הוא יברך", ועל זה אמר: "אעברה נא, ואראה את הארץ, ההר הטוב הזה והלבנון".

ועוד בס"ד אפשר לומר ש"עין הארץ" זה שהעין מסתכלת לארץ, ולא רואים מראות אסורות חלילה. וכמו שכתוב אצל אברהם אבינו ע"ה, "וישא אברהם את עיניו" ולמה צריך להדגיש את זה? אלא בשביל שתמיד הסתכל למטה, והיה לו שמירת עינים, אז לכן התורה הדגישה את זה.

ומצינו שבלעם היתה לו עין רעה, ובכח הזה של רע עין היה יכול לכשף ולהזיק ח"ו, וגם כוחו בפה, כמו שאמרו חז"ל.

אם נתבונן במילה "בלעם" נראה שיש שם את האותיות "ע" שהוא עין, ונשאר "לבם", לב רע, עין רעה, ומ' זה צורה של פה פתוח, אז היה לו לב רע, עין הרע, ולשון הרע, בא וראה כמה כח של צד הפך הקדושה, וכנגדו לב טוב עין טובה, מחשבה טובה, והרבה שמחה, משה + אז (של אז ישיר) שזה ח' = שמחה.

פרשת פנחס

"את הכבש אחד תעשה בבוקר, ואת הכבש השני תעשה בין הערבים" (במדבר כה, ד)

שני תמידים בעבודת הבורא יתברך, התמיד של שחר הוא "שויותי ה' לנגדי תמיד", והתמיד של בין הערבים הוא "וחטאתי נגדי תמיד".

"שפי" ראשי תיבות: "שה פזורה ישראל" אמר ש-אלך ואפזר אותם על ידי קללתי, וכשאינם באחדות ממילא יוכלו לנצחם ח"ו, אמנם לא ידע שזהו גם כן "שומר פתאים יי" (חכמי אשכנז).

ואמר להקב"ה שערך את שבעת המזבחות, ופירש רש"י שאמר שערך את המזבחות כנגד מה שערכו האבות הכל ביחד, וכמו שכתבתי שרצה לבטל את זכות אבותם.

וזהו שכתוב "ויך את האתון במקל", ואמרו חכמי אשכנז ש-מק"ל הוא סופי תיבות של אברהם יצחק וישראל. ובס"ד לפי דרכנו אפשר לומר שרצה לבטל את זכות האבות, שכולם האמינו בה', ונרמז בתיבת מקל שהוא ראשי תיבות מעולם קיווינו לך, וזהו גם כן מה שאמרה האתון: "מה עשיתי כי הכיתני זה שלוש רגלים" שביקש לבטל את שלושת החגים הקדושים אשר הם כנגד שלושת האבות הקדושים, אשר עבדו את ה' באמת [ב"ה מתוך הספר שלי "משפטי אמת"].

עם ישראל שמרו עינים, בתקופת המדבר: "מה טובו אהלך יעקב" - שאין פתחיהם מכוונים זה כנגד זה, "הנה עם יצא ממצרים, הנה כיסה את עין הארץ, והוא יושב ממול". "עין הארץ" - הארציות הפריצות, ובכח משה רבינו ע"ה שעמד בקדושה כנגד בלעם, רק בזכות שמירת עינים, וזה זכה משה ל"תמונת משה יביט", ו"לא כהתה עינו" אז לכן "כיסה את עין הארץ", כי היו שומרי עינים, "ממול" - בזכות המילה, ובלעם היה רע עין, ובכח הרע עין של בלעם, היה יכול לקלל.

והדין [ב"ה חידוש שלי, מספרי
"תיבת נח"].

פרשת שופטים

"וְשִׁמְרֵתָ לְעֲשׂוֹת, כְּכֹל אֲשֶׁר יֹרֹד.
עַל-פִּי הַתּוֹרָה אֲשֶׁר יֹרֹד, וְעַל-
הַמִּשְׁפָּט אֲשֶׁר-יֹאמְרוּ לָךְ--תַּעֲשֶׂה: לֹא
תִסּוֹר, מִן-הַדְּבָר אֲשֶׁר-יִגִּידוּ לָךְ--יִמִּין
וּשְׂמָאל".

ויש להבין מדוע נקט הדרשה אפילו
יאמרו לך על שמאל שהוא ימין או
על ימין שהוא שמאל, בלשון ימין
ושמאל, ולא בלשון פסול וכשר חייב
או זכאי, אלא ידוע שהלשון
שמביאים הרבה את הפסוק: "ככל
אשר יורוך" על הבחירות, וידוע
שבממשלה ובמפלגות יש "ימין"
ו"שמאל", ויש שמאל שמתחפשים
לימין וכו' אז אפילו יאמרו על שמאל
שהוא ימין ועל ימין שהוא שמאל,
וכו' דוק והבן היטב.

פרשת כי תצא

המלחמה עם היצר הרע

"כי תצא למלחמה על אויבך", פירש
רש"י ז"ל במלחמת הרשות הכתוב
מדבר, ויש לפרש בס"ד, שהמלחמה
כאן היא בדברי הרשות, כי הנה ידוע
שיש ג' חלקים, יש מצוה היתרורשות
ואיסור, אז בכל העניינים יש
להלחם עם היצר שיהיה על פי רצונו
יתברך שמו לעד, ובמיוחד בענייני
הרשות שעל זה יש את המלחמה,
כמו אכילה ושתיה ודיבור ומשא
ומתן וכו' שבהכל יש ניצוצות
קדושה, שצריך להעלותן, כי תצא
למלחמה ראשי תיבות **כתל**, ששם
שורה השכינה וזה בכתל שהוא

זאת אומרת תחילת עבודת האדם
בבוקר הוא לזכור שהוא עומד לפני
ה' יתברך, וממילא יקום בזריזות
לעבודת הבורא, ועבודת הלילה הוא
קריאת שמע שעל המטה, שאז על
האדם לעשות חשבון הנפש, על
מעשיו אשר לא היו כראוי, ויקיים
"וחטאתי נגד תמיד". (מפי הרב
שמחה גרודצקי ששמע מזקני
החסידים, מעיינות החסידות, ראה
גם רמ"ח אותיות).

והוסיף הרב יצחק גינצבורג שליט"א
ש- הויה ועוד **חטאתי** עולה
בגימטריה **תמיד**, עד כאן.

ועדיין צריך ביאור, הרי מצאנו גם
עוד תמיד – "ומכאובי לנגדי תמיד",
ובס"ד - לא קשה, כי זה התמיד יוצא
משני אלו, על ידי "וחטאתי נגד
תמיד" – על ידי זה אני בא לידי כאב
לב, בדאגותי על חטאתי, ואיך מריתי
פי מלך גדול ונורא.

ועוד "שיוותי ה' לנגדי תמיד" – גם
כן כי "יוסיף דעת יוסיף מכאוב", כי
כל שאני מתקרב להקב"ה – אני
מרגיש את פחיתותי, וגם יותר כואב
לי כשעברתי על רצונו.

ועוד – "תמיד" עם הכולל בגימטריא
תנה בגימטריא כמניין ג' **מילוי שם**
אהיה – כי על ידי זה אני מוסיף
בינה, ומביא לתשובה (כי אהיה הוא
בבינה), ולפי אלו שסוברים ש-אהיה
הוא בכתר – כלומר תמיד רצונו בזה
(כי הכתר הוא רצון).

ועוד יש לומר ש-**תמיד** בגימטריא
קדשים – ששלושת אלו הם
קדושים, ועוד יש לומר ששלושת
אלו הם כנגד מדת החסד, הרחמים,

אבל יש עצה לזה לאכול שאריות משבת קודש, ולזהר בקדושת האכילה והכשרות.

ולכן טוב ללמוד בספר שולחן הטהור לרבי אהרן ראטה זיע"א לדעת מה זה בכלל קדושת אכילה, וכן לברך בכוונה אמיתית על כל דבר, שעל ידי זה ינצל מרימה ותולעה (ספרים הקדושים).

אשת ראשי תיבות **אד'** שפתי תפתח והיא "אשת חיל אשה יראת ה' היא תתהלל", שהיא התפלה, שעל ידי התפלה מבררין הניצוצות הקדושה **ואשת** בגימטריא **שבת** עם הכולל, שבשבת כל העולמות מתעליו, ואכילת ותענוג שבת כולו קודש כולו אלקות, אשת יפת תואר זה הנשמה הבת מלך.

פאה נכרית מן התורה מנין?

אמר הכתוב:

"ולא יראה בך ערות דבר ושב מאחריק" ראשי תיבות **יבע"ד** - הוא בגימטריא בדיוק - **פאה** !!! והוא פלאי פלאים, איזה ערות דבר לא יראה בך ??? פאה נכרית !!!

פרשת כי תבוא

"ברוך אתה בבואך וברוך אתה בצאתך" אמרו במסכת נדה (דף ל.) שבהיות התינוק במעי אמו מלמדים אותו את כל התורה כולה, ועל ידי זה נקרא ברוך, וכדרשת חז"ל "ברוך אתה בבואך" על תנאי "בבואך" לבתי כנסיות ולבתי מדרשות (תנוחמא) ועל ידי זה "וברוך אתה בצאתך" - שתלמד את כל התורה ותגיע לכלל ברוך בצאתך מן העולם, יזכנו ה'

ראשי תיבות **כעפר לכל תהיה**, כי אין השכינה שורה אלא מתוך ענוה. וזה סופי תיבות **איה** כי תמיד צריך לדרוש ולבקש איה מקום כבודו, בכל מחשבה דיבור ומעשה, ולא לעשות לכבוד עצמו כלל וגאווה ח"ו כמו שאמר רבינו ז"ל שעיקר היהדות הוא תמימות ופשיטות ולראות בכל דבר אם יש בו כבוד ה' - יעשהו אם לאו - לא יעשהו, וזהו "ונתנו ה' אלקיך בידך ושבת שבי" את השבי ששבתה הסטרא אחרא שהוא ניצוצות הקדושה כידוע.

ובמיוחד בענייני אכילה ושתיה כי כידוע מהזהר הקדוש (פרשת עקב רעב.) שאומר ששעת אכילה הוא שעת מלחמה, תצא הוא ראשי תיבות **תאווה צורך ציוי איסור**, כי שלושת הכללים האלו כלולים במילת תצא.

הצער שיש לנפש בקבר ועל שום מה ועוד **כי תצא** בגימטריא **בשר חי עם הכולל**, כי אמר רבי יצחק קשה רימה (התולעת בקבר) למת כמחט בבשר החי (ברכות יח:) הדקירה שהאדם ידקר והצער שירגיש מהתולעים בקבר הוא כמו הכאב והצער שיש לאדם חי ממחט, וזה לא קל ופשוט בכלל, כי כידוע יש אלפי תולעים ולחשב כל רגע שנדקרים ולהכפיל את זה באלפים, זה צער איום ונורא שהנפש ששוכנת בקבר מרגישה, וכל זה על שלא נזהר בכשרות וגם אכל בימות החול לתאבון ותאוה ולא לשום מצוה וקודשה ולשם שמים כמו שכתוב בספרים הקדושים.

אמן! [ב"ה חידוש שלי, מספרי "רמיז בתורה"].

אין קרוב אל המלך בכל בני מלכותו יותר מבנו, עד כאן מהזוהר.

פרשת וזאת הברכה (מאת אליהו הנביא)

כתוב בתורה "וימת שם משה עבד ה'" (דברים לד, ה), ויש להבין מה הכוונה שכתוב מיתה אצל משה רבינו, הרי משה רבינו לא מת, וכמו שכתוב בפתח אליהו שמשה רבינו רק יושן.

אלא יש לומר שהעבודות היא ש-מתה, כי כל חייו של משה רבינו ע"ה היה בבחינת עבדות, אבל אחר המיתה נעשה חופשי, ונתעלה מבחינת עבד לבחינת בן, אז העבודות היא היא שמתה אצלו, לכן משה רבינו לא מת, והוא בחינת המשיח שנאמר אצלו: "בני אתה" שמשח הוא בחינת בן. והנה אליהו הוא בגימטריא בן, כי משיח הוא משה, ואהרן הוא אליהו, והנה דוד עם משה בגימטריא משיח עם הכולל, וכתוב "הוא יהיה לך לפה ואתה תהיה לו לאלהים", שאהרן משלים את משה, וככה אליהו משלים את משה שהוא המשיח, והנה אליהו + משה יוצא שם אל הו"ה, שה-ה' של משה משלים את שם הויה שתחילתו בשם אליהו, וזהו שכתוב: "ובשביעית יצא לחופשי חנם" שהוא האלף השביעי.

ובאמת כך כתוב בזוהר פרשת קדושים והעמידו רבנן בשגם זה משה, בן המלך בכל מקום.

ובזוהר כי תצא - ורעיא מהימנא הוא כבן המלך, שהוא קרוב אל המלך יותר מאלו האוכלים על שלחנו, כי

ובספר של"ה הקדוש כתב שבחינת עבד הוא עבודה מיראה ובן הוא עבודה מאהבה, ובליקוטי מוהר"ן (חלק ב, ב) כתב שבחינת עבד הוא ששת ימי החול, בחינת עצבות, ובחינת בן הוא בחינת שבת, בבחינת שמחה.

וכן כתוב (על פי הזוהר הקדוש) שבחינת עבד הוא בחינת לימוד התורה בדרגת הפשט והנגלה, אבל בחינת בן הוא בחינת לימוד סודות התורה, כמו בן שמחפש בגנזי ואוצרות אביו ואין מי שימחה בידו.

וזה סוד "בראשית ברא אלקים" ברא הוא בן בארמית, כי הנברא הראשון היה הצדיק (כמו שכתוב בזוהר ועוד), והצדיק הזה היה משה רבינו ע"ה (כמו שכתוב בהקדמת ספר קרית ספר למב"ט זיע"א), וזהו את השמים שהוא אותיות מי משה (בהיפוך אותיות), בסוד מי ברא אלה, ובזכות משה אמרו ישראל: "מי כמוך באלים ה'", וידוע שמיכאל היה רבו של משה (כמו שכתוב באוצר מדרשים מדרש פטירת משה רבינו), וידוע שהנעלם של משה הוא בגימטריא מיכאל - כזה מם שין הא - המילוי הוא בגימטריא מיכאל.

והנה משה רבינו הוא בחינת רוח, ולכן העלה את עצמות יוסף כדי שיהיה בחינת עצמות, וכדי להגיע לבחינת בשר וכמו שכתוב "בשגם הוא בשר" ודרשו חז"ל בשגם בגימטריא משה, ה+יה צריך את בחינת דוד שנאמר עליו: "אף בשרי ישכון לבטח".

שהאדם עושה מעורר עליו מחוט של חסד עליון, מים רומזים לתורה, שכשהאדם לומד תורה באיזה מקום, מתקבצים עוד אנשים ללמוד תורה במקום ההוא.

וכן להפך מים הם "מים הרעים" היינו האפיקורסות, כשהם נשפכים בראש כל חוצות – מביאים עוד מים, ומאימים להטביע את עצי השדה.

מים רבים אלו המלכויות, גלות ורודפת גלות.

עוד: מים אלו "מים גנובים" מי התאוה, שהמה מים מלוחים, שאינם מרווים את האדם, אלא גורמים ל"צמאון אש אין מים".

ונרמז כלל זה בתיבת מים עצמם, שכן מים במילוי האותיות: **מַם יוֹד מַם** - בתוכם נמצא מים גם כן (שכן וד הוא בגימטריא י'), וישנם עוד מים – אשר אין להם סוף, "ושאבתם מים בששון ממעיני הישועה" יקויים בנו במרה בימינו אמן סלה! [ב"ה חידוש שלי, מספרי "רמיז בתורה"].

חידושי תפילה

אתה חונן לאדם דעת ומלמד לאנוש בינה ראשי תיבות **לולב אחד** והיינו לו לב אחד, כלומר שאנו מתפללים שנזכה שיהיה לנו לב אחד לאבינו שבשמים (ר' שרגא אוריה, ארון עדות).

ועוד גימטריא **אדם יהודי** עם הכולל, והיינו ליהודי שהוא מהול, **מהול** בגימטריא **אדם יהודי** עם הכולל, שלו נתנה חכמת התורה ולא לנכרי

"ישמחו השמים" אלו תלמידי חכמים, "ותגל הארץ" אלו עמי הארצות (שמעתי בחלום, ואחר כך ראיתי שכך כתוב בנועם אלימלך).

השמים הם המשפיעים והארץ הם המקבלת, והארץ מעלה אדים, "ואד יעלה מן הארץ והשקה את כל פני האדמה", התלמידי חכמים מלמדים לעמי הארצות, והם מחדדים את התלמידי החכמים, התלמידי חכמים עוסקים בדברים שמימיים, ועמי הארצות עוסקים בדברים ארציים, אך מפי שניהם בוקע הדיבור: "ה' מלך".

"ישמחו השמים" ראשי תיבות יה "ותגל הארץ" ראשי תיבות וה בזכות שהם מאוחדים – הם מאחדים שמו של הקב"ה וממליכים את הקב"ה עליהם, ועל כל העולם, ויאמרו כולם: "ה' מלך!". [ב"ה חידוש שלי, מספרי "רמיז בתורה"].

צדיק ראשי תיבות **צפונה דרומה ימה קדמה** – יורה שהצדיק המשול כעץ עומד במקומו איתן, ואף כי יעברו כל רוחות עזות שבעולם, רוח צפונית רוח דרומית רוח מזרחית ורוח מערבית - לא יפילוהו ארצה, ולא יניעוהו אחור, כן הצדיק לא יפול מכל רוח שהיא, ואף כי היא רוח שטות [ב"ה חידוש שלי, מספרי "רמיז בתורה"].

זה הכלל – מים מביאים מים (מדרש פליאה)

נראה לעניות דעתי להסביר כך, ידוע שכל דבר שבגשמיים הוא דוגמא לנמצא ברוחניים, וכן מים רמז לחסד, והיינו חסד מביא חסד, כלומר

"וכל ערל לא יאכל בו". [ב"ה חידוש שלי, מספרי "רמיז בתורה"].

דרשת סמוכים בברכות השחר ורמז על הצניעות והמתירי אסורים

סמוכין מן התורה מניין? שנאמר (תהלים קיא, ח): סְמוּכִים לְעַד לְעוֹלָם, עֲשׂוּיִם בְּאֶמֶת וַיִּשֶׁר. (ברכות י)

יש להבין הקשר והסמיכות בין ברכת פוקח עיורים מלביש ערומים ומתיר אסורים, למה סמוכים ככה אחד ליד השני?

ולכן בס"ד יש לומר ש "פוקח עיורים" הוא עניין שמירת עיניים, כדי שלא נביט בפריצות ופותחים עינים רק בשביל מראות מותרות ולא אסורות.

ולכן "מלביש ערומים", הוא עניין הצניעות, ולכן אחר כך יש ברכת "מתיר אסורים" [בדיוק עכשיו קפץ החשמל בכל הבניין כנראה, ולא חזר להרבה זמן, והמשכתי ממבוא חורון] - והכוונה שמתיר אסורים הוא הרב שמתיר את הפריצות: פאה נכרית, וחצאיות קצרות וכו'.

חידושים על הש"ס

צריך להבין למה קשה זיווגו של אדם כקריעת ים סוף??? כי אם הבחורה רוצה פאה, וחמותה לובשת פאה - אז יש קיטרוג "הללו עובדי עבודה זרה והללו עובדי עבודה זרה".

ובאמת עכשיו מבינים את המדרש על הקטרוג בגאולה - אלו ואלו עובדי עבודה זרה - בגלל הפאה!!!

כמובא בַּמְדָּרֶשׁ רַבָּה (בפתיחתא דרות סי' א' ומובא זאת גם במדרש תהלים מזמור כ') וז"ל (תהלים נ) שְׁמֵעָה עִמִּי וְאֲדַבְּרָה וכו', אָמַר ר' יוֹחָנָן שְׁמֵעָה עִמִּי לְשַׁעֲבֵר וְאֲדַבְּרָה לְעִתִּיד לְבוֹא, שְׁמֵעָה עִמִּי בְּעוֹלָם הַזֶּה וְאֲדַבְּרָה בְּעוֹלָם הַבָּא, כְּדִי שִׁיחָא לִי פִתְחוּן פֶּה בְּפָנַי שְׂרֵי אוֹמוֹת הָעוֹלָם שְׁעִיתִידִין לְקַטְרָגָם לְפָנַי, וְלוֹמַר רַבּוֹן הָעוֹלָמִים: אֵלֹו עוֹבְדִין עֲבוֹדַת כּוֹכְבִים וְאֵלֹו עוֹבְדִין עֲבוֹדַת כּוֹכְבִים, אֵלֹו גְלוּ עֲרִיּוֹת וְאֵלֹו גְלוּ עֲרִיּוֹת, אֵלֹו שְׂפִכּוּ דְמִים וְאֵלֹו שְׂפִכּוּ דְמִים, אֵלֹו יוֹרְדִין לְגַן עֵדֶן וְאֵלֹו יוֹרְדִין לְגִיְהֵנּוּם, אוֹתָהּ שְׁעָה סְנִיגְרוֹן שֶׁל יִשְׂרָאֵל מִשְׁתַּתְק, הִדָּא הוּא דְתִימָא (דניאל יב) וּבִעַת הֵיאָה יַעֲמוּד מִיכָאֵל וכו', מֵהוּ יַעֲמוּד מִשְׁתַּתְק, כְּמָה דָּאֵת אִמַר (איוב לב) וְהוֹחֲלִיתִי כִּי לֹא יִדְבְּרוּ כִּי עֲמָדוּ לֹא עֲנֵו עוֹד.

אמר לו הקב"ה נשתתקת ואין אתה מלמד סניגוריא על בני, חייך שאני מדבר בצדקה ומושיע את בני. באיזו צדקה רבי אלעזר ורבי יוחנן, חד אמר בצדקה שעשיתם את עולמי על שקבלתם את תורתי, שאלו לא קבלתם את תורתי הייתי מחזיר אותו לתהו ובהו, דא"ר הונא בשם ר' אחא (תהלים עה) נמוגים ארץ וכל יושביה, כבר היה העולם מתמוגג והולך אלולי שעמדו ישראל לפני הר סיני וכו', ומי ביסם את העולם, אנכי תכנתי עמודיה, בזכות אנכי (היינו קבלת התורה שמתחיל באנכי) תכנתי עמודיה סלה, וחד אמר בצדקה שעשיתם את עצמכם על שקבלתם את תורתי, שאילולי כן הייתי מכלה אתכם מן העמים (נ"א העולם) עכ"ל

תבלין אחד יש לנו ושבת שמו, שאנו מטילין לתוכו וריחו נודף (שבת קיט)

בהתלהבות ושמחה על כל "המן" שבמגילה? הרי הוא היה רק השליח של הקב"ה, מאחר שהשתחוו לצלם בימי נבוכדנצר הרשע, ולכן נגזר עליהם העונש, והוא היה רק המוציא לפועל את גזירת השם, וידוע שגדול המחטיאו יותר מההורגו, ועכשיו מרדכי שנקרא "היהודי" וחז"ל דרשו זאת שמי שכופר בעבודה זרה נקרא יהודי, בכח זה שלא השתחוו להמן שעשה עצמו אלוה, במסירות נפש ממש, לכן היה לו את הכח לנצח את המן, ובזה שהיהודים יעשו תשובה, ויתכפר להם העוון של עבודה זרה.

פורים הוא זמן של התגלות ש"ע נהורין, בבחינת והימים האלה נזכרים ונעשין, בכל דור, שע"שה ניסים... שרבינו אמר: האש שלי תוקד עד ביאת המשיח, שזה עניין להגיד בבוקר חסדך, שסוד ביאת המשיח, הוא האהבה בוערת לה' יתברך ולכל יהודי, כי רק כך מביאים משיח!

כי המקדש נחרב על ידי שנאת חנם, ורק על אהבה הקדושה מביאים משיח!!! כי משיח לא יכול לבוא כשיש שנאת חנם, משיח שונא את שנאת חנם.

אחד מהשומרים הוא שואל - אבל מי עם מי שאינו יודע לשאול???

וקשה כי מה אם שנאת שکر? ועוד קשה שהרי ארבע שומרים הם שומר חנם, שומר שکر, שוכר ושואל, ומה עם מי שאינו לשאול?

אלא יש לומר שהשכינה היא מעל הקושיות מעל הדעת, זה בחינה שאתה מקושר לרב ולצדיק האמת

נראה לעניות דעתי **שבת** גימטריא **לימוד תורה** עם הכולל - והיינו - בראתי יצר הרע בראתי לו תורה תבלין, והוא הוא התבלין, דהיינו ששאל קיסר לרבי יהושע בן חנניא מפני מה תבשיל של שבת ריחו נודף דהיינו מפני מה המאכלים של שבת אכילתן כאכילת קודשים, ואין בהם יצר הרע, כי עניין הריח הוא התאוה, שהאדם מריח ריח המאכל ונפשו מתאוה לו. [ב"ה חידוש שלי, מספרי "רמיז בתורה"].

ובספר תפארת משה (לרבי משה בלוי) כתב שזה עניין תלמיד חכם שנקרא שבת, ואנו מטילין לתוכו - רצונו לומר שאנו משעבדים כל כוחנו גופנו [נפשנו] ומאודנו, כמו שאיתא בחז"ל אדם כי ימות באהל - אין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו עליה.

בגמרא (מגילה יב.) שאלו תלמידיו את רשב"י מפני מה נתחייבו שונאיהן של ישראל שבאותו הדור כליה... אמר להם מפני שהשתחוו לצלם. סופי תיבות בגימטריא **פיאה**.

ועכשיו מתגלה הסוד הגדול למה עמך בית ישראל מתלהבים ומכים בכל הכח בהזכרת "המן" שבמגילה, כי המן ידוע שעשה עצמו אלוה (רש"י במגילה) וחז"ל אומרים שנשא על עצמו עבודה זרה, כך שאם היו משתחוים להמן, בעצם השתחוו לעבודה זרה, ולכן "מרדכי לא יכרע ולא ישתחוה" [ראשי תיבות בגימטריא **פיאה**] והנה הגימטריא של **המן** (95) (עם הכולל) הוא בגימטריא **פיאה**! ולכן כשמכים בהמן בכל הכוח - יש בעצם לכוון על מחיית עמלק של הפאה הנכרית, כי באמת למה אנחנו כל כך כועסים על המן, ומכים

שבדור, ואז אין לך שום קושיות, כי שוכרים את החולקים בשכר לשנוא את הצדיק, ואדרבה צריך להגיע לדרגה הגבוהה מעל התם והחכם שהוא שאינו יודע לשאול כי אין לו קושיות, רק אמונה פשוטה.

הוא זרק את השכל, כי עמלק בגימטריא ספק, והקליפה היא הקושיה, וכדי לפרק את הקליפה צריך להקשות, אבל רבינו אומר שיש קושיות מהחלל הפנוי, שאין עליהם שום תירוץ וישוב רק שתיקה (עיין היטב כל זה בחלק א תורה סד, וראה וקחנו משם). והצדיק האמת בחינת משה על ידי הניגון מעלה את כל הנשמות שנפלו באפיקרוסות, הניגון הוא שיבנה בית המקדש במהרה בימינו ותן חלקנו בתורתך.

ולכן בקריאת המגילה ובהכאת המן, יש לכוין בזה ולהתפלל שהקב"ה ימחה את זכר עמלק של העבודה זרה של הפאה הנכרית, והדברים נחמדים ב"ה, ושנזכה.

ד' ראיות אסורות והן: פני אשה, פני רשע, פני צלם, פני כועס. (ספר חסידים?) וסימנך "ולא יחמוד איש את ארצך" נוטריקון: אשה, רשע, צלם, כועס, שלא יחמוד ויתאוה האדם להסתכל בפניהם [ב"ה חידוש שלי, מספרי "רמיז בתורה"].

ב"ה חידושים

על הגדה של פסח

ב"ה [פסח תשע"ט] עלה בדעתי לבאר מאמר בההגדה של פסח, וב"ה זכיתי לכוין לדעת גדולים (כמו ש- בס"ד מובא בהמשך), אז ככה, כתוב:

מעשה ברבי אליעזר ורבי יהושע וכו', רבותינו הגיע זמן של שחרית, ויש להבין מהו העניין של קריאת שמע של שחרית, ולמה צריכים להפסיק לקריאת שמע של שחרית, אלא ידוע שלפי שיטת רבי אליעזר זמן קריאת שמע הוא משיכיר לתכלת לכרתי, עד הנץ החמה, ולשיטת רבי יהושע סוף הזמן הוא עד שלוש שעות, ולכן אמרו התלמידים: רבותינו הגיע זמן של קריאת שמע, כי לשיטת רבי אליעזר זמן קריאת שמע הוא עד הנץ החמה, ולכן זו מצווה עוברת, וגם סוף זמן סיפור יציאת מצרים הוא משיגיע הבוקר, וגם כן זה לא הפסק ממש כי בקריאת שמע בפרשה שלישית יש אזכור של יציאת מצרים, ולכן בהחלט היו יכולים לקרוא קריאת שמע – כי יש בזה הזכרה של יציאת מצרים.

ויש לומר שבעצם הנפקא מינא מסיפור יציאת מצרים הוא קבלת עול מלכות שמים להיות עבד ה' וכו', ולכן אמרו להם הגיע זמן קריאת שמע, כי הפועל היוצא מסיפור יציאת מצרים – הוא שנקבל עול מלכות שמים בפועל ממש, כי עכשיו שאתם ביציאת מצרים, ומספרים איך יצאתם מלהיות עבדי פרעה – להיות עבדי ה', ועכשיו תקיימו את זה בפועל ממש, וזה על פי ביאור תלמידי רבינו על מה שכתוב (במסכת ברכות) מאמר רבי יוחנן: איזהו בן עולם הבא זה הסומך גאולה לתפילה, כי כל ענין הגאולה הוא שנהיה עבדי ה', ומיד מתחיל תפילת שמונה עשרה שהוא העבדות עצמה ממש, ומראה בזה בפועל שהוא עבד ה', וזה יביא אותו לכל המצוות ולחיי עולם הבא, בזה שהוא זוכר שהוא עבד ה', ומשיקיים את כל

המצות כך יזכה לעולם הבא, עד כאן דבריהם.

וראיתי שכתוב בהגדה של פסח של הגאון הרב הצדיק רבי אביגדור נבנצל שליט"א בפשטות יש לומר שהואיל וזמן סיפור יציאת מצרים הסתיים וזמן קריאת שמע החל, ולכתחילה יש לקרוא כוותיקין, לכן באו תלמידיהם להפסיקם.

אך יש לומר עוד שלכך הפסיקום התלמידים, מפני שרבי אליעזר היה ביניהם, הוא סובר שאת קריאת שמע של שחרית יש לגמור עד הנץ החמה מעיקר הדין, ואין זמו להתאחר, שהרי תיכף יעבור זמנה, לכך הפסיקום התלמידים, כדי שלא יעבור זמן קריאת שמע לדעתו של רבי אליעזר, ולכן השמיענו בעל ההגדה את שמות התנאים שהיו שם, עד כאן לשונו.

אך עדיין קשה מה עם שיטת רבי יהושע שהיא שאפשר לקרוא קריאת שמע עד שלוש שעות?

ולכן יש לתרץ על פי מה שהובא בשם ספר "מים יחזקאל" (על פרשת צו, דף צ"ב) שגם הם [החבורה שהיו מסובין] ראו שהגיע זמן קריאת שמע, אלא שרבי אליעזר ורבי יהושע היו מחולקים אם כבר הגיע זמן קריאת שמע או לא? שהרי שנינו במשנה (ברכות פרק א משנה ב) 'מאימתי קורין את שמע בשחרית? רבי אליעזר אומר משיכיר בין תכלת לכרתי, וגומרה עד הנץ החמה, ורבי יהושע אומר על שלוש שעות', ורבי עקיבא סובר דזמנה אחר הנץ החמה, וכאן שהתחילו בסיפור יציאת מצריים עוד בלילה – היו מחולקים,

שרבי אליעזר אמר נפסוק מסיפור יציאת מצרים קודם שיעבור זמן קריאת שמע בהנץ החמה, משום שהדין הוא שאין מפסיקים מדברי תורה לקריאת שמע כשהתחיל בהיתר אם לא שהשעה עוברת, ורבי יהושע אמר לא נפסוק שהרי אין השעה עוברת, כי הרי זמן קריאת שמע הוא עד ג' שעות ביום [לשיטתו], וידוע מה שכתב המרדכי שמקום שיש מחלוקת בין הרבנים – הכרעת תלמיד תהיה ההכרעה, וזהו שאמר 'עד שבאו תלמידיהם והכריעו ואמרו הגיע זמן של קריאת שמע של שחרית'.

"צא ולמד וכו'" ויש להבין למה תפס את הלשון צא ולמד, היה יכול לומר לך ולמד, אלא שבס"ד יש לומר "צא" הוא בגימטריא הויה ואדנות, שהם קודשא בריך ושכינתיה, ואז מביא פרעה גזר על הזכרים וכו', לבן וכו' ואז כתוב פרישות דרך ארץ וכו' ולכן צא בגימטריא יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה והבן היטב.

תיקוני זוהר תליתאה

הרשב"י ע"ה עשה שבעים תיקונים על תחילת התורה, פסוק "בראשית ברא" וכו', הרמח"ל והרמ"ד וואלי זיע"א עשו שבעים תיקונים על הסוף של התורה, פסוק: "ולכל היד החזקה" וכו' עכשיו בא דבר חדש, תיקונים על אמצע התורה, בינתיים יש כ"ו תיקונים.

תיקונים חדשים - על אמצע התורה

"כל הולך על גחון" (ויקרא יא מב) אות וא"ו שבמילה גחון היא חציין של אותיות של ספר תורה (קידושין ל), כלומר: כשנספור את האותיות

שבספר תורה, נמצא שהאות ו' של גחון עומדת בחצי מספרן.

אמצע של התיבות הוא – דרש דרש (ויקרא, י, טז)

אמצע של הפסוקים – "והתגלח" (שם, יג, לג).

א

ו"ו רבתי אמצע התורה באותיות - רמז לתורה שנתנה [ב-] ו' סיון וכו' ששה סדרי משנה. ו' ארוכה שש קצוות, ששת ימי בראשית, ששה אלפים העולם, והכל בזכות וו"י העמודים שבתורה, וכן ו' אריכא כנגד תורת ה', פקודי ה', עדות ה', מצות ה', יראת ה', משפטי ה' (במזמור יט שבתהלים), וכן שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד – ו' תיבות, ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד – ו' תיבות (נחל קדומים להרב חיד"א זיע"א).

ב

"כל הולך על גחון" דא עתיקא סתימאה, עתיקא דעתיקין סתימא דסתימין, ההולך על גחון הוא הנחש (רש"י שם), שהוא משיח, משיח בן דוד, והוא יגאלנו, ו' של גחון הוא ו' של דוד וגוג, ו' זקופה של נחש נהפכת לגחון על בטנו, כי ה' משפיל גאים. כי היסוד להגיע לתורה, לא בא על ידי התנשאות והתרברבות, על ידי ו' רבתי, אלא דווקא על ידי הולך על גחון על ידי ענווה ושפלות.

ג

גחון הוא הבטן, רמז על שמירה מהתאוות ומאכלות אסורות, כי יסוד התורה הוא שמירת קדושת וכשרות האכילה, "כל" הוא יסוד, והוא היסוד.

ד

וזכאין ישראל למימר קדיש וקדושה בכל יום, ועתידין ישראל למחזי זיו אנפי שכינתא [לראות זיו פני השכינה], ועל כן הולך על גחון - הוא נהר גיחון היוצא מעדן, שם ישב אדם הראשון ועשה תשובה, וכנראה שזה הוא נהר גיחון ששם נמשח שלמה המלך (מלכים א, יב), וחזקיהו סתם מי גיחון העליון ולא הודו לא חכמים (פסחים פרק ד משנה ט).

ה

כי הגחון הוא רזא סתימאה, ועתידין ישראל לקפץ ולרקד בקומה זקופה, בגאולה השלמה, "בכסה ליום חגנו" הוא אותיות גחון, בקול רינה תודה המון חוגג, ובגלות שכינתא שכבת לעפרא, ועתידה לזקוף בסוד "התנערי מעפר קומך, לבשי עוזך ציון", "הלוך ילך ובכה – יבוא ברינה".

ו

ו של גחון היא בסוד רגל, התורה על רגל אחת – מה ששנואי עליך וכו'.

ז

כל העולם עומד על עמוד אחד וצדיק שמו (חגיגה יב:), העמוד הוא בצורת ו'.

ח

"כל הולך על גחון" אלו עשרת השבטים, שהלכו ולא חזרו, שכתוב בהם: "וילכו בלא כח לפני רודף".

ט

הסוד הוא שה-ו' הוא ו' החיבור, שמחבר את כל ישראל, כי ו' במילוי כזה ואו הוא גימטריא אחד, אהבה. רמז על יחודו של הקב"ה, כי זהו סוד התורה – הבוחר בעמו ישראל באהבה ואז אומרים: "שמע.. אחד".

י

"כל הולך על גחון" אלו י' הדברות שכתוב בהם: "קול השופר הולך

התורה, שכן ג' של והתגלח אמצע התורה התורה בפסוקים.

ו"דרוש דרש" אמצעה בתיבות – וזהו ג"ד – גמול דלים, ושקול ככל התורה שלפניה ואחריה, וזהו דכתוב ליה ב' פעמים נגעים, דנגעים באים על צרות העין, ועין רעה, וזהו לא רצה לגמול חסד בכליו, לפיכך "ופינו את הבית", עד כאן לשונו.

טו

"דרוש דרש" – חצי התורה מכאן ודרוש מכאן, אף על פי שדרשו התורה ודרשו עליה טעמים וסודות אותם דורות שעמדו לפניך – גם אתה דרוש וקבל שכר, ועל זה נאמר: "סלסלה ותרוממך" [תוספות השלם על התורה].

טז

"הולך על גחון" ולמה הו' רבתי במילת "גחון", כי הוא סימנו של הנאסר, אות פשוטה וארוכה בלי פישוט לכאן ולכאן, כנחש בלי פישוט לכאן ולכאן, כנחש הזה שאין לו רגליים, ואם תשאל: למה נרשם הנחש המקולל באות המבורכת, הטעם הוא, בגין דאיהו רצועה לאלקאה בה חייבא, ואם ירשיעו – הרי הרצועה הקדמונית תלויה לפניהם להפרע מהם, ואם יצדקו – הרי האות המבורכת המבטלת את הרצועה. וזה סוד "עשה לך שרף ושים אותו על נס" כי הנחש והנס שניהם בדמות ו'. "והיה כל הנשוק וראה 'אותו' וח", אות – ו' ממש, כענין אמרם ז"ל שיסתכלו כלפי מעלה וישעבדו את לבם לאביהם שבשמים, סוד הז"א, ו' של השם

וחזק מאד", כי פסקה זוהמת הנחש מהם, וזה סוד פטירת משה ש"לא ידע איש את קבורתו" בסוד "ואיש לא ידעה", שפשט מעליו עור הנחש, וזכה להתחבר בשכינה.

יא

ו - אמצע התורה, מימין ח', ומשמאל נ', ח הוא בגימטריא אז, נ הוא בינה.

יב

"כל הולך על גחון" זהו שכתוב: "עיני כל אליך ישברו" – כל זהו יסוד כידוע, והזהר אומר (פקודי רסג.) שהעונש על פגם עינים וראיות אסורות הוא - שהמלאך שפיתה אותו להסתכל - שובר לו את העינים בקבר, ובראשית חכמה (שער הקדושה - פרק שמיני) כותב שהעונש הוא על כל ראייה וראיה, ולכן אל תקרי ישברו בשין ימנית אלא ישברו בשין שמאלית מלשון שבירה, שהמלאך שובר העינים, על מה? וזה טמון במילה ישברו שהוא בגימטריא – אשה זרה! כי המסתכל על אשה זרה עונשו ששוברים לו את העינים בקבר!!!

וזהו שכתוב: "כי כל בשמים ובארץ" כלומר שהאדם שהולך ברחוב יסתכל או על השמים או על הארץ כדי שלא יכשל בראיות אסורות.

יג

לא יאכל כל הולך על גחון – בגימטריא זה נחש, על ארבע בגימטריא עקרב (עם הכולל). [תוספות השלם על התורה].

יד

"והתגלח" – כתב רבינו אליעזר מגרמייזא ז"ל ג' – דהתגלח גדולה גמילות חסדים ששקולה כנגד כל

וכבר קלקלה הנחש ונתערב בתוך התורה דברים שצריכים דרש והי' מן אז חצי התורה בתיבות דרש דרש משה והיינו דרשות התורה ופלפולים: (ספר תורת משה לחת"ס על ויקרא פרק י פסוק טז)

יט

ובמדרש [פליאה אות מ"א] איתא לא מת יעקב עד שראה ו' של גחון, ותמוה. וראיתי בזה דידוע שיש שישים רבוא אותיות, וראשי תיבות ישראל יש שישים רבוא אותיות לתורה, נמצא דעד ו' של גחון שהוא אמצע התורה יש שלושים רבוא אותיות:

ובמדרש [ב"ר ע"ט, א ע"ש] ובעל הטורים ריש פרשת ויחי [מ"ז, כ"ח] כתב דיעקב לא מת עד שראה שלושים רבוא מבניו, דבפרשת שמות [א, ז] כתיב וירבו ויעצמו במאד מאד ודרשו רז"ל [ברכות ז.] שהיו שישים רבוא, וכאן כתיב וירבו מאד ויחי יעקב, ולא כתיב מאד מאד רק פעם אחת לומר שהיה החצי עיין שם. ואתי שפיר המדרש לא מת יעקב עד שראה ו' של גחון, דהיינו שלושים רבוא שהוא מכוון לחצי אותיות התורה: (ספר פרדס יוסף על ספר בראשית פרק מט פסוק לג)

כ

ובזה יובן ענין הוא"ו דגחון כי הוא"ו מורה על הארת הקו שיש בתורה, ובוא"ו יש מילוי וא"ו ובאמצע אל"ף, וב' הואו"יין רומז על תורה שבכתב ותורה שבעל פה, כי תורה שבעל פה הוא וא"ו שיתא סדרי משנה, ותורה שבכתב נק' וא"ו ע"ש הארת הקו,

הקדוש אביהם של ישראל, רזא דשמים, ועל ידו מתרפאים, כי בהמון רחמיו הרצועה מתבטלת (רבי משה דוד וואלי זיע"א, בספר עבודת הקודש על ויקרא).

יז

"כל הלוך על גחון" הולך הוא מעניין הרוח, כמו שנאמר: "סובב סובב הולך הרוח" (קהלת א, ו), וכן גחון הוא אותיות גונח, והיינו אנחה דקדושה (ליקוטי מוהר"ן חלק א, תורה ח), "וכל הולך על ארבע" – הולך הוא בחינת הלכה, כי על ידי אנחה דקדושה ממשיך רוח חיים, ועל ידי לימוד ההלכה מברר את הטוב מן הרע מארבעה יסודות על ידי לימוד ארבעת חלקי שולחן ערוך (וכנ"ל שם בתורה ח).

יח

דרש דרש משה, חצי התורה בתיבות וי"ו דהולך על גחון חצי התורה באותיות יש לרמוז על משאחז"ל חבל על שמש גדול (היינו על נחש שנתקללה) כוונתם אלו לא נתקלל העולם היו כל אנשי העולם עובדים ה' בג"ע כאדה"ר וצרכיהם היו נעשים ע"י ס"ם וכת דילי' ונחש וכדומה כשמעון אחי עזריא והי' הם כזבולון עם יששכר והיינו חציו של התורה אך משנתקלקל והם משטינים ומבלבלים אזי ע"י פלפול התורה מוציאים הקליפות מן הקדושה כידוע והיינו חציו של תורה וידוע דקודם העולם הי' התורה לפניו ית"ש באותיות ולא בתיבות (כמבואר בהקדמה לרמב"ן על התורה) והי' אז חציו גחון שהיא הנחש ואח"כ כשנכתבה בתיבות

כתב הגאון הצדיק המקובל רבי יצחק אייזיק חבר זיע"א בספר בית עולמים – דף קלה ע"ב – דאלין תלתא מתפשטים בכל גופא כו'. אף שדעת תחתון לבדו מתפשט בגופא אבל ב' מוחין חכמה ובינה נשארים בראש מ"מ ידוע שדעת תחתון גם הוא כולל חב"ד בסוד יעקב שלימו דאבהן וכל בניינא דגופא תליא ע"י מוחין שמתפשטים בהם ע"י גידים בעצמות וז"ס כל דור ודור מישראל שכוללים ס"ר (שישים ריבוא) נשמות ו"ק דז"א (ו' קצוות דזעיר אנפין) ובכל דור יש בחי' אבות ומשה דאזיל עמהון והוא ו' דגחון שמתפשט באמצע אותיות התורה ס"ר אתון (שישים ריבוא אותיות) והתפשטם בגוף הוא ברזא דג' יודין דתלת מוחין ונעשים ג' ווין שמתפשטים בכל ה-ו' קצוות והוא סוד הדעת שכולל ג' מוחין חב"ד ומתפשט דרך חוט השדרה ומהם נעשה ח"י חוליות בשדרה וזה סוד ח"י ברכאן דצלותא נגד ח"י חולין כמ"ש בש"ס והוא כמש"ל שתיקונא דצלותא הוא תיקונא דדעת ברזא דזיוגא דזו"נ וידוע כי צלותא הוא ג"ר ברזא דחג"ת ג' אבהן וג' אחרונות נה"י וי"ב אמצעיות בת"ת י"ב גבולי אלכסון והוא התחלת פרצוף הנוק' כתר דנוק' והם י"ב שעות דתליין בנוק' י"ב אבנים וידוע כי אחיזת הנחש הוא ברגל שמאל בהוד בסוד כל היום דזה שהוא קיומא דחד סמכא בעולם התוהו בנוק' דתליא בהוד וכתוב והודי נהפך עלי למשחית והוא בסוד ויגע בכף ירכו וע"י אתבנו סמכין דנחש ואחר שבירכו הסמא"ל ליעקב אז אתגבר עליו ונק' ישראל לי ראש תיקוני

ואל"ף רומז על אנכי מי שאנכי עד רום המעלות, ותמונת אל"ף הוא ב' יוד"ן חכמה בראש וחכמה בסוף והמחבר הוא הקו שהולך משמאל לימין שרומז על הגבו' הקודמין בשרשן, והגם כי אינו שייך שם לומר שם גבורות כי הוא מאמר קו המדה המודד כל מדידות או"כ דד' עולמות אבי"ע מ"מ אנו אין לנו שם לכנות מקור הראשון המודד כ"א בשם גבורה, והנה הארת הוא"ו הוא בחציו דוקא. והענין כי הנה ביציאת מצרים כתיב ויהי בחצי הלילה וה' הכה כל בכור שהי' נגוף למצרים ורפוא לישראל, וזהו דוקא בחצי הלילה שהמחבר הוא כח אין סוף העצמי, כמו הקרן זוית הוא בעצמו אינו מהות והוא המחבר ב' הכתלים, ובקרן יש רוממות הקרן כמ"ש וירם קרן כו', וזהו הכח דוקא להיות נגוף למצרים ורפוא לישראל. (כ"ק אדמו"ר מהר"ש מליובאוויטש נ"ע < תורת שמואל < תרל"ב, ח"א < הנחות < ויאמר גו' החדש הזה < (רסח)

כא

יובן ענין וא"ו דגחון שמחבר ב' חצאי התורה, כי וא"ו יש באמצע אל"ף, ותמונת אל"ף יו"ד בראש ויו"ד בסוף וא"ו באמצע, שהוא קו המחבר חו"ג ונמשך משמאל לימין, כי בשרש הגבורות הם למעלה מהחסדים והוא שרש התורה הארת הקו. (ספרי כ"ק אדמו"ר מהר"ש נ"ע < תורת שמואל < תרל"ב ח"ב < הנחות < מהרה ישמע < תקמט)

כב

בריה דימא דאורייתא ונק' נחש כי הדעת הוא חוט השדרה **שהוא רזא דוא"ו** במילוי דעת כמש"ל המאיר בו' אדרין ה"ח וכללותם ביסוד ו' אכסדרין ה"ג בכללות היסוד והדעת המאיר בהם הוא הא' דמילוי וא"ו וי"ג עם מש"ה הוא גי' נח"ש ולכן לע"ל אחר שיתתקנו סמכין לגמרי ויתתקן הדעת אז יבוא משיח גי' נחש. והוא מ"ש עד כי יבא שילה.

כג

ספר אור תורה לרבי יצחק אייזיק חבר זיע"א – אות כז

והענין כי עקר גלות הזה הכל בעון פגם הדבור בלשון הרע ושנאת חנם, וכל זה גרם בטול תורה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (ערכין טו, ב) מרפא לשון עץ חיים (משלי טו, ד), מה תקנתו שלא יבא לידי לשון הרע יעסוק בתורה, ולכן גלות הזה, הוא בא על ידי שגרמו ישראל למשה לחטוא בסלע בדבור, על שלא דבר אל הסלע, ואמרו רבותינו ז"ל (ילקוט שמעוני רמז תשס"ג) על פסוק ודברתם אל הסלע (במדבר כ, ח), שנה עליו פרק אחד כו', והמים שבסלע הוא סוד התורה כמבואר בזהר הקדוש ובתקונים, שעל ידי שלא דבר אל הסלע, גרם שכחה בתורה, כמו שהארכתי בזה במקום אחר. ועל ידי זה נסתם הסלע, בבחינת מאמר סתום, והנחש כרוך עליו ביותר, כמו שנאמר, דרך נחש עלי צור כו' (משלי כט, כז), שמאחר שנסתם הסלע, וקשה להשיג התורה כי אם על ידי טורח גדול מאד, להוציא טפין טפין, ואין מוצאים הלכה ברורה במקום אחד, על ידי זה

דדעת ואז אתתקנו סמכין ואתנטילו סמכין דסט"א כמ"ש הוא ישופך ראש ואתה תשופנו עקב כי בעת שנק' יעקב אז הסט"א שולט וז"א בקטנות כמו שנאמר מי יקום יעקב כי קטן הוא ולכן אח"כ כתיב וישתחו ז' פעמים עד גשתו עד אחיו ובזה היה מוריד הארת הדעת ג' מוחין שהוא הראש שלו ונתפשט הדעת דרך ח"י חוליות שבשדרה ונתר ז' רישין דסט"א דנחש והם גג' ראשונות דדעת שהיה בסט"א המשפיע לז"ת דילי' ונטל ממנו הדעת כמ"ש מחץ ראש על ארץ רבה כי גחלים אתה חותה על ראשו ועי"ז וה' ישלימנו לך וכתבי וישקהו כו' ואז נקצצו הרגלין דסט"א כידוע דרגלין תליין במוחין והוא סוד על גחונך תלך כו' וזה סוד מה שאמרו רז"ל שדרו של אדם אחר ז' שנים נעשה נחש והני מילי דלא כרע במודים והוא כמ"ש שג' ברכות אחרונות הם בנה"י ונמצא מודים בהוד והוא שנתקלקל ע"י הסט"א וע"י השתחוואה וכריעה מוריד הארת ג' מוחין שהם נעשים ג' ווין בח"י חוליות שבשדרה שמתפשט בהם הדעת כמו שכתבתי לעיל.

ולכן צריך לכופ עד שיתפקקו כל חוליות שבשדרה ומתתקן הוד דקדושה ואז סמכין אסתמיכו ומי שאינו עושה כן מתקן רגלין דסט"א ולכן נעשה נחש ולכן **משה רבינו ע"ה הוא מאיר בגלות בכל דור ע"י הצדיקים שמתקנים בחי' הדעת הנוגע לשורש נשמותיהם והוא וו' דגחון דמתפשט בס"ר אתון דאורייתא ונק' הולך על גחון להכניע הסט"א לקצץ רגליו. והוא שכתוב ברעיא מהימנא: אנת הוא לויתן נחש**

שברכתו על ידי שאין קולו של יעקב כו'. ולכן משיח לא יבא כי אם בזכות התורה, כמו שנאמר עני ורוכב על החמור (זכריה ט, ט), שעליו נאמר נבזה וחדל אישים כו' (ישעיה נג, ג), שהם התלמידי חכמים העוסקים בתורה מתוך הדחק, וחמור רומז על עסק התורה כמו שנאמר רוכבי אתונות צחורות כו' (שופטים ה, י), וכמו שאמרו (עבודה זרה ה, ב) לעולם ישים אדם עצמו כשור לעל וכחמור למשא כו', וכמו שנאמר יששכר חמור גרם כו' (בראשית מט, יד). **ולכן אמרו דהוא קבור בכל הולך על גחון**, כי נחש עפר לחמו, וכן כל דאתיין מסטריה, דעוסקים רק בעניני עולם הזה החמרי, ורחוקים מן התורה שנמשלה למים (שנאמר הוי כל צמא לכו למים), כי ידוע שכל נחשים מתבטלים על ידי המים, וכן כל כחות הסטרא אחרא ויצר הרע, מתבטלים על ידי התורה. ולכן כמו שנשמת משה נתעלם ונגנז ולא ידע איש את קבורתו, כמו כן נתעלם קץ האחרון, כי אי אפשר לו להתגלות כי אם בזכות התורה שאז יתגלה נשמתו, וכמו שנאמר עד כי יבא שיל"ה (בראשית מט, י) זה משה.

כד

גחון במילוי : **גימל חית ואו נון** = בגימטריא **כתר**.

כה

הנה ויו דגחון הוא חצי התורה באותיות. למה אות ויו דווקא? אלא אותו ויו הוא אות אמת (זוהר הקדוש ויקרא ב, א) והאמת הוא עמוד התווך, היינו המרכז והיסוד של

הנחש יצר הרע מפתה אותו, מה בצע לך לעסוק בתורה, שאי אפשר לך להשיגו, והוא ענין התעלמו של משה רבנו עליו השלום, שהוא מאיר בכל נשמות תלמידי חכמים שבדור, אבל הוא בהעלם גדול, **ולא ידע איש את קבורתו (דברים לד, ו), שהוא קבור בכל הולך על גחון כמו שכתוב בזהר הקדוש**, שהוא הנחש שמתגרה ביותר בתלמידי חכמים לבטלם מתלמוד תורה. והענין כי הנחש נקצצו רגליו, ואין לו מקום לעמוד, כי אחוז בסטרא דשקרא, ושקרא לא קאי (שבת קד, א), כי על ידי שדבוק בתורה, ממילא יבין תחבולותיו של היצר הרע, והיאך הוא מכוון להפילו לבאר שחת, וממילא ידחה ממנו. ולכן נקראת התורה אמת (שנאמר אמת קנה ואל תמכור, משלי כג, כג), דאמת מלבן לבוני, ויש לו מקום קיום, לבלי ימוט לעולם, ולכן הוא רודף מאד בתר רגליו, ומעלים אור התורה מן האדם, כדי שיהיה לו בית אחיזה ומקום עמידה על ידי שיתבטל מן התורה, ואז יהיה מסור בידו, לכל אשר יחפוץ יטנו, והולך אחריו כשור לטבח יובל. ועקר פתוייו, במה שמראה לו שמארי תורה הם עניים, ואין להם במה להתפרנס, ומשפיל ערכם, עד שבעונותינו הרבים תלמידי חכמים מבוזים בעיניהם של העוסקים בהבלי עולם הזה, ומרבים כסף וזהב, והוא גלות משה רבנו עליו השלום, בין הערב רב כמו שכתוב בזהר הקדוש ובתקונים בכמה מקומות.

ולכן על ידי זה הגלות מתגבר ביותר, כי אין לו אחיזה, רק כאשר פורקים עול תורה, שהוא שרו של עשו,

התורה. (רבי ישראל טויב, דברי ישראל).

כו

בתיקוני זוהר (תיקון נה דף פח). גיחון הוא כנגד מיכאל, לכן "כל הולך על גיחון" על הוא בגימטריא מיכאל עם הכולל.

כז

והנה אמרו רז"ל (קדושין ל.) ג' חצאין יש בתורה, ו' דגחון חצין של אותיות, דרש דרש חצין של תיבות, והתגלח חצין של פסוקים. והענין הוא, כי האדם עומד תמיד באמצע, ויש לפניו שני דרכים, וצריך להטות עצמו לצד הטוב כמו שכתוב (דברים ל, יט) ובחרת בחיים:

וזה ענין החצי של דרש דרש משה, שיש לפניו שתי דרישות כנ"ל, וצריך להטות עצמו אל הטוב שהוא תורת משה, ויבטל החצי דגחון, שרומז אל הנחש שנאמר בו (בראשית ג, יד) על גחונך תלך, וידבק עצמו בשפלות הרוח המרומז בגחון, על דרך שייף עייל שייף נפיק (סנהדרין פח ע"ב), ואז יזכה להחצי של והתגלח, על דרך ויגלח ויחלף שמלותיו (בראשית מא, יד), כי אם לאו הוא ח"ו מגדל שער שהם הדינים, וכשישמור עצמו מדרך הרע, ומדבק עצמו להקדושה, זוכה להב' שבתות הנ"ל, ואז מיד נגאלים: (ספר צמח צדיק - פרשת שמיני)

כח

תדע תמיד ותשכיל שכולם משתוקקין לידע סוד רזא דרזין סתימו דכל סתימין, שזה המלה אשר יצא מפ"ה יקו"ק, ואי אפשר לחבר לא להמלות שלפני זה המלה, ולא להמלות שאחר זה, אלא מלה בפני

עצמה, ומלא סתים הוא בזה הוא הסוד הגדול אשר לבא לפומא לא גליא כלל [ילקו"ש ישעיה תקז], והוא סוד הגדול של ו' דגחון אמצעיתא דאורייתא [עי' קידושין ל.], יראת יקו"ק, והוא גדולה מעלמא דאתי, גחון ג' בינה, והוא הקו האמצעי אות אמת דוגמת חיוא דרקייע, וזה וא"ו במילוי י"ב שבטי ישראל, וביה איתרחיצו ובטחו בך אבותינו [עי' תהלים כב], בסוד אז תתענג על יקו"ק והרכבתך על במת"י אר"ץ [ישעיה נח], ציו"ן ירושל"ם ע"ה, יו"ם השש"י ויכולו, ע"ב תרע"א: (כתבי הגרמ"מ משקלוב - ביאור משנת חסידים - דף קמו)

כט

והנה ששת אלפים שנה הוי עלמא, נגד ו' ימי החול דמעשה בראשית, ושבת קודש נגד עולם הבא, כמו שכתב הרמב"ן בפרשת בראשית. ובשבת תוספת אור נשמה, וכולי עלמא מודו בשבת נתנה תורה.

הרי הגחון שהוא הנחש שליטתו ו', והוא בישראל מאמצעי אומה ישראלית, וכמו שאמרו רז"ל בפרק החליל (סוכה נב, א), כי הגדיל לעשות ובתלמידי חכמים יותר מכולם, על כן ו' דגחון ו' באמצעית ששים רבוא אותיות התורה שהם ששים רבוא נשמות ישראל.

ומכה זו היא עצמה הרפואה, אם פגע בך מנוול משכהו לבית המדרש.

ועל ו' הנ"ל רמז ו' ימים תעשה מלאכתך וביום הז' קודש לה' אלהיך.

ועל ו' הנ"ל רמז ויהי שאול עוין את דוד, כתבתי לעיל דוד לקח ע' שנים המובחרים, יפה עינים וטוב רואי סוד אור, ושאל השיג את זה ורצה

עוז ישועות למו ויראו אלקים, מעוז לדל ומחסה לאביון, תקוות חוט השני, חוט של חסד.

טוב ה' לכל ורחמיו על כל השמחה, בדעת של אמת, צריך דייקא ריקודין ומחיאית וכל מיני שמחה חיצונית, כי שמחה חיצונית מועררת המשחה של מלכא משיחא, ודייקא שמחה חיצונית שנקראת ששון, ומצוה לעשות ריקודים ומחיאית כף דייקא לעורר האהבה העליונה של הלב העליון, ליחד המידות והספירות העליונות, במידת השמחה, כי כשאין לב, ולא השמחה באמת בפנים, אז דייקא יש לעשות קפיצות וריקודים, בבחינת אחד היה אברהם!

והיה שדי בצריך, ויראה לך נפלאותיך, קדושים תהיו, נשמת כל חי תברך ה' אלהינו, ה' יפצה אותנו על כל הגלות ויראה לנו נחמת שמחת ישועת גאולת רחמיו!

חיזוק על הצניעות

עם ישראל, הסוף קרוב, והמשיח פה, בואו נעשה תשובה ורק כך נקבל משיח צדקנו, אני מתחנן אליכם, אחי ואחיותי שובו בנים שובבים, שובו אל האלקים, עם ישראל עם קדוש, משיח פה ומחכה לגאול אתכם, אבל צריך שיהיו חיילים בצבא המשיח, הנשים הצנועות והאנשים הקדושים הם החיילים בצבא המשיח, עם ישראל אני מתחנן אליכם, רק עם התשובה נקבל משיח, בבכי יבואו ובתחנונים אובלים, ובשמחה תצאו, אמן!

שמעתי מהריא"ז מרגליות זצ"ל, ששמע מכבוד קדושת מורו ורבו

להכניס עין הרע, והכניס 'ו' דגחון בעין ונעשה עוין. ודוד בא מנחש שהוא ישי ונתהפך לטוב, כי משורש נחש יצא צפע הנאמר על משיח. (ספר השל"ה הקדוש - מסכת פסחים - דרוש ג' לשבת הגדול שחל בפרשת מצורע)

ל

ואו דגחון הוא קו אור אין סוף שבתוך החלל הפנוי.

לא

כתוב בשם הגר"א מווילנא זיע"א: הרי ידוע שאמת הוא ראש תוך וסוף, הכוונה שהאותיות שמרכיבות את המילה אמת, הם האות הראשונה האמצעית והאחרונה, וזה נראה ברמז נורא על פירוש רש"י זיע"א על התורה, וככה זה הולך: כי האמת היא התורה, ולכן רש"י את פירושו באות א' "אמר רבי יצחק" ובאמצע על הכתוב: "כל ההולך על גחון" שזה אמצע התורה באותיות (קידושין ל) כתב שהנחש נופל על מעיו, ועכשיו יש לנו אותיות אמ, ורש"י מסיים הפירוש באות ת' מהמילה "ששברת".

***

אורות ותיקונים שמחה שלמה יראה רוממות, ודעת של קדושה, מצפה לגאולה, כל עוד בלבב פנימה יש עדיין תקוה, שמחה לאיש במענה פיו, כי השמחה מחייה את העולם כולו בבחינת תעיתי כשה אובד בקש עבדך.

אל נורא שבשמים, מקווים אנחנו לישועתך באמת, ישועת ה' כהרף עין אדם ובהמה ישועת ה' גם שניהם, כי

ישראל, שיוכלו לעמוד בנסיונות הגדולים והנוראים האלה בעולם." כן יהי רצון אמן (אוצר הסיפורים)

מזה החזיון - יזהר כל אדם לשמור את נפשות בני ביתו וכל קרוביו - שילכו בצניעות, שלא יפלו לבשלים בסיר הנורא הזה בשאל תחתיות יחדיו עם נשמות דור המבול, רחמנא ליצלן!

מַעֲשֵׂה בְּצַדִּיק אֶחָד שֶׁהָיָה צַדִּיק גָּדוֹל מְאֹד שֶׁיֵּצֵא מִתְּאֻהּ הַיְדוּעַ לְגַמְרֵי לְגַמְרֵי כְּרֵאוֹי בְּשָׁלְמוֹת, וְעַלֶּה לְעוֹלְמוֹת עֲלִיוֹנִים

וְרָאָה שֶׁמִּנְחָ בְּיֹרְהָ חֲתִיכוֹת בְּשָׂר וְעֲצָמוֹת, וְשָׁאַל: מָה זֹאת?

וְהִשִּׁיבוּ לוֹ, שֶׁזֹּאת. הֲיִתָּה אִשָּׁה יָפָה מְאֹד מְאֹד, וְעַל כֵּן, מִחֲמַת שֶׁהִיְתָה מִחֲמַמֶּת גּוֹפָה לְעֵבְרָה, עַל כֵּן מִחֲמַמִּין אוֹתָהּ כְּאֵן וְרָצָה לְרְאוֹתָהּ.

וּמִסְרֵי לוֹ שְׁמוֹת שֶׁתְּחַזֵּר וְתִתְחַבֵּר כְּבִתְחַלְהָ, וְרָאָה שֶׁהִיְתָה יְפֵת תֹּאֵר גְּדוֹלָה מְאֹד, וּמִזֶּה רָאוּי לְרְאוֹת גְּנוֹת הַתְּאֻהּ הַזֹּאת.

אִם חוֹתְכִין אוֹתָהּ לְחֲתִיכוֹת חֲתִיכוֹת הֲאִם יְהִי שֶׁיֵּד הַתְּאֻהּ וְכוּ? (שיחות שאחרי סיפורי מעשיות)

מעשה נורא מעונש אם ובת שלבשה בגדי פריצות

דע כי יש סוגי עוונות שעונשם שתתלבש נפש הנפטר בגוף ותיענש נפשו בלבוש גופו, ולכך, לאחר שנפטר אותו חוטא, מביאים את נפשו בגוף וסובל עונשים משונים. והגוף ההוא אינו גוף כמו של אנשים החיים בעולם הזה, אלא גוף מושאל

הרבי מבארנוב זצוק"ל, ששמע מכבוד קדושת אדמו"ר הרבי הצדיק הקדוש אליעזר מדז"קוב זצוק"ל, שהיה פעם אחת עם אביו הקדוש הרבי מראפשיץ זצוק"ל אצל החוזה מלובלין.

ובשבת קודש באמצע השולחן סגר הרבי מלובלין את עיניו זמן רב והתאנח מאוד מאוד ואמר לו אביו הרבי מראפשיץ: "אליעזר, אל תסיח דעתך עכשיו ושים לבך אל הרבי מלובלין, מה שיאמר עכשיו".

והרבי מלובלין פתח עיניו הקדושות ובאנחות גדולות אמר: "לבעל שם טוב הקדוש, זכותו יגן עלינו, היתה פעם עלית נשמה,

וכשחזר אמר להחבריא: דעו כי ראיתי בשמים, שעומדים מלאכים ובונים סיר גדול ורחב מאוד, ושאל ממלאך אחד: "מה זה הסיר הגדול והרחב הזה"? המלאך הגביהו עד למעלה מן הסיר ואמר לו: "מה יש בפנים?" וראה שהסיר מלא ידים ורגלים, והמלאך אמר לו: "דע כי קרוב לימות המשיח ירדו לעולם התחתון נשמות של דור הפלגה [מינות וכפירה] ודור המבול [פריצות של נשים שהזדועות, והרגלים מגולות], ועבורם בונה אני עתה זה הסיר לירד אותם לגיהנום. במיוחד עבור לבשל בסיר הזה אלו הידים והרגלים שלהם".

וסיים החוזה מלובלין: "הנה הבעל שם טוב הקדוש ראה זה החזיון בהעלם, ואנן רואים זאת בגלוי בחוש הראות, כיצד עתה מתחילות לירד נשמות אלו לזה העולם". סיים ואמר: "ה' ירחם עלינו ועל כל

כדי להיפרע ממנו. ויובנו הדברים על פי המעשה הנורא שכתב בספר "דרכי ה'" ובספר תורת החסידים ועוד, וזה לשונו:

ואספר מעשה נורא שספר לי איש נאמן ולא נחשד לשקר. אשר היה אצל אביו או אולי אצל דודו שהיה דר באיזה ישוב ובא מן הדרך בחברת איזה אנשים ממסחרם ודרכם, ונסעו בעגלה עם סוסים, ועברו דרך השדה, ופתאום שמעו יללה וקול מר צורח בקול גדול: "יהודים, יהודים, בואו ורחמו והושיעו לנו!" ונשאו עיניהם וראו בית אחד עומד בשדה ומשם יוצא הקול, וקפצו כלם מהעגלה, כי חשבו אולי בא אליהם איזה גזלן ורצו להושיע.

האם שורפת את בתה

אבל כשנכנסו לבית, המה ראו ותמהו, כי ראו שם אשה זקנה אחת, ועל הספסל שוכבת אשה צעירה, ושם אש גדול מאד בוער בארץ, ועל האש יורה גדולה, ובתוך היורה הרבה בגדים, והיה מרתיח מאד מגודל האש, עד שהרתיחה עלה למעלה, ולא דברה זו האשה כלום עמהם, רק תחבה ידיה לתוך היורה הרוחת ולקחה הבגדים שבשלו והרתיחו שמה מתוך הרתיחה, ונתנה אותם על האשה הצעירה עד ששרפה בשרה, והיא היתה צועקת בקולות גדולות. ככה עשתה כסדר כמעט בכל רגע, והבינו שאין זה עניין אנושי, ורק מהנשמות הנדחות מעולם התווה שזה עונשם, רחמנא ליצלן. ונפל פחד גדול ונורא עליהם, ונשמטו אחד לאחד לחוץ.

האם צועקת "רחמו, הושיעו לנו"

וכשראתה האשה הזקנה שהולכים לחוץ, יצאה אחריהם והתחילה עוד הפעם לצעוק בקולות: "רחמו, הושיעו לנו!" ומכח הפחד שנפל עליהם, שכחו שיש להם סוסים ועגלה, וברחו ורצו עד הכפר באימה גדולה, ונפלו שם לארץ ושכבו חלשים כמה שבועות, רחמנא ליצלן. ואחר כך נזכרו שאין שם בזה השדה ולא היה מעולם שום בית עומד שם.

אחר הפטירה יתהפכו האבות והאמהות לאכזרים גדולים, וידונו בניהם בכל מיני אכזריות שבעולם.

וכנראה שהצעירה היתה בתה של הזקנה, שלא גדלה אותה על דרכי הצניעות, וזה היה עונשם – שאמה בעצמה שרפה אותה. וככה היא בתוקף עוז ביתר שאת לאלו הנשים השחוצות ולמגדלי בניהם בחציפות, ושורפות נשמות בניהם ובנותיהם בחמלה שחומלות עליהם. אבל שם לאחר הפטירה יתהפכו לאכזרים גדולים עליהם, והאבות והאמהות בעצמם ידונו בניהם בכל מיני אכזריות שבעולם. ומצווה גדולה לכל אחד לקרא זאת ולפרש ולספר זאת לנשי זמנינו, למען יכירו וידעו שיש בורא עולם ואינו מוותר כלום וכלום. עד כאן.

בזוהר נשא (קכו.) רַבִּי אַבְּא פְּתַח, (תהלים קג) לְדָוִד בְּרַכִּי נַפְשִׁי אֶת ה' וְכָל קִרְבֵי אֶת שֵׁם קְדֹשׁוֹ. כִּמְה יֵשׁ לוֹ לְאָדָם לְהִסְתַּכֵּל וְלִדְעַת בְּעִבּוּדַת רַבּוֹנוֹ, שֶׁהָרִי בְּכָל יוֹם וְיוֹם הַפְּרוֹז קוֹרָא וְאוֹמֵר: (משלי א) עַד מָתִי פְתִים תֵּאָהָבוּ פְתִי וְגו'. (ירמיה ג) שׁוּבוּ בָנִים שׁוֹבְבִים אַרְפָּה

מְשׁוּבְתֵיכֶם. וְאִין מִי שְׂיִרְכִין אֲזַנְיוּ.
הַתּוֹרָה מְכַרְזָה לְפָנֵיהֶם, וְאִין מִי
שְׂיִשְׁגִיחַ.

בֹּא רָאָה, בְּן אָדָם הוֹלֵךְ בְּעוֹלָם הַזֶּה
וְחוֹשֵׁב שֶׁשָּׁלוֹ הוּא תְּמִיד וְיִשְׁאָר
בְּתוֹכוֹ לְדוֹרֵי דוֹרוֹת.

כתוב " קץ כל בשר בא לפני - כל
מקום שאתה מוצא זנות ועבודה
זרה, אנדרלמוסיה באה לעולם
והורגת טובים ורעים!!!

(רש"י, מבראשית רבה כו ה. השאלה
שרש"י משיב עליה היא: למה לא
הביא ה' עונש רק על הרשעים
במקום להטריח את נח בבניית
התיבה?)

ואתם לא תצאו איש מפתח ביתו עד
בוקר (שמות יב, כב) - מגיד משנתנה
רשות למשחית לחבל אינו מבחין בין
צדיק לרשע!

שנאמר לך עמי בא בחדריך וסגור
דלתך בעדך וגו' (ישעיה כו) ואומר
הנני אליך הוצאתי חרבי מתערה
והכרתי ממך צדיק ורשע [וגו']
[יחזקאל כא] [מכילתא]

אז בשואה שהיתה בגלל פגם היסוד
והפריצות - נהרגו צדיקים ורשעים.

**לא יהיה לקיקת דבש לפני ביאת
משיח!**

וכתב בלקוטי צבי - ושמעתי מהרב
הקדוש רבי שלום אליעזר ה"ד זצ"ל
מראצפערט בן הגה"ק בעל דברי
חיים שאמר בשם אביו זצ"ל שהיה
אומר מה שמקובל בפי העולם -
שרבינו בעל נועם אלימלך היה
אומר: "חידוש הוא שחז"ל אמרו

ייתי ולא אחמיניה מחשש חבלי
משיח, הלא ידעו שיהיה בעולם
אלימלך ואחיו הקדוש רבי זושא -
שיבטלו חבלי משיח!!!"

ואמר על זה בעל הדברי חיים: "עם
כל זה לא יהיה האניג לעקקען
(לקיקת דבש) לפני ביאת משיח!"

דהיינו שח"ו יהיו צרות ויסורים,
רח"ל. והשואה הנוראה היתה קצת
יותר מזה שאין לוחכין דבש. עכת"ד
ליקוטי צבי.

אבל עכשיו - אי"ה רק הצדיקים
ישרו, והרשעים ימותו!

כמו שנאמר: "וברותי מכם הפושעים
והמורדים בי" ובמלבי"ם פירש
שמדבר על הערב רב!

"והנותר בציון קדוש יאמר לו"

שרק מי שחוזר בתשובה ושומר על
קדושה - יזכה לביאת המשיח
והגאולה במהרה בימינו, אמנ!

והבינו כי גאולת ישראל תלויה בכך
הנשים, הבינו ודעו כי סוף הימים
פה, וראו ודעו כי מרה אחרית
הלובשת פאה נכרית - כי מקומה
בשאל תחתית - היא עוברת על דת
יהודית, תבינו כי הסוף פה ורק
השבים בתשובה יתקבלו בעולם של
משיח, עם ישראל הקץ בא, ואיתו
המלחמה הגדולה בעולם, עכשיו זה
הזמן לקפוץ על הרכבת של התשובה
לימות המשיח, עוד מעט הקץ בא,
ואיתו מלחמת העולם השלישית.

תהיה שואה גדולה ורק קדושי
ישראל ימלטו....

ולא ננוח ולא נשתוק עד אשר כל חולי עמו ישראל יתרפאו ממחלת הסרטן שהסיבה והגורם לזה הוא הפאה הנכרית! (כמו שאמרו גדולי ישראל הבית אהרן, והרב כדורי והרב יעקב יוסף זיע"א).

וכן הצדיקים מהדורות הקודמים הזהירו לפני השואה ואמרו שהשואה באה בגלל חוסר הצניעות כמו הפאה הנכרית וגילוי ראש בכלל, ובגדים קצרים (שרוולים קצרים, חצאית קצרה וכו').

אנחנו לפני שואה נוספת, ומי יצילנו? רק הצניעות שלכן בנות ישראל הקדושות, כמה דם צריך שישפך עד שנבין??? כמה ילדים וילדות קטנים צריכים ללכת? כמה חטאים הגברים צריכים לעבור??? כל ראייה אסורה בוראת עד עין למלאך המוות (והחיד"א היערות דבש, ומבואר בכתבי האר"י והחתם סופר זיע"א)

שמלאך המוות מלא עינים ומופיע לאדם שלא שמר את העינים בשעת המיתה ומיתתו ביסורין אבל אם שמר את העינים מיתתו קלה יותר ולא רואה את המלאך המוות (קרנות צדיק וראה באריכות 163 עלוני עלי עין), ומי גרם כל זה? אותה אשה שלא הלכה בצניעות! והלכה בפאה! ובשאר חוסר צניעות!

אבל האשה הצדקת שבמסירות נפש לבושה בצניעות ובמטפחת ומכסה את גופה כהלכה בבגדים ארוכים ורחבים וכו' היא מקיימת את העולם וכל הפיגועים שנמנעים – רק בגלל זה. וכמובן שתנצל מראית מלאך המוות (יערות דבש).

... כל העולם ירגש וירעד, ויעופו לכאן מיליוני טילים, ויהיה כאן חושך עצום ואפלה ועלטה ונח מצא חן בעיני ה', ועם ישראל ישכון לבטח בדד בלי הערב רב ורבני הערב רב, כולם לעשות תשובה, כי הסוף פה ממש ורק הקדושים ויראי האל באמת ימלטו - עם ישראל שובו אל ה' אלוקיכם בצום בבכי ומספד, והבינו כי הסוף ממש הגיע והמשיח עומד להופיע ורק קדושי ישראל ינצלו!! בואו ושרפו את הפאה, ותחזה עיננו בביאת המשיח!

כתב כ"ק האדמו"ר מהאלמין שליט"א: **חותמו של הקב"ה אמת**

וצריך לומר האמת במסירות נפש

המתירי איסורים שמתירים לכם לאכול בשר, תדעו לכם שלאכול נבילות וטריפות זה רק לאו.

אבל בשר שאינו מנוקר זה כמו לחיות עם אשה נדה - והרב המתיר לך שאינו יודע בין ימינו לשמאלו מה זה שחיטה ולא היה שוחט ולא בודק רק שקיבל מיליון \$ ובגלל זה מתיר לך איסורי כריתות תברח ממנו כי הוא המלאך המות שלך!!! עכ"ל

פיקוח נפש!!!

ראשי תיבות פאה נכרית שמביא את מחלת הסרטן כמו שאומר הרב כדורי זיע"א שהפאה גורמת סרטן.

וזה הניסיון האחרון לפני ביאת המשיח כמה שאנחנו אוהבים את ישראל ואת הקב"ה.

מחשבה וברית, שימרו על הצניעות, שימרו על הכשרות, רגע האמת בא!

שימחו יהודים משיח בא, הנה זה משיח בא, כולם לרקוד ולקפוץ, משיח בא, הנה משיח בא! כולם לרקוד ולקפץ בכל כוחכם, הנה זה משיח בא, הנה זה משיח בא תיכף ומיד ממש. הוא משיחא בן דוד האמת, הנה זה בא משיחא בן דוד הנה זה בא משיחא בן דוד, כולם לעוף באוויר, הוא משיחא בן דוד וכולם לקפוץ באוויר כולם לעוף באוויר ולרחף ולקבל פני משיחא בן דוד.

הנה זה בא משיח צדקנו, הנה זה בא גואלנו, קומו לכבוד משיחא בן דוד ועשו תשובה שלמה, קיפצו וריקדו ודגלו, משיח בן יוסף גם כן מופיע, הנה זה משיח בן דוד בא, כולם לרקוד ולקפץ! הנה משיח צדקנו, משיח בן דוד! הנה זה משיח הנה זה בא, כולם לרקוד בכל הכוח והמוח, הנה זה משיח בא, הנה זה משיח מתגלה בקרוב, דעו שתם הזמן, תם עידן הגלות, משיח מתגלה בקרוב ממש! כולם להבין שה' הוא האלהים אין עוד, דעו והבינו כי רק הוא האלהים, אין עוד מלבדו! דעו והבינו שמשח בא, דעו והבינו שמשח הנה הוא נמצא כאן והוא משיח, כולם לעשות תשובה ולהבין שמשח בא.

חידושים נפלאים

כתב ואמר רבי משה נוריאלי שליט"א וזה לשונו:

למה מי שכופר בתחיית המתים אין לו חלק לעולם הבא, כי אמרו חז"ל (סנהדרין צא): אמר רבי מאיר: מניין לתחיית המתים מן התורה,

הנה משיח מתגלה, הנה אנכי שולח משיחי נאמן ביתי, הנה הגיע זמן הגאולה, משיח בא, דעו כי משיח מתגלה בקרוב, דעו כי תם עידן הגלות, זהו! גאולה! שמחו צדיקים עילו וקיפצו דודים, לנו רק נשאר לעשות תשובה לעורר ולהתעורר, כי משיח חי בקרבכם, בקרבכם קדוש! שמחו יהודים! בואו יהודים קיפצו וריקדו הנה משיח בא!

וקיפצו וריקדו ישועתכם קרובה אין עוד מלבדו!!!

שימחו יהודים שימחו וגילו בה' אלקיכם - כי יבוא משיח בן דוד לעורר לבבות ישראל - אל אל אדון על כל המעשים - אנא שובו בתשובה שלמה לבורא עולם - שכל כך אוהב אתכם - ומחכה שתבואו אליו בכל כוחכם ונפשכם - ואמרו לו: "חטאנו צורנו סלח לנו יוצרנו" שימרו עינים מחשבה והברית - שימרו על קדושה לגמרי לגמרי!!! וככה תוכלו לקבל את מלכא משיחא בקרוב - שימרו לשון שימרו ולימדו את כל התורה והמצוות - וככה נזכה לגאולת עולם כהרף עין!!!

שימרו לשון, שימרו, כי הדיבור יקר מן הכל, ורק על ידי שמירת הלשון תזכו לעולם הבא, כי עיקר הזכיה לעולם הבא הוא בשמירת פיו וזה יותר מכל התורה והמעשים כי הפה הוא קודש קודשים (הגר"א ז"ל באגרתו).

הנה משיח בא, כולם לרקוד ולשיר בכל כוחם עד כלות הכוחות, צריך לרקוד אין סוף ריקודים בכל רגע ושניה לכבוד ה' יתברך ולכבוד משיחו, הנה משיח מתגלה - כולם לעשות תשובה, שימרו עינים

חידוש לחנוכה

לכאורה למה לא נדליק 8 נרות כל יום? כי אם נדליק 8 נרות כל יום אז גם לא יהיה מחלוקת בין שמאי להלל?

אלא אפשר לומר שמי שעושה שלום הוא בחינת אליהו, והוא נקרא עשיר, אבל העני שמא לא יהיה לו מספיק רק לנר אחד אז הולך ומוסיף, ואם יהיה לו עוד אז מוסיף והולך, וזה משיח שהוא עני, ונר אחד שלו זה כמו 8 נרות של העשיר.

ועוד חידוש: למה דווקא עצם הלז בסעודה רביעית, ניזונת לתחית המתים ולא בשאר הסעודות? אפשר לומר שסעודה רביעית זה כנגד דוד המלך, והוא מתעבר או שהוא בעצמו אוכל מהסעודה, כי הוא חי וקים, והוא אוכל בגשמיות גם כמו כל אדם. ומי שאוכל את הסעודה הוא נכלל בדוד המלך ומימלא קם בתחית המתים.

אנחנו נמצאים בתוך הניגון, כן צריך להזיז ידיים ורגלים ולהשתחרר ולרקוד.

מה פירוש "משנכנס אדר מרבין בשמחה" – היינו שצריך להרבות בשמחה מחודש אדר עד סוף השנה, ומאדר הבא עד אדר הבא אחרי זה ועד אין סוף. עד כאן לשונו.

לא עת היא לחשות. לא זמן הוא להתמהמה.... אחים ואחיות יקרים. הגיע זמן גילוי משיח בן דוד בעולם. הניסיונות ייגברו. באמונה ובדעת. אל נא תיפול רוחכם עימדו כעלה המתכופף בעת סערה ותינצלו. הרבו עליכם מוהר- וקיימו מצוות חסד. הרוצה לחזות בנועם ה' ולבקר

שנאמר: "אז ישיר משה" "שר" לא נאמר, אלא "ישיר" מכאן לתחיית המתים מן התורה, כי אמרו בזוהר הקדוש (תיקוני זוהר קיד):

'אתפשטותיה דמשה בכל דרא ודרא', היינו שמשה רבינו ע"ה נמצא בכל דור, ואם כן מי שלא מאמין בתחיית המתים – לא מאמין במשה רבינו, והיינו שלא מאמין שיש משה רבינו בכל דור, כי זהו תחיית המתים, שהוא נמצא בכל דור, ואם לא מאמין במשה רבינו, בצדיק שהוא חי גם עכשיו, אז אין לו חלק לעולם הבא, חס ושלוש.

ועוד חידוש: למה צריך להזכיר את מעשה מרים בכל יום, כי היא דיברה על משה רבינו, ומשה הוא בחינת הדעת, שהוא בחינת בית המקדש, כידוע מהגמרא (ברכות לג.) אמר רבי אלעזר: כל אדם שיש בו דעה כאילו נבנה בית המקדש בימיו, דעה ניתנה בין שתי אותיות, מקדש נתן בין שתי אותיות, אז יוצא שהיא דיברה על בית המקדש, ולכן לשון הרע החרוב את בית המקדש השני, איזה לשון הרע? הלשון הרע על משה רבינו.

שמעתי ששאלו את סבא זיע"א אם שנים נפגשים על מה ידברו? ענה ואמר: שישירו נ נח.

מה שלום גוג ומגוג? יש לו גג? או גיגת? הוא גם מתגגג על הגג?

ויש לו גיגיות שמתגעגעים עם געגועים לכל הגגות שלהם מתי שהם מתמוגגים על כל הגגות, עם הגגים בגגיות של הגוג, עם המגוג של כל המגוגים והגגיות, יחד עם הגגות של המגגיות עם המגוגים בגוגיות, עם הגגים והרעפים של גוג ומגוג.

בהיכלו ירבה בחסד וידון את חברו בכף זכות .
כל מי שיכול שיעשה כעת חסד עם אחד מבני משפחתו או מישהו שמכיר צריך שיעשו איתו חסד. מידת הדין מאוד מאוד מתוחה. וקליפת עמלק מנסה אותנו כעת ובגדול. ואם לא נרבה כעת בעשיית חסד עלול להיות מצב של גאולה מעל הטבע שזה לא בהכרח מצב חיובי. אז כולם!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! עושים עכשיו חסד עם אחד מבני המשפחה או החברים.

כנראה שאנחנו בערב ביאת המשיח....
אולי התגובה של חמאס תהיה חריפה לכל הארץ.... הזמן יגיד, אבל אין זמן לישון....
עורו והתעוררו בני ישראל, כי משיח בפתח, ובאמת רבינו מרן החתם סופר זיע"א מגלה למה יורים חיצים ובליסטראות.... בגלל פגם הברית והחוסר צניעות.... [בדרשות לחודש תמוז].

ולכן צריך מטפחת ברזל נגד הטיילים!

אני רואה שבכל הארץ מתחילים לפתוח מקלטים, אבל הנביא מגלה לנו מהו המקלט האמיתי - לך עמי בא בחֲדָרֶיךָ וְסָגַר דְלָתֶךָ בְּעֶדְךָ חֲבִי כְמַעַט רָגַע עַד יַעֲבֹר זָעַם: (ישעיה פרק כו, כ)

לך עמי - זה הפסוק אמר במלחמת גוג ומגוג שתהיה צרה לישראל מעט זמן, אמר דרך משל: לך עמי בא בחדריך וסגור דלתך בעדך, וזה משל להסתר במעשים טובים ובתשובה שלמה, כי כמעט רגע יהיה הזעם ויעבור, והטובים ימלטו, כמו שאמר: כל הנמצא כתוב בספר. (רד"ק) בשורות טובות!

בס"ד, חידושים על תורה ג' בליקוטי מוהר"ן קמא

התורה מתחילה - "הנ"ה" - בגימטריא 60 היינו שישים בתיים, רמז לש"ס - שישים מסכתות, "הנה מי ששומע נגינה" - ראשי תיבות משנה, כי מועיל לימוד תורה שבעל פה, והמפרשים [פרפראות לחכמה] על התורה ג' הסבירו שגם מועיל לימוד המשנה בכלל, לא רק גמרא, לשמיעת נגינה מכל מנגן.

בואו נעשה תשובה, הנה זה משיח בא, כולם לרקוד ולקפץ משיח צדקנו מתגלה בעולם, הכונו לביאתו, הכונו להתגלותו, שימרו עינים, שימרו עינים וככה תזכו לראות משיח ובית מקדש והגאולה!!!

יום אחד נקום בבוקר, ונראה שקמנו לעוד יום בימות משיח, ונאמר היינו כחולמים, ונשמע מעיה"ק ירושלים ברכת המלך הקדוש, ובעיני שכלנו תראה כל חשכת הגלות כימים אחדים, שכבר נשכחו מאיתנו מחמת אור הגאולה המופלא, וההכנה לימות חיי העולם הבא, שכבר מאיר אור השכינה ומשמח הנשמות!!!

ב"ה חלמתי בשבת (נראה לי או ביום ראשון) שתהיה התקפה של טילים ופיגועים - ועכשיו אני מבין את החלום... אהה!!! ניתנה נבואה לשוטים...

אז עכשיו צריך לפעול בכל הכח דקדושה, כי צה"ל אין להם שום כח מעצמם, רק מהתשובה ותפלה ותורה ומעשים טובים של עם ישראל!!!

על בית ה" (תפילת חזקיהו בספר ישעיה).

וזהו העניין שהמנגן הכשר מייחד קודשא בריך ושכינתיה שהם שני הציפורים בהנ"לף ובונה מלכות דקדושה וכו'.

ושמעתי (מהרב גיא צבי מינץ שליט"א) לבאר על פי זה את תחילת מעשה הראשון מאבידת בת מלך שהמלך הוא עניין מלכות דקדושה וכו' ששה בנים - שש עזקאין (טבעות) שבצוואר, והבת - היא הבת קול וכו' והיינו הוא עניין הניגון וכו'.

***

הנה משיחכם בא, הן גאלתי אתכם, משיחכם בא, כי יבוא משיח ואתם נגאלים לעולמי עד...

קיפצו וריקדו עם קודשי, שמחו עד בלי די, שכינה תבוא, דעת התקווה, אז יבוא משיח, אז הגאולה! עשו תשובה, תשובה אמיתית!

חורבן בית המקדש היה עבור פגם העינים

לא נחרב בית המקדש ולא גלו ישראל בין "עין" אומות, אלא בעבור פגם העינים, כמו שאמר ישעיהו הנביא (פרק ג' פסוק ט"ז), "ומשקרות עינים הלוך וטפוף" [הוא פאה נכרית], ולכן העונש ביסעיהו פרק כ"ט "הוי אריאל אריאל" בפסוק יוד, "כי נסך עליכם ה' רוח תרדמה ויעצם את עינכם" רח"ל, ומתנחמים בתקון העינים כמו שנאמר על ידי אותו הנביא (ישעיהו נב, ח) "כי עין בעין יראו בשוב ה' ציון". (טוב עין)

ידוע אשר בעין נמצא כל העולם כולו, הלוברן בעין שמקיף את

וההמשך "כמו שיתבאר" למה נקט הלשון הזה דווקא ולא כמו שנבאר וכדומה, כי הוא אותיות בראשית שהם אותיות שיר תאב [כמו שאומר הזוהר הקדוש בתיקוני זוהר ובזוהר חדש] שהקב"ה אוהב ותאב כביכול לשמוע שירה, במיוחד מישראל.

בהמשך מובא הפסוק "ולחושך קרא לילה" שזה ראשי תיבות "קול" היינו קול הנגינה וכו'.

רבינו ז"ל מדבר כאן על עניין הציפורים, משמם נמשכת הנגינה, וידוע בסיפורי מעשיות בהמעשה מז' בעטלירס, במעשה מיום ד' עם הבעטליר הרביעי עם הצוואר העקום, על עניין הקול ועניין הציפורים שנאבדו אחד מהשני וכו' ובלילה היו מייללים אחד להשני, וידוע בליקוטי מוהר"ן (א, רכו) שניגוני הרשעים הם מעניין יללה, ורבינו ז"ל אומר במקום אחר, ש"תלמוד" בגימטריא "לילית" וכו' שהוא כנגדה להכניעה, אז לכן ניגוני הרשעים שהוא מעניין יללה, וכנגד זה לימוד התורה בלילה, שעל זה נאמר: "ובלילה שירה עמי" והפוך יללה הוא הללי (כמו שאמר רבינו ז"ל), וזה כנגד מה שרבינו ז"ל מביא על לימוד התורה שבעל פה, שמושכי עליו חוט של חסד ביום, וזה העניין דווקא של ציפור, קן ציפור ששם נשמת משיח בן דוד (כידוע מזוהר הקדוש, שמות ז), ולכן ציפור בגימטריא דוד בן ישי, ורבינו ז"ל אומר כאן ששורש הנגינה היא ממלכות דקדושה, שמשם דוד המלך וכו' וזה עניין שכתוב: "גם ציפור מצאה בית" שהוא בית התפילה, "ונגינותי נגן כל ימי חיינו

ואסור לאדם לקרוץ בידי וברגליו או לרמז בעיניו לאחת מן העריות או לשחוק עמה או להקל ראש, ואפילו להריח בבשמים שעליה או "להביט ביפיה" אסור וכו', עכ"ל.

וכן כתב שם הרמב"ם בהלכה הנ"ל, וז"ל: והמסתכל אפילו באצבע קטנה של אשה, ונתכוון ליהנות, כמו שמסתכל במקום התורף, ואפילו לשמוע קול ערה או לראות שעה אסור עכ"ל.

כתב הגר"י קנייבסקי זצ"ל (מרוך הסטייפלער) בקריינא דאיגרתא (סי' קסד) דאם מגיע מראה בעלמא לידי הרהור בה וביופיה אסור גם בזה.

אולם, כתב בפלא יועץ (מערכת עריות) אסור ראית הנשים הוא חמור מאד וחשוב כזנות, שכן כתוב (במדבר טו לט) ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם אשר אתם זנים אחריהם. ומתגלגל בעוף הנקרא "ראה".

וכתב הרמב"ם שנקרא משומד לדבר אחד, ועל מי שאינו מסתכל בנשים אומר הקדוש ברוך הוא הדין דידי [זה שלי] (ירושלמי ברכות פ"א, ה"ה).

ואסור ההסתכלות בנשים הוא אפלו אם אין לבבו פונה להרהר הרהורים רעים, מכל מקום הראיה פוגמת בעיני הנפש, ומתוך כך עינינו חשכו מראות במשכלות, וזה יצר באנוש בראותו אשה שרוצה להכירה, וצריך לדחוק את עצמו ולהיות עוצם עיניו מראות ברע, ולפם צערא אגרא עכ"ל:

אפילו באשה צנועה - ראייה בעלמא לפי תומו אסורה מצד המוסר ובספר מנחת שמואל הוכיח דאדם חשוב יש לו ליהרר בכל גווני. וכתב הפמ"ג

האישון, זה ים אוקיאנוס שמקיף את העולם, השחור שבעין זה היבשה, והאישון שבאמצע העין זה ארץ ישראל, ביהמ"ק ובית קדש הקדשים, לפי זה בפגם שאדם פוגם בעיניו מטיל מום בקדשים ופגם לכל הבריאה כולה, ה' יצילנו.

גודל חיוב שמירת עינים

בתורה הקדושה אמר האל יתברך שמו (דברים כג, י) "ונשמרת מכל דבר רע", ודרשו חז"ל במסכת עבודה זרה (דף כ') שלא יסתכל אדם באשה נאה אפילו פנויה, ובאשת איש אפילו מכוערת, ומקשה בגמרא שם על ר' שמעון בן גמליאל ור' עקיבא שראו כותית נאה וברכו ברוך שככה לו בעולמו, [ומקשה] הלא אסור לאסתכלי באשה, ומשני [ומתרצת] הגמרא קרן זוית הוה. ופירש רש"י ז"ל דאינו רואה אותה מרחוק שיעצים עיניו עכ"ל.

ואם כן הרי מפורש להדיא דאם אדם רואה אשה מרחוק צריך שיעצים עיניו, והר"ף והרא"ש מביאים גמרא זו להלכה.

וראה בתוספות בעבודה זרה (שם) כתב בד"ה שלא יהרהר וז"ל: האי קרא ד'ונשמרת' דרשה גמורה היא, ולא אסמכתא. וכן פירש"י ז"ל במסכת כתובות (מ"ו) ד"ה ונשמרת וז"ל: וכל מקום שנאמר "השמר" "פן" ו"אל" אינו אלא לא תעשה, עכ"ל.

הרי להדיא שהיא לא תעשה גמורה, ואתינן עלה שעל פי דעת תורה הקדושה, אם אדם רואה אשה הולכת צריך להעצים עיניו, ואם לא עובר בלא תעשה כנ"ל.

וכן כתב הרמב"ם ז"ל (פכ"א מהלכות איסורי ביאה הלכה כ') וז"ל:

בקבע לית לן בה [אין בזה בעיה],
ואינו נראה.

אלא כל הבטה בעולם באשת איש
אסורה והוא הדין לכל אשה שהיא
אסורה עליו משום ערוה עכ"ל

והבאתיו לעיל ביומא דף פ"ב
מקונטרס זה ע"ש.

והשתא אי איתא לסברת יש אומרים
דרך העברה מותר אמאי אצטרך
לשני [לתרץ] קרן זוית, הואי לשני
[לתרץ] דהאסור הסתכלות בקבע
ורשב"ג דרך העברה ראה. אלא מוכח
דרשב"ג לא חזא [ראה] אלא דרך
העברה והיה באונס דקרן זוית הואי
ודוק. עכ"ל מרן החיד"א זיע"א וכן
הובא בשדי חמד.

וכן מצאתי בקונטרס דרך הקודש
המחובר לספר אזהרת שבת שכן
מצא בפנקסו של ר' ליב חסיד
מקעלם זצ"ל שזה [המובא לעיל]
ראיה שאין עליה תשובה שאסור
להסתכל בשום אשה בשום אופן,
אפילו בהעברה בעלמא עכ"ל ק.

וכך כתב במשנה ברורה בביאור
הלכה בסימן רכ"ה: דלענין אשה
אפילו סתם הסתכלות אסור יעויין
שם שמביא גם כן ראיה זו דבאשה
אפילו סתם הסתכלות אסור, דהיינו
הסתכלות בעלמא גם כן אסור עכ"ל

וכך כתב הרב הגאון מרנא ורבנא
רשכבה"ג בעל הפלאה והמקנה זצ"ל
(בספרו היקר נתיבות לשבת על אבן
העזר סימן כ"א סעיף ג') וזה לשונו
שם: ובאמת נראה דאין חילוק בין
ראיה והסתכלות שהרי אמרו
(בעבודה זרה כ') ולאסתכלי מי שרי

דבמקומות שדרך להיות מכוסה [כגון
זרועותיה וכהאי גוונא שאר מקומות
הגוף] אף ראייה בעלמא אסור וכתבו
הפוסקים דבתולות דידן בכלל נידות
הם משיגיעו לזמן ווסת ובכלל עריות
הם: (משנה ברורה סימן ע"ה ס"ק נ')

והגאון מרן החיד"א בספר פתח
עינים (על ע"ז כ' ע"א) כתב בשם
קדמון להחמיר אפילו בראיה
בעלמא, וכן הוכיח הרב חיד"א (עין
זוכר ערך הסתכלות) שלענין איסור
הבטה אין נפק מינה ואפילו ראייה
בעלמא אסורה.

מרן הרב חיד"א (שם במסכת עבודה
זרה כ') שכתב שם בשם קדמון אחד
דיש ראייה מגמרא מפורשת שאסור
להסתכל בנשים אפילו בהעברה
בעלמא, מעשה דרבן שמעון בן
גמליאל ורבי עקיבא שראו כותית
נאה וברכו "ברוך שככה לו בעולמו".

ומקשה הגמרא שם 'ומי שרי
לאסתכלי באשה [האם מותר
להסתכל באשה]? הא כתיב [כתוב]
"ונשמרת מכל דבר רע" - שלא
יסתכל באשה נאה ואפילו פנויה,
ובאשת איש ואפילו מכוערת'. ומשני
[ומתרתצ] 'קרן זוית הוי', והראיה
היה באונס. ומזה ולא משני
[מתרתצ] דלא הסתכלו, אלא ראו
[הביטו] בהעברה בעלמא. שמע מינה
מזה דאפילו בהעברה בעלמא גם כן
אסור להסתכל על שום אשה
[אסורה].

וזה לשונו: נראה להביא ראיה מכאן
למה שראיתי בפוסק אחד קדמון
בחיבור כ"י [כתב יד] כולל כל הדינין
הנהוגים כתוב על קלף וזה לשונו
הסתכלות בנשים יש אומרים דרך
העברה כלומר שאין הראיה בהם

וכו' ומשני קרו זוית הוי וכו' עכ"ל
והיינו כנ"ל.

וכן פסק בספר בני ציון וזה לשונו:
ואיכא למידק מהא דאיתא ב[מסכת]
עבודה זרה (ד"ב) במעשה דרשב"ג
שראה גויה אחת נאה ביותר אמר
מה רבו מעשיך ה', ואף ר"ע ראה
אשת טרונסרופוס הרשע וכו',

ופריך [ומקשה] ולאסתכולי מי שרי?
מיתבי ונשמרת מכל דבר רע שלא
יסתכל אדם באשה נאה וכו'.

ומאי קושיא? הא רשב"ג ור"ע ראו
רק ראייה בעלמא, ובודאי לא
הסתכלו בהן ביותר ובהתבוננות,
ואנן לא יסתכל אמרינן דהיינו הבטה
בהתבוננות, ומאי קושיא מהסתכלות
על ראייה?

ונראה דגבי עריות שאני [שונה],
דנפשו של אדם מחמדתן ולפיכך
צריך לחתרוק מן חנשים מאד מאד
כמ"ש הטור בסימן כ"א [וכן נפסק
בשו"ע שם], ולכן אף ראייה בלי
התבוננות יש לאסור.

לפי שגם בראייה יבא להרהר בה,
ובכלל לא יסתכל הוא. ומתרץ שם
קרון זוית הוא, ופרש"י שאינו רואה
אותה מרחוק באה כנגדו שיעצם
עיניו. וראה אותה במקרה בעלמא.
אבל להתכוין לראותה אסור אפילו
בלי הבטה יתירה, משום הרהור, מה
שאינן כן לענין ראייה בקשת ובדמות
עכו"ם ראייה בעלמא בלי התבוננות
מותר. עד כאן

וכן נהג ר' מתיא בן חרש. (בן איש
חי)

ווכן פסק בשלחן הטהור (לר' יצחק
אייזיק יהודה יחיאל ספרין מקומרנא
זיע"א) אפילו אצבע קטנה של אשה
אסור להסתכל, ובפניה אפילו ראייה
בעלמא.

ועל כל פנים איסור חמור הוא אפילו
ראייה בעלמא. (שדי חמד)

'זכעת יאמר ליעקב דלאו דוקא
בראיית הנאה אסורה אלא אף בלא
הרהור ועבירה איכא איסורא לנפש
היקרה וכן כתב הרב מנחת יוסף
(מצות ל"ת בעינים) משם 'המקובלים
וז"ל "המסתכל בנשים אף שלא ידמה
לשכלו לעבור עבירה, מכל מקום
יצויר בשכלו הצורה ההיא ויפנום
אותו ויורידהו ממעלתו, כי הצורה
המצטירת בשכל תפעול בו, וזהו
טעם 'אל תפנו אל האלילים' כי
הצורה ההיא פוגמת השכל וכן זהו
הטעם שאסור להסתכל בפני אדם
רשע" (סמא דחיי, רבי רפאל בן
גבריאל - נורצי)

ועיין בסמ"ע בחו"מ סימן קנ"ד ס"ק
י"ד שמסיק שם שהסתכלות הוא
הסתכלות בעלמא בלא כוונת ראייה
וקטן מן ראייה ע"ש

בעינים: ירגיל עיניו שלא
להסתכל בשום אשה אפילו ראייה
בעלמא, ואזי יהיה מושגח שלא יראו
עיניו שום דבר רע כלל, שאם יעברו
לפניו אלף נשים לא יראה אותם
כלל, והכל מבואר בספרי המוסר..
(תולדות יעקב יוסף וכן בסוף ספר
היכל הברכה - קבלה מרבינו
הבעש"ט הקדוש)

וכתב בהנהגות של הגה"ק ר' חיים
אריה לייב מסטאוויסק זצ"ל חברו

דין תורה על שמירת עינים האמונה בשכר ועונש היא מיסודי תורתנו הקדושה

ויש מצווה של יראת העונש. שהיא ראשית העבודה. (ר' חיים ויטאל, מאור ושמש, רבי נחמן מברסלב [שיחות הר"ן ה'])

למה לא אמרו לי?

הִידְעָתָּ? מִי שֶׁלֹּא שׁוֹמֵר אֶת הָעֵינַיִם
שִׁיחֵהָ בְּכָל דְּרָגָה רוֹחֵנִית שִׁיחֵהָ
יִצְטָרֵף לָתֵן אֶת הַדִּין בְּבֹא הַיּוֹם!

שום דבר לא יעזור לך ביום הדין!
אפילו תלמד את כל התורה כולה
ותעשה הרבה מצוות וחסד כמו
משה רבנו ע"ה, לא תנקה מדינה של
גיהנם!!!! (ברכות סא.)

רק תשובה שלמה, וקבלה לעתיד -
הם הסניגור שלך ביום הדין!!!

ועכשיו שאתה יודע מהאיסור -
חובה עליך לפרסם את עניין שמירת
עיניים, בכל דרך שרק אפשר!

כדי להציל אותך ואת ישראל מדינה
של גיהנם!!!

אמר ר' שמעון בן לקיש מאי דכתיב
(תהלים מט, ו) "עון עקבי יסבני" -
עונות שאדם דש בעקביו בעולם הזה
מסובין לו ליום הדין (עבודה זרה
יח.)

הוי מחשב שכר עבירה כנגד הפסדה!
(רבינו הקדוש, אבות פ"ב) ולפני מי
אתה עתיד ליתן דין וחשבון לפני
מלך מלכי המלכים הקב"ה! (אבות ג,
א)

של החפץ חיים זצ"ל (מובא בהקדמת
ספר שו"ת של הגאון הנ"ל) לזרז
עצמי ולהזהר מאד מאד שלא
להסתכל בנשים בשום אופן אפילו
בהעברה בעלמא (שגם זה אסור
כדמוכח בע"ז דף כ' ע"א במעשה
דר"ע דמשני הגמרא זוית הואי,
והיה ראייה לאונסא, ולא משני דלא
הסתכל אלא ראה בה בהעברה
בעלמא ודלא כמחבר אחד) שלא
כטעותי עד כה, ולהרהר בתשובה על
זה.

ולהזהר מאד לבטל תיכף כל הרהור
המביא לידי גירוי יצה"ר, לבטלו
בהתבוננות בעונש הרהורי עבירה
שקשה מעבירה, ולהסיע את עצמי
תיכף להסתכל ביראת ה' ורוממותו
עד בלתי תכלית.

ולהכניס בלבי אהבתו, כי יתירה
אהבתו מאהבת נשים, וזה מבטל זה,
ואם זה לא זה. ולהזכיר לעצמי דברי
החכם ברוח קדשו (שה"ש י"א) "כי
עזה כמות אהבה קשה כשאויל קנאה
רשפיה רשפי אש שלהבתיה",
ולהתבונן בפירוש הכתוב, ולהתדבק
אליו בכל היכולת ולבקש תמיד
מהש"ת על כל זה, עכ"ל.

וכן נפסק באגרות משה חלק אר"ח
ח"א סי' מ: "...על כל פנים ודאי
אסור להסתכל באשה אפילו
במקומות שדרך להיות מגולות
כשמתכוין לראותה... וכן כשבאה
אשה לשאול שאלה בענייני איסור
והיתר מחוייב להשתדל שלא להביט
בפניה כדי שלא יבוא ליהנות ח"ו
מהראיה, וכן בכל מקום שפוגע
בנשים."

בית דין: לא מדבור פה על שום דרגות. מדובר באיסורים מפורשים בתורתנו הקדושה מפי ה' יתברך מלך הכבוד, והתורה נתנה לכל איש ישראל ולא תשתנה בשום זמן ומקום. ואם אתה לא מאמין בזה אתה נחשב לכופר! והרמב"ם הקודש כותב בפירושו על סנהדרין (פרק חלק) שמי שלא מאמין ב"ג עיקרים:

יצא מן הכלל וכפר בעיקר, ונקרא צדוקי ואפיקורוס וקוצץ בנטיעות, ומצווה לשונאו, ועליו נאמר "הלא משנאך ה' ואשנא".

ומסתבר שאין לו חלק לעולם הבא.

אברך חשוב: אבל לא היה לי אייפון ח"ו ואני מעולם לא הסתכלתי באינטר - חטא, ולא יודע אפילו מה זה, רח"ל, ואין לי אפילו מחשב בבית, תהילה לאל!

בית דין: אבל הלכת ברחוב עם עינים פתוחות וראש מורם!

וכתוב "איש או אשה כי יפלא לנדר נדר נזיר" (ו ב) - כתב הרמב"ם: מדברי סופרים שאסור לנזיר לעמוד במושב שותי יין, ויתרחק ממנו הרבה, שהרי מכשול לפניו. אמרו חכמים: לך לך אמרין לנזירא, סחור סחור, לכרמא לא תקרב (ע"ז ז.ו). נזיר - סביב לכרם לא יקרב! (ה' נזירות פ"ד ה"י).

הלכה זאת, שאסור לנזיר לעמוד במחיצתם של שותי יין, אינה חומרא גרידא או הידור מצוה, אלא היא איסור מדברי סופרים, שאסור לו לאדם להתקרב למקום מכשול. כמה

ועכשיו לא יהיו שום תירוצים. שם אין משחקים. ומה יועילו כל התירוצים, ואמתלאות שמקורם בשקר, הרי האמת הוא האמת, הרי האמת הוא האמת! ואי אפשר לטשטשו ולדחותו, ומוכרח אני לשנות את דרכי מעתה!

כי לצערנו הרבה חושבים שזה חומרה וחסידות ולא היא! ונכשלים באיסורי דאורייתא חמורים ביותר ומלאך המוות משבר העיניים בקבר כנזכר בזוהר... (הובא בקב הישר)

מי רוצה לנסות? אני לא ממליץ לאף אחד....

דין תורה בבית דין של מעלה על שמירת עיניים (נכתב על אברך חרדי, אבל מדובר גם על כל יהודי)

פלוני בן פלוני אברך חשוב שקדן ולמדן ומתמיד עצום, גריס באורייתא תדירא הלך לבית עולמו. וכבוד גדול עשו לו במותו, והספדים מרובים. כי היה שקדן גדול בתורה הקדושה. אבל - האמת נתגלתה בבית דין של מעלה.

בית דין: למה לא נזהרת על שמירת עיניים?

אברך חשוב צ"ל:מה? זה! זה חומרא גדולה וחסידות עצומה, זה שייך לחסידישער אברכים, אדמור"ם, מקובלים וכו'

בית דין: אוי לך ואבוי לך, הלא זהו איסור דאורייתא!

אברך חשוב: אבל זה דרגה גדולה. ואני לא אוחז בזה וכו'!

מחייבים אותנו דברים אלו ביחס להסתובבות ברחובות ושוטטות בערים המלאים במכשולים מרובים, ביחוד בעבירה של 'ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם!' (במדבר טו לט).

לפיכך, גם אם נאלצים מכורח הנסיבות ההכרחיות לעבור ברחובות הערים, עלינו להיות ערים לגודל המכשולים הנקרים לפנינו, ולהשתדל להמעיט בכך ככל האפשר, אלא ללכת סביב סביב למקומות המכשול. כי העיקר הוא כלשונו של הרמב"ם - להתרחק ממקום המכשול מרחק רב !

בבא בתרא (נ"ז:) משבחים: "ועוצם עיניו מראות ברע", אמר רב חייא בר אבא: זה שאין מסתכל בנשים בשעה שעומדות על הכביסה".

מסתפקת שם הגמרא: "היכי דמי, אי דאיכא דרכא אחריתא רשע הוא. אי דליכא דרכא אחריתא אנוס הוא". מסביר הרשב"ם: הרי ברור לחז"ל שכאשר ישנה אפשרות לאדם לא להסתכל, והוא כן מסתכל, הרי זה רשע, ומה החידוש?

אלא חידשה הגמרא, שאפילו אחד שעצם עיניו, ולא ראה דבר - אם היה יכול לא לעבור שם כלל - גם זה נקרא רשע!

אם כן, את מי משבחים שלא מסתכל?

מיישבת הגמרא: "לעולם דליכא דרכא אחריתא ואפ"ה מיבעי ליה למינס נפשיה". אפילו אדם שאין לו דרך אחרת, והוא אנוס, חייב עדיין לעשות כל מאמץ להמנע מהסתכלות.

מובא ברשב"ם (בבא בתרא נז ע"ב) דאי איכא דרכא אחריתא רשע הוא, שההולך במקום שנשים מצויות אף שאינו מסתכל בהם נחשב רשע על שהלך במקום שיכל לחטוא, שלכאורה תמוה הוא, שלמה יחשב רשע אחר שאינו מסתכל, והטעם הוא שכיון דלא חש להזהר מסכנת החטא וקירב עצמו עד החטא

אברך חשוב זצ"ל: אבל, איפה כתוב שצריך לשמור על העיניים?

בית דין: כך ציווה מלך מלכי המלכים ה' יתברך ומפורש בפסוקים: (במדבר ט"ז) "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם" ונשמרת מכל דבר רע"

אברך חשוב: אבל - שכחתי!

בית דין: קראת קריאת שמע בכל יום?

אברך חשוב: כן הקפדתי בזמן המגן אברהם!

בית דין: טוב שהקפדת לקרות קריאת שמע בזמנה, אחרת היית בנידוי כמו שכתוב בזוהר הקדוש!

ידוע מה שאמרו בגמ' כל הקורא קריאת שמע בלא תפילין כאילו מעיד עדות שקר בעצמו וכן אמרו בזוה"ק על הקורא ק"ש בלא ציצית וכ"כ במשנ"ב על הקורא קריאת שמע בלא אהבת ה', וכן יש לומר על הקורא קריאת שמע ואינו מקפיד על גדרי הקדושה וכתוב מלא דיבר "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם אשר אתם זונים אחריהם! למען תזכרו ועשיתם את כל מצוותי והייתם קדושים לאלקיכם!"

**אברך חשוב: מי אמר שזה דאורייתא
אולי זה אסמכתא בעלמא?**

אפילו להסתכל בבגדי צבע של אישה
שהוא מכירה אסור"

וכן החינוך מצווה שפז ומנה אותה
כמצווה תמידית. הסמ"ג (ל"ת ככו),
טור, שולחן ערוך אבן העזר(סימן
כא') מביאים דברי הרמב"ם להלכה,
וכן הסמ"ג (מצווה לג') מונה אותה
במניין תר"ג מצוות, וכן מובא
ב"חרדים".

ואסור להסתכל אפילו פחות מטפח.
(עיין שו"ע סימן ע"ה ס"א)

אברך חשוב: אבל סמכתי על ההיתר!

בית דין: איזה היתר?

אברך חשוב זצ"ל: העובר עבירה
ושנה בה - נעשית לו היתר!

בית דין: אין שום היתר!

כתב בשערי תשובה (א, ה) כי השונה
בחטאו, תשובתו קשה, כי נעשה לו
החטא כהיתר, ובזה כבדה מאד
חטאתו: כי השונה בחטאו, תשובתו
קשה, כי נעשה לו החטא כהיתר,
ובזה כבדה מאד חטאתו:

כמו שנאמר (ירמיהו ג ה): "הינטר
לעולם אם ישמר לנצח? הנה דברת
ותעשי הרעות ותוכל"; באור ותוכל,
כי הרעות נעשות לך כהיתר וכדבר
שהוא ביכולתך וברשותך, מלשון
(דברים יב יז): "לא תוכל לאכל
בשעריך מעשר דגנך ותירשך ויצהרך
ובכרת בקרך וצאנך וכל נדריך אשר
תדר ונדבתיק ותרומת ידך", שתרגומו
"לית לך רשו".

ואמרו רבותינו זכרונם לברכה (יומא
פז:): "כיוון שעבר אדם עבירה ושנה
בה, נעשית לו כהיתר".

**בית דין: רבינו יונה מונה את זה
כלאו דאורייתא הוזהרנו בזה שאל
יסתכל אדם באשת איש ובשאר
עריות פן יוקש בס. (בשערי תשובה
שער ג' אות סד)**

ובאגרת התשובה: אסור להסתכל
באשת ואפילו מכוערת מן איש
התורה שנאמר ולא תתורו אחרי
לבבכם ואחרי עיניכם. ואסור
להסתכל בפנויה מדברי קבלה
שנאמר (איוב א, לא) ברית כרתי
לעיני ומה אתבונן על בתולה. וכל
המסתכל באשת איש מכשיל
ומכחיש כח יצרו הטוב, והודו נהפך
עליו למשחית.

אברך חשוב זצ"ל: זה רק רבינו יונה
מי עוד?

בית דין הובאו דבריו בבית יוסף
(סימן כא) והדברים מבוארים
ברמב"ם בהלכות איסורי ביאה (פרק
כא הלכה ב'): "להביט ביופייה אסור,
ומכין למתכוון לדבר זה מכת מרדות.

והמסתכל אפילו באצבע קטנה של
אישה ונתכוון ליהנות- כמי שנסתכל
במקום התורף".

והמרצה מעות לאשה מידו לידה כדי
להסתכל בה **אפילו יש בידו תורה
ומעשים טובים כמשה רבינו לא
ינקה מדינה של גיהנם!** וכמו ששנו
חכמים בברכות ס"א ע"א, ואפילו
בציור ותמונה של אשה אסור
להסתכל.

ועוד שם בהלכה כא': "אסור להסתכל
בנשים בשעה שעומדות על הכביסה.

"דוד המלך ע"ה אמר בתהלים (ק"ט, לז): "העבר עיני מראות שוא בדרכיך חייני". דוד המלך עליו השלום רמז לנו שיותר טוב לאדם להעביר ולקח עינו קודם שיראה בהם דבר שוא ותפל רחמנא ליצלן!

והרהורי עבירה והסתכלות נשים - טוב המוות מהחיים. (יערות דבש)

אברך חשוב זצ"ל מה כל כך חמור בזה?

בית דין: הרמב"ם (בפרק ד' מהלכות תשובה הלכה ד') מנה עשרים וארבעה דברים המעכבים את התשובה, וכתב, שאחד מהם המסתכל בעריות, ומעלה על דעתו שאין בכך כלום, שהוא אומר: וכי בעלתי או קרבתי אצלה?! והוא אינו יודע שראיית העיניים עוון גדול הגורם לגופן של עריות, שנאמר: "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם" אסור ראית הנשים הוא חמור מאד וחשוב כזנות, שכן כתוב (במדבר טו לט) ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם אשר אתם זנים אחריהם. ומתגלגל בעוף הנקרא "ראה". וכתב רבינו יונה שנקרא משמד לדבר אחד, ועל מי שאינו מסתכל בנשים אמר הקדוש ברוך הוא הדין דידי (ירושלמי ברכות פ"א, ה"ה) (פלא יועץ ערך עריות)

עוד כתב רבינו יונה. (שערי תשובה פרק א' אות ו:) ועתה בינה שמעה זאת כי הוא עיקר גדול. אמת כי יש מן הצדיקים שנכשלים בחטא לפעמים. כענין שנאמר (קהלת ז) כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. אכן כובשים את יצרם מאת פניהם. ואם יפלו בחטא פעם

ואמרו רבותינו זכרונם לברכה, על איש שעבר עבירה ושנה בה, כי מכאן ואילך, אם יחשוב לעשות העבירה, ונאנס ולא עשאה - מחשבתו הרעה מצטרפת למעשה, ועליו נאמר (ירמיהו ו' ט): "הנה אנכי מביא רעה אל העם הזה פרי מחשבותם".

אברך : חשבתי שזה מצווה!

בית דין: למה?

אברך: כי בפעם השלישית נעשית לו כמצווה (בשם גדול אחד זיע"א)

בית דין: זאת לא מצווה זאת עבירה גדולה וחמורה, ואתה עוד תשלם על זה ביוקר!

אברך חשוב זצ"ל זה כל כך חמור?

בית דין: זה יהרג ואל יעבור!
רבינו יונה (בפירושו לאבות פ"ג מ"א) עיין שם שהסתכלות באשת איש הוא מתולדות גילוי עריות שיהרג עליהם ואל יעבור (וראייתו מסנהדרין עה. ע"ש).

וז"ל הרמ"א בדרכי משה (יר"ד קנ"ז סק"ג) "...ליהנות מאליל או לאו של גילוי עריות יהרג ואל יעבור דאמרינן סוף בן סורר ומורה [סנהדרין שם] מעשה באחד שנתן עינו וכו' ואמרו חכמים ימות וכו' ע"ש באורך.

וכן הוא בשו"ע שם ברמ"א וז"ל "וכל איסור עבודת כוכבים וגילוי עריות ושפיכות דמים אע"פ שאין בו מיתה, רק לאו בעלמא, צריך ליהרג ולא לעבור (ר"ן פרק כל שעה ופרק בן סורר ומורה)" וע"ש בש"ך ס"ק י.

אחת לא ישנו לו. ונקוטו בפניהם.
וחוזרים בתשובה.

לבטלה. או במקום שאינו טהור. או בידים לא נקיות. והעלמת עין מן העני. ולשון הרע. ושנאת חנם. וגבהות הלב. ונתינת חתית. והסתכל בעריות. וביטול תלמוד תורה כנגד כולם. ורבות כאלה. כתבנו מקצתם אצל בני הדור להזכירם ולהזהירם.

וכן ראוי לכל בעלי תשובה לכתוב במגלת ספר הדברים אשר נכשלו בהם. והמצות אשר קצרו בקיומם. ולקרוא בספר זכרונותם בכל יום:

משתמע מזה שמי שלא זהיר לשמור על העינים הוא מומר לדבר אחד. וכתב החיד"א זיע"א (עבודת הקדוש) וכתב רבינו יונה דהמסתכל נשים הוא **משומד** לדבר אחד, וזה מן הדין. ומומר לדבר אחד הריהו מומר לכל התורה כולה! (עיין חולין ד. בכורות ל. סנהדרין דף כז.)

ולא עוד אלא שנקרא מחלל את ה' שהנה בחפץ חיים (לאוין ו) הביא מספר יראים לרבי אליעזר ממיץ (מצוה ו) וז"ל: "דכתיב בפרשת אמור ולא תחללו את שם קדשי, ומקרא זה נוקב ויורד עד תהום, ועל לאו זה ידו כל הדווים כי חילול השם ישנו בכמה דברים ואין להם שיעור שכל המבזה אפילו מצוה אחת ומיקל כלל בכבוד שמים נקרא מחלל השם! עד כאן הבית דין.

וההתחלה וההמשך מובא בסוף ספרי "בנתיבות נהרות השמחה" שיזיכית להוציא לאור בעזרת השם יתברך.

תפילות לשמירת עיניים

רבון העולמים, "אתה האל עושה פלא הודעת בעמים עוץ, גאלת בזרוע עמך, בני יעקב ויוסף סלה". מודה אני לפניך על כל החסדים

אך כל אשר אינו נזהר מחטא ידוע. ואינו מקבל על נפשו להשמר ממנו. גם אם הוא מהעונות הקלים. אף על פי שהוא נזהר מכל העבירות שבתורה קראוהו חכמי ישראל מומר לדבר אחד. ואת פושעים נמנה. וגדול עונו מנשוא. כי אם אמור יאמר העבד לרבו. כל אשר תאמר אלי אעשה זולתי דבר אחד. כבר שבר עול אדוניו מעליו. והישר בעיניו יעשה. וכל הענין הזה נאמר (דברים כז) ארור האיש אשר לא יקים את דברי התורה הזאת לעשות אותם. ביאור אשר לא יקבל על נפשו לקיים כל דברי תורה מראש ועד סוף. ויורה על זה אשר לא יקים לעשות. ולא אמר אשר לא יעשה אותם:

י. ועוד תדע כי השונה עבירה אחת עשר פעמים. אף על פי שנזהר מכל שאר העבירות. הנה הוא נחשב כעובר על עבירות חלוקות. וכן אמרו רבותינו זכרונם לברכה כי אם יאמרו לנזיר אל תשתה והוא שותה. אל תשתה והוא שותה. לוקה באחרונה על כל אחד ואחד. כמשפט האוכל טריפה. בהמה טמאה. וחלב ודם:

ת. וראה ראינו כי רבו עונות הדור על זאת. כי יש אנשים רבים שמקבלים על נפשם להזהר מעבירות ידועות וכל ימי חייהם אינם נזהרים בהם. אבל הם אצלם כהיתר. ואלו לא היו נוהגים כן רק על עבירה אחת. חלי רע הוא בנפשם כאשר ביארנו. אף כי נוהגים על אזהרות רבות וכהנה מן החמורות. כמו שבועת חנם. ומקלל את חבירו או את עצמו בשם. והזכרת שם שמים

נהיה עיור מראות ה' והאמת והתורה, וזכני לעשות תשובה גדולה (בינה) על זה. וברית כרתי לעיני ומה אתבונן על בתולה ואשה. ואתחזק לקיים המצוה בשמחה (בינה). וע"י שמירת העיניים אמתיק הדינים מעלי ומעל כל העולם, ואבין בתורה.

דעת שביסוד - זכני לדעת את ה' בבחינת דע מה למעלה ממך - עין רואה, ואדע חומר האיסור של הבטה אסורה. ואוסיף דעת לשמור עיני, ולא אהיה כבהמה ושוטה. וגם שע"י הפגם נעשה האדם בהמי וחומרי, ומטומטם, ומתרחק מה' תורה ויראה. ואלמד תמיד על שמירת העיניים בכל יום, ואחליט החלטה חזקה שאהיה שומר עין, ואודיע לכל העולם את האיסור הנורא. ואהיה תמיד דבוק ומחובר אליך תתברך ולא יעניין אותי לראות האסור ועל ידי זה אקנה דעת.

חסד שביסוד - זכני אלי להתחזק לשמור העינים, שהוא יסוד העבודה, ואחשוב שבזה אני עושה חסד לעצמי ולעולם, כידוע שהצרות באות בגלל חוסר הצניעות והקדושה, ובזה שאשמור עיני אעורר את עיני ה' כביכול - להביט ולהשגיח בחסד ורחמים על העולם. ואוסיף באהבת ה', ואכניע אהבות זרות ותאוות - באש שלהבת אהבת ה'. ואתחזק עד כדי מסירות נפש ממש, כידוע שזה בבחינת יהרג ואל יעבור. ואומר בכל פעם פסוק שמע ישראל וברוך שם בכל פעם.

גבורה שביסוד - זכני אלהי להחרד ולירא ממך הניצב עלי, ואתגבר לשמור העינים, ואתאמץ בגבורה על כל נסיון ועל כל ראייה וראיה, ובעוז אביט למטה, ולא אסתכל חוץ לד'

והטובות, הנסים והנפלאות, אשר עשית עמדי. והגדלת חסדך על עבדך. והחייטני, וזיכתני לחיות בעולמך עוד יום. אנא תן לי חיים ארוכים בעבודתך ומצותיך. ולהיות אני רק נחת רוח אליך בכל מעשי דיבורי ומחשבותי. הושיעה ימינך וענני. הושיעה שכינת זיו אורך, גאל ישראל עמך, מחכי ומצפי ישועתך!

האר נא אורך על נשמתי, וזכך גופי ונפשי לעבדך. זכני שיהיו גופי ונפשי מזוככים, קדושים, טהורים ושלמים בתכלית השלמות. זכני להכלל באור המתוק של אין סוף להתבטל לפניך ביטול גמור.

כתר שביסוד - חזקני ברצון (כתר) חזק מאד מאד, לשמור על העינים, ואנמך עיני בענוה תמיד (כתר), ואהיה אין ממש על ידי שמירת העינים, וגם אם אצליח לשמור על העינים אדע שזה מאתך תתברך ולא ממני. ואחשוב שבכל המנעות מעבירה אני עושה כתר כביכול לך תתברך ומשבצו יהלומים ולעתיד יתנו על ראשי, ואתחזק, ולא אתיאש לעולם.

חכמה שביסוד - יוצר העין, זכני להחכם מאד לשמור על העינים, ואעשה כל מיני תחבולות לשמור על עיני כי זה עיקר החכמה - חכם ירא וסר מרע. ואשמור מאד את המחשבה, ובפרט אם אכשל ח"ו. ועי"ז חכמני, ויראתי תקדם לחכמתי.

בינה שביסוד - זכני להתבונן על הפגם הנורא של חוסר שמירת עינים וכל ראייה וראיה, שפוגמת בעינים העליונות כביכול, ומפילה ניצוצות הקדושה בקליפות וכו' (כידוע שהשבירה היתה בעינים), והאדם

ואשיג מעין זה. ה' צבאות אשרי אדם בוטח בך, הושיעה המלך יעננו.

הוד שביסוד - זכני להודות לך על כל עמידה (הוד) בנסיון. ועל כל פעם שאעצום עיני בגבורה (הוד). ואכיר טובה ואודה לך תתברך שבראתי לו עיניים, ואעשה עם העיניים רק את רצונך, ולא אהיה כפוי טובה לפגום בעיניים. וזה עיקר היהדות, ובזה אקרא יהודי, ואהיה לבי דזה על הפגם, ואתודה בכל פעם שאכשל ח"ו, ואבכה בדמעות הרבה.

יסוד שביסוד - חנני ברחמך והחיני, וזכני לקדש ולטהר עיני ובזה אשמור בריתי, כי זה יסוד היסודות. ואתקשר אליך תתברך על ידי שווייתי ה' לנגדי תמיד באופן שיאראה רק אותך לנגד עיני ולא ח"ו מה שאסור, ואתענג ואשמח על ה'. ואתחזק בבסיס חזק לשמור על העינים, באופן שתמיד אדבר בלשוני (יסוד) - דיבורי התחזקות על שמירת העינים. ועל ידי שמירת עיניים אהיה בבחינת טוב עין, יפה עינים וטוב רואי. ואראה הטוב שבכל (יסוד), בזה יהיה שלום ואעמיד העולם.

מלכות שביסוד - זכני לקבל עלי עול מלכות שמים ואמליך אותך תתברך על עיני, ולא אסתכל אפילו בראה בעלמא - בשום אשה אסורה, ואפילו צנועה. ואתפלל אליך תמיד בלב נשבר על שאזכה לשמור על העינים, ובזה שאשמור את עיני נמצא לבי (מלכות) שמור, ואבנה בית מקדש לך' בלבי ועיני, כמו שנאמר: "והיו עיני ולבי שם כל הימים". ואקרב בנינו וגילוי מלכותך' בעולם. אור דודי נא יתגלה, ובפגם העין - אני מחריב המקדש ירושלים והעולם ח"ו (דא"ז פ"ט).

אמותי, ובגלל זה אקרא צדיק (יסוד). ואתבונן בעונש הנורא - שנקרא רשע (ב"ב נז:), הרגיל בכך - אין לו חלק לעולם הבא (ברכות סא.). מלאך המוות מלא עיניים (ע"ז כ), והעינים הם הראיות שראה בעין, ומשבר העינים בקבר, ובא למהיננס, לבור מלא נחשים ועקרבים, שמכישים אותו על כל ראייה (זוהר פקודי רסג). ותולים אותו שם מהעינים (מס' גהננס). ומכים בשבטים של אש על כל ראייה וראיה, ולא יראה אור ה', וזיו השכינה (שמה"ל ח"ב פ"ל). ואגדור גדרים חזקים.

תפארת שביסוד - זכני להתפאר בנשמתי החצובה מכסא הכבוד, אשר נבראה לחזות בזיו השכינה. ואיך אעשה מעשה שפל כזה להביט בכיעור ובדומה לו, ובזה שאשמור עינים תתפאר בי לאמר: "ראו בני זה ששומר על עיניו, כדאי הוא זה שיתקיים העולם עבורו". ואשבח ואפאר לך על כל התגברות בניסיון. ונמצא גופי שמור (הראב"ד), ואין יצר הרע שולט בי (ילקוט ויחי), ואשיג שלמות, ואהיה שייך אליך תתברך. וזכני להתחרק מהרחוב, ואשפוט עצמו תמיד אם אני מתנהג כשורה בשמירת העין, ידעני התורה וזיו האורה.

נצח שביסוד - זכני לנצח יצרי ואזבחהו לך', ואאמין (נצח) שאתה רואה אותי ומשגיח עלי ולא נאבדת ראייה אחת, והכל נזכר לנצח. ובזה שאשמור עיני וקדושתי אזכה לחיי נצח. ותמיד אחפש עצות (נצח) לשמור העינים, ואלך בזריזות ובמהירות ברגלי (נצח והוד) ברחוב. ובזה הצדיקים זכו לראיה רוחנית רוח הקודש בבחינת נבואה (נר"ה),

עיקר התיקון לחטא זה הוא התורה ובפרט יגיעת התורה היינו כשלומד גם בשעה שאין לו תענוג מהלימוד, ולומד רק משום שכן צוה השי"ת כגון שחוזר הסוגייה הרבה פעמים או שמייגע מוחו להבין היטב דברי תורה.

הכלל מי שמייגע בתורה לשם שמים, ודאי שסוף סוף יזכה לתקן את אשר קלקל ולהתגבר על יצרו, וגם תזכור בשעת תוקף התאוה - **גודל הזכות הנורא נוראות אשר [אפשר] להשיג ע"י התגברות התאוה הזאת... ע"כ מדברי הרה"ק הסטייפלר זצוק"ל.**

האורות והכלים של דעת נ נח, בבחינת נסתרות דרכי האל, אנא ה' גלה לנו סתרי תורה והפוך את הנסתרות לנגלות לנו ולבנינו...

מודים אנחנו לך, אל חי חלקנו צורנו, ומפארים שמך, לעד יתברך שמך, ויתנשא על כל שבח ותהלה.

רבונו של עולם, כל יכול, אנא גלה לעמך ישראל את משיח האמת, משיח צדק, ותבנה את בית המקדש של אש, ותוריד אותו משמי קודשך, אבקשך שתגאל ותשמור את גופי ונפשי וקיים בנו הכתוב: "רחם ארחמנו", להאיר אורך עלינו ולשבר כל הקליפות. אדון הנצח, והמנצח על כל המנצחים אשר בראת את עלמך לגלות רחמנותך, האר עלינו באור הרחמים האמיתיים, לרחם עלינו ברחמנות נצחית לגמרי ולנצח! אנא עם ישראל, ראו והבינו כי גאולת ישראל תלויה בתשובה שלכם, אז בואו נשמח את אבינו שבשמיים... ונזכה לשמחת הגאולה!

ה' יעזור שנחזור בתשובה שלמה ויבוא משיח שחיכנו לו והוא חיכה לנו כל השנים, אוי ה' אחד! תודה רבה לך על הכל מודה אני לך באמת!

ובזכות שמירת עינים יתקים "ועוצם עיניו מראות ברע - מלך ביפיו תחזינה עיניך" דהיינו זיו השכינה ומלך המשיח. ונאמר - "כי עין בעין יראו בשוב ה' ציון" - והיה הנשאר בציון - קדוש יאמר לו, ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים! בגלל שמירת העינים לכבודך ה' אחד, בטהרה באמת.

זה כתב לנו מרן הסטייפלר במכתביו (קריינא דאיגרתא יב) :

הספרים הקדושים מתוך כוונה לעצור בעד החוטא כתבו בביאור עצום איך שעל ידי חטא זה נחטפים ר"ל זכויותיו (היינו כנ"ל לא עצם זכויותיו אלא ההשפעה כנ"ל) וקיצרו לבאר צד השני, דהיינו, אע"פ שכמה פעמים נכשל ר"ל מכל מקום אם לעומת זה הרבה פעמים מנצח ומתגבר על התאוה אז **באותו פעם שמתגבר על התאוה הבווערת בו באופן נורא הרי הוא ממשוך אור הקדושה על עצמו ועל העולמות באופן קדוש מאד מאד, וחלק גדול מאד מהניצוצות הקדושות [מה שנחטף השפע להס"א] הרי הוא מוציאם ומחזירם לקדושה, ואין לשער גודל רוממות קדושת זה האדם הכובש תאוותו בזמן תוקפו והוא אז בבחינת יוסף הצדיק. והכלל אדם שיש לו מלחמת היצר ופעמים מנצח ופעמים נכשל ר"ל הרי כמו שהחטא נורא ואיום, לעומתו [ע"י שמנצח הרבה פעמים] זכותו הוא נורא ואיום מאד ויזכה עי"ז לתקן בחייו את מה שפגם ולהחזיר לצד הקדושה, כל הניצוצות הקדושות שנעשקו ע"י עוונותיו ר"ל.**